

HUGO

En İyi Roman Ödülü Adayı

NEBULA

En İyi Roman Ödülü Adayı

LOCUS

En İyi Roman Ödülü Adayı

"Silverberg, bugün nerdeyse
güçsüz, bilimkurgu yanın
nerdeyse güçsüz."

— Isaac Asimov

"Cam Kule' de Silverberg,
kendisini anlatıyor."

— Harlan Ellison

**ROBERT
SILVERBERG**

Robert Silverberg

Robert Silverberg 1935 yılında New York'ta doğdu. 1956'da Columbia Üniversitesi Karşılaştırmalı Diller Bölümü'nden mezun olan Silverberg, 1955 yılında yazdığı *Revolt on Alpha C* adlı çocuk romanıyla 'En İyi Çıkış Yapan Yazar' dalında Hugo Ödülü kazanmıştır. Bugüne kadar birçok ödül toplamış yazarın 200'den fazla eseri bulunmaktadır.

Cam Kule
Robert Silverberg

Orijinal Adı: *Tower of Glass*

İthaki Yayınları - 970

Yayına Hazırlayan: *Egemen Görçek*
Düzeltili: *Alican Saygı Ortanca*
Kapak Tasarımı: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Kasım 2014, İstanbul

ISBN: 978-605-375-420-6

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © Sönmez Güven, 2014

© İthaki, 2014

© Robert Silverberg, 1970

Bu eser Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla yazar ve yazarın temsilcisi olan The Lotts Agency, Ltd. ile yapılan anlaşmaya göre yayımlanmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsüyü Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Robert Silverberg

CAM KULE

Çeviren: Sönmez Güven

Bir

Bakın, demek istedi Simeon Krug, bir milyar yıl önce hiç insan yoktu, sadece bir balık vardı. Solungaçları, pulları ve küçük toparlak gözleri olan kaygan bir şey. Okyanusta yaşıyordu; okyanus bir hapishane gibiydi ve hava da hapishanenin tepesindeki çatı... Hiç kimse çatıdan geçemezdi. Geçersen ölürsün, diyordu herkes, işte bu balık çatıdan geçti ve öldü. Başka bir balık vardı, o da çatıdan geçti ve öldü. Ama başka bir balık daha vardı, o da çatıdan geçti ve sanki beyni yanıyor gibiydi, solungaçları tutuşmuştu ve hava onu boğuyordu, güneş gözlerine sokulan bir meşaleydi sanki, çamura uzanıp ölmeyi bekledi ve ölmedi. Tekrar sahilden aşağı süründü, suya daldı ve dedi ki; Bakın, yukarıda koskoca bir dünya var. Sonra yine yukarı çıktı, orada belki iki gün kaldı ve sonra öldü. Diğer balıklar o dünyayı merak etti. Çamurlu sahile tırmandılar. Orada kaldılar. Havayı nasıl soluyacaklarını öğrendiler. Nasıl ayağa kalkacaklarını, nasıl yürüyeceklerini, güneş gözlerindeyken nasıl yaşayacaklarını öğrendiler. Kertenkelelere, dinozorlara... dönüştükleri her neyse ona dönüştüler ve milyonlarca yıl boyunca dolaştılar, arka ayakları üzerinde durmaya, nesnelere elleriyle tutmaya başladılar, kuyruksuz maymunlara dönüştüler, kuyruksuz maymunların akılları gelişti, insan oldular. Az da olsa bazıları hep yeni dünyalar aramaya devam etti. Onlara, Haydi, okyanusa geri dönelim, yine balık olalım, böylesi daha kolay, diyorsunuz. Belki onların yarısı, belki yarıdan da fazlası bunu kabul etmeye hazır ama hep birileri de var ki, Deli olmayın, diyecekler. Artık balık olamayız. Biz insanız. Böylece geri dönmeyecekler. Tırmanmaya devam edecekler.

20 Eylül 2218.

Simeon Krug'un kulesi, Hudson Körfezi'nin batısında, Kanada arktikasının boz tundrasında şimdi yüz metreye yükseliyor. Kule, halen içi boş cam bir kütük gibi; üstü açık ve doğa koşullarına karşı sadece, çalışılan katın birkaç metre üzerinde süzülen koruyucu bir güç alanıyla kapatılmış. Bitmemiş yapının çevresine android işçi grupları, vişne kızılı derileriyle binlerce sentetik insan toplanmış, cam blokları vinçlerin tahliyelerine yükleyerek yukarıya, zirvede onları yerleştirmek için bekleyen diğer androidlere gönderiyorlar. Krug, androidlerini kesintisiz üç vardiya halinde çalıştırıyor; hava karardığında inşaat alanı gökyüzünde bir kilometre yüksekliğe dizilmiş ve alanın kuzey ucundaki milyon kilovatlık küçük bir füzyon üreticiyle beslenen milyonlarca yansıtıcı levhayla aydınlatılıyor.

Kulenin sekizgen şeklindeki muazzam temelinden dışarıya ve tundrayı oluşturan toprak, kök, yosun ve likenlerin elli santimetre derinine gümüş renkli, dondurucu şeritler yayılıyor. Şeritler her yönde birkaç kilometre boyunca uzuyorlar. Kuleyi inşa etmekte olan androidlerle araçların ürettikleri ısı, helyum-II difüzyon hücreleriyle soğuruluyor. Eğer şeritler orada olmasaydı inşaatın ürettiği enerjiyle tundra kısa sürede bir çamur gölüne dönüşürdü; dev kulenin temelindeki dubalar gevşer ve koca yapı yaralı bir titan gibi yana yatıp yıkılırdı. Şeritler tundrayı, Simeon Krug'un şimdi üzerine bindirmekte olduğu yüke dayanabilecek kadar buzlu ve sert tutuyorlar.

Kulenin çevresinde bin metrelik bir yarıçap içine destek binaları toplanmış. Alanın batı tarafında ana kontrol merkezi yer alıyor. Doğuda tasyon ışınli ultradalga iletişim araç gerecinin üretildiği laboratuvar var; içinde genellikle bir düzine kadar teknisyenin, Krug'un yıldızlara mesaj göndermekte kullanmayı ümit ettiği aygıtları sabırla monte ettikleri küçük, pembe bir kubbe burası. Alanın kuzeyinde çeşitli hizmet binaları toplanmış. Güneyde ise bu uzak bölgeyi uygar dünyayla birleştiren transmat odaları dizili. Transmatlardan sürekli olarak insanlar ve androidler girip çıkıyor; New York ya da Nairobi veya Novosibirsk'ten geliyor ve Sydney, San Francisco veya Şanghay'a gidiyorlar.

Krug inşaat alanına değişmez biçimde günde en az bir kez uğrar; tek başına, oğlu Manuel'le, kadınlarından biriyle ya da sanayici bir dostuyla. Mutat olarak android ustabaşı Thor Watchman ile görüşür; bir vince binerek kulenin tepesine çıkar ve içine bakar; çalışma azimlerini artırmak için işçilerin birkaçıyla konuşur. Krug kulede genellikle on beş dakikadan fazla kalmaz. Sonra yine transmata girer ve onu bekleyen diğer işlerine anında gönderilir.

Bugün yüz metre seviyesine ulaşılmasını kutlamak için yanında oldukça kalabalık bir grup getirmiş. Krug, kulenin batı girişi olacak yerin yanında duruyor. Altmış yaşlarında, güneş yanığı bir cildi, birbirine yakın ışıltılı gözleri ve kırıxık bir burnu olan, geniş göğüslü, kısa bacaklı, tıknaz bir adam. Üzerine bir köylü kuvveti sinmiş. Vücuda yapılacak her türlü kozmetik müdahaleye olan küçümsemesini kaba yüz çizgileri, saçaklaşmış kaşları ve seyrelen saçlarıyla gösteriyor. Neredeyse tamamen kel kalacak ama umurunda bile değil. Seyrek saçlarının arasından kafa derisinin çilleri

görünüyor. Sade giyinse ve hiç takı kullanmasa da birkaç milyar dolan cebinden rahatlıkla çıkarabilir; zenginliğinin büyüklüğünü sadece duruş ve ifadesindeki sonsuz otoriteyle belli ediyor.

Hemen yakınında oğlu ve mirasçısı Manuel var, tek çocuğu, uzun boylu, zayıf, neredeyse züppece yakışıklı. Bol yeşil bir kaftan, yüksek belli bir şalvar giymiş ve kestane rengi bir kuşak sarmış. Kulak memelerinde fişler ve alnında da ayna-levhası var. Yakında otuzuna basacak. Hareketleri kibar ama huzursuz görünüyor.

Android Thor Watchman, babayla oğlun arasında. Manuel kadar uzun boylu, baba Krug kadar da sağlam yapılı. Alfa sınıfı androidlerin alışılmış yüzüne sahip, ince kafkasoid bir burun, ince dudaklar, güçlü bir çene, çıkık elmacık kemikleri; ideal bir yüz, yapay bir yüz. Yine de içten gelen şaşırtıcı bir kişilik yayıyor. Thor Watchman’i gören hiç kimse onu gelecek sefer başka bir androidle karıştırmayacak. Kaşların özel bir biçimde çatılması, dudaklardaki belirli bir gerilim, omuzların sürekli dik tutulması onun, gücü ve amacı olan bir android olduğunu gösteriyor. Önü açık dantel bir yelek giymiş; dışarıdaki ısırıcı soğuğa aldırılmıyor ve bir androidin hafiften balmumunu andıran, koyu kırmızı cildi görünüyor birçok yerde.

Transmattan çıkan grupta yedi kişi daha var. Onlar:

Clissa, Manuel Krug’un karısı.

Quenelle, Manuel’den daha genç bir kadın, babasının şu anki partneri.

Leon Spaulding, Krug’un özel sekreteri, bir ektogen.

Niccolo Vargas, güneş sisteminin dışındaki bir uygarlığın silik sinyallerini Antarktika’daki gözlemevinde ilk kez alan kişi.

Justin Maledetto, Krug’un kulesinin mimarı.

Wyoming senatörü Henry Fearon, bir Kendiliğindenci.

Thomas Buckleman, Chase/Krug banka grubundan.

“Herkes vinçlere,” diye bağırır Krug. “Gelin, gelin, sen, sen, yukarıya!”

“Tamamlandığında yüksekliği ne olacak?” diye sorar Quenelle.

“Bin beş yüz metre,” diye yanıtlar Krug. “Hiç kimsenin anlayamadığı makinelerle dolu muazzam cam bir kule. Ve sonra onu çalıştıracamız. Ve sonra yıldızlarla konuşacağız.”

Başlangıçta Krug vardı ve O dedi ki Tanklar olsun ve Tanklar oldu.

Ve Krug Tanklara baktı ve onları beğendi.

Ve Krug dedi ki Tanklarda yüksek enerjili nükleotidler olsun. Ve nükleotidler Tanklara döküldü ve Krug onları birbirlerine bağlanıncaya dek karıştırdı.

Ve nükleotidler büyük molekülleri oluşturdu ve Krug dedi ki Tanklarda hem anne hem baba olsun, hücreler bölünsün ve Tankların içinde yaşam olsun.

Ve yaşam oldu, çünkü Kopyalama vardı.

Ve Krug Kopyalama'yı yönetti, sıvılara kendi elleriyle dokundu, onlara biçim ve öz verdi.

Erkekler çıksın Tanklardan, dedi Krug ve kadınlar çıksın, bizim aramızda yaşasınlar, dayanıklı ve yararlı olsunlar, biz onlara Androidler diyelim.

Ve öyle oldu.

Ve Androidler vardı, çünkü Krug onları kendi suretinde yaratmıştı ve onlar yeryüzüne dağıldılar, insanlığa hizmet ettiler.

Ve bütün bunlar için Krug'a şükürler olsun.

Dört

Watchman o sabah Stockholm'de uyanmıştı. Sersem gibiydi; dört saatlik uyku... Çok, çok fazla. İki saat yeterdi. Hızlı bir sinir töreniyle zihnini açtı ve derisini yıkamak için duşa girdi Şimdi daha iyi. Android gerindi, kaslarını oynattı, banyo aynasında kırmızı, kılsız vücudunu inceledi. Sırada biraz din vardı. *Krug bizi kulluktan kurtar. Krug bizi kulluktan kurtar. Krug bizi kulluktan kurtar. Krug'a şükürler olsun!*

Watchman kahvaltısını etti ve giyindi. Akşamüzerinin soluk aydınlığı penceresine vurdu. Yakında burada akşam olacaktı, ama fark etmezdi. Zihnindeki saat Kanada saatine, kule saatine ayarlıydı. On iki saatten en az birini ayırdığı sürece dilediği zaman uyuyabilirdi. İnsanlardaki gibi kesin biçimde programlanmış olmasa da bir android bedeninin de dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Şimdi inşaat alanına, günün ziyaretçilerini karşılamaya.

Android transmat koordinatlarını saptamaya başladı. Bu günlük turlardan nefret ediyordu. Önemli insanlar alanda oldukları sürece olağanüstü önlemler alınması gerektiğinden işi aksıyordu; özel ve gereksiz gerilimlere yol açıyor ve üstü örtülü bir biçimde de olsa onun aslında güvenilir olmadığını, her gün denetlenmesi gerektiğini ima ediyorlardı. Tabii Watchman, Krug'un ona duyduğu güvenin sınırsız olduğunu biliyordu. Androidin bu güvene olan inancı kuleyi dikme görevinde ona şu âna kadar büyük bir destek olmuştu. Krug'u inşaat alanına bu kadar sık getiren şeyin şüphe değil doğal bir insan duygusu olan gurur olduğunu biliyordu.

Krug gözet beni, diye düşündü Watchman ve transmata girdi.

Kulenin gölgesine çıktı. Yardımcıları onu karşıladı. Birisi günün ziyaretçilerinin bir listesini verdi. "Krug geldi mi?" diye sordu Watchman.

"Beş dakika var," dendi ona ve beş dakika sonra Krug, konuklarıyla beraber transmattan çıktı. Watchman, Krug'un sekreteri Spaulding'in de grupta beraber olduğunu gördüğüne sevinmedi. Onlar doğal iki düşmandılar; birbirlerine karşı tankta doğanla tüpte doğanın, bir androidle bir ektogenin içten gelen nefretini duyuyorlardı. Bunun yanı sıra Krug'un iş çevresinde öne çıkmakta rekabetteydiler. Androide göre Spaulding sürekli şüphe yayan, onun ayağını kaydırmaya niyetli bir zehir kaynağıydı. Watchman adamı soğuk ama uygun biçimde selamladı. Ne kadar önemli bir android olursanız olun bir insanı tersleyemezsiniz ve Spaulding de en azından teknik olarak bir insan sayılırdı.

Krug herkesi vinçlere doğru acele ettiriyordu. Watchman, Manuel ve Clissa Krug'la beraber gitti. Vinçler kulenin kesik zirvesine doğru tırmanırken solundaki vinçte duran Spaulding'e, Krug'un boş yere o kadar güvendiği o kin dolu kişiye, o prenatal yetime, o ektogene bir göz attı. *Kutup rüzgârları götürsün seni, şişede doğan. Umarım donmuş toprağa düşer ve onarılamayacak biçimde bozulursun.*

Clissa "Thor, niçin aniden öyle sert baktın?" diye sordu.

“Öyle mi yaptım?”

“Yüzünden öfkeli bulutların geçtiğini görüyorum.”

Watchman omuz silkti. “Duygu egzersizlerimi yapıyorum, Bayan Krug. On dakika sevgi, on dakika nefret, on dakika utanç, on dakika bencillik, on dakika hayret, on dakika kibir. Günde bir saatle androidler insanlara daha çok benziyor.”

“Benimle dalga geçme,” dedi Clissa. Çok genç, ince yapılı, kara gözlü, kibar bir kızdı ve Watchman güzel olduğunu da tahmin ediyordu. “Bana doğru mu söylüyorsun?”

“Doğru söylüyorum. Gerçekten de. Beni yakaladığınızda biraz nefret çalışıyordum.”

“Bunu nasıl yapabiliyorsun? Demek istediğim, orada durup nefretnefretnefretnefret diye mi düşünüyorsun?”

Kızın sorusu üzerine gülümsedi. Kızın omzu üzerinden baktığında Manuel’in ona göz kırptığını gördü. “Gelecek sefere,” dedi Watchman. “Zirveye geldik.”

Üç vinç, kulenin en yüksek noktasına vardı. Koruyucu güç alanı, Watchman’ın başının hemen üzerinde gri bir sis gibi duruyordu. Gökyüzü de griydi. Kuzeyin kısa gününün neredeyse yarısı geçmişti. Bir kar fırtınası, körfez sahili boyunca güneye, onlara doğru yaklaşıyordu. Yandaki vinçte Krug, kulenin ta içine kadar sarkmış, Buckleman ve Vargas’a bir şeyleri işaret ediyordu; diğer vinçte Spaulding, Senatör Fearon ve Maledetto, kulenin dış çeperini yapan büyük cam blokların pürüzsüz yüzlerini inceliyorlardı.

“Ne zaman tamamen bitmiş olacak?” diye sordu Clissa.

“Bir yıla kadar,” dedi android. “Her şey yolunda gidiyor. En büyük teknolojik sorun binanın altındaki permafrostun erimesini önlemekteydi. Ama artık bunu geride bıraktık, ayda birkaç yüz metre yükseliyoruz.”

“Eğer zemin bu kadar dengesizse, niçin işin başında burası tercih edildi ki?” diye öğrenmek istedi kız.

“Uzaklığından. Ultradalga çalıştırıldığında binlerce kilometrekarelik bir alandaki bütün iletişim hatlarını, transmatları ve enerji santrallerini birbirine katacak. Krug’un Sahra’dan, Gobi’den, Avustralya çöllerinden ya da tundradan başka seçme şansı yoktu. İntikalle ilgili teknik bazı nedenlerden dolayı tundra en uygun seçenek gibi görünmüştü... eğer erime sorunu çözülebilirse. Krug burada inşa etmemizi söyledi. Böylece biz de erime sorununu çözmenin bir yolunu bulduk.”

“İletişim aygıtlarının durumu nedir?” diye sordu Manuel.

“Kule beş yüz metre seviyesine ulaştığında onu kurmaya başlayacağız. Kasım ayı ortalarında diyelim.”

Krug’un sesi onlara doğru gürlledi. “Beş adet amplifikatör uyduyu yerleştirdik bile. Kuleyi çevreleyen bir güç kaynakları çemberi. Sinyalimizi salıdan cumaya kadar ta Andromeda’ya ulaştıracak bir itme gücü.”

“Harikulade bir proje,” dedi Senatör Fearon. Etkileyici yeşil gözleri ve kızıl bir yelesi olan fazlaca şık ve gösterişli bir adamdı. “İnsanlığın olgunlaşması yönünde atılmış büyük bir adım daha!” Senatör, Watchman’i başıyla kibarca işaret ederek sözlerine devam etti: “Tabii, bu mucize projenin meyve vermesinde androidlerin yeteneklerine ne kadar borçlu olduğumuzu da unutmamalıyız. Senin ve senin halkının yardımı olmadan, Alfa Watchman, bunları başarmak...”

Watchman gülümsemeyi unutmadan ilgisizce dinledi. Bu tür iltifatlar onun için çok az şey ifade ediyordu. Dünya Senatosu ve senatorleriye çok daha azını. Senatoda androidler var mıydı? Olsaydı bile bir şey değişir miydi? Hiç kuşkusuz ki, bir gün, Android Eşitlik Partisi’nin de senatoda birkaç sandalyesi olacaktı; üç ya da dört alfa o saygıdeğer bünyeye dahil olacaklar ama androidler insan değil mal olmaya devam edeceklerdi. Thor Watchman siyasi sürece hiç de iyimser bakmıyordu.

Kendi siyasi görüşü, olduğu kadarıyla, kesinlikle Kendiliğindenci'ydi; ulusal sınırların terk edildiği bir transmat toplumunda resmi bir devlete ne gerek vardı? Bırak kanun yapıcılar kendilerini feshetsinler; doğal yasalar var olmaya devam edecektir. Ama Kendiliğindenciler'in vaaz ettikleri gibi devlet hiçbir zaman kendi kendine yok olmayacaktı. Bunun kanıtı da Senatör Henry Fearon'du. Nihai paradoks; yönetim karşıtı bir partinin üyesi yönetime hizmet ediyor ve her seçimde koltuğunu korumaya çalışıyor. Hani yok olacaktık, Senatör?

Fearon, androidlerin üretkenliklerini uzun süre methetti. Konuklar kuledeyken hiçbir iş yapılmıyordu; onlar inşaat alanında oldukları sürece Watchman cam blokların yukarı çekilmelerini göze alamazdı. Ama uyması gereken bir çizelgesi de vardı. Krug kısa bir süre sonra inme vakti geldiğini işaret ettiğinde rahatladı; anlaşılın o ki şiddetini artıran rüzgâr, Quenelle'i rahatsız etmişti. Watchman aşağı indiklerinde onları, çalışmalarını nasıl yönettiğini izlemeleri için ana kontrol merkezine davet etti. İrtibat koltuğuna oturdu. Android, bilgisayarın küçük burunlu terminal çıkışını sol önkolundaki giriş yuvasına sokarken Leon Spaulding'in kaşlarını çatıldığını fark etti... ama hangi dürtüyle? Küçümseme mi, kıskançlık mı, patronluk taslamak mı? İnsanlarla ilgili tüm yeteneğine rağmen böylesine karanlık bakışları tam olarak okuyamıyordu. Ama sonra, bağlantının kurulduğunu gösteren tıklamayla beraber, bilgisayar impulsları arayüzden beynine akmaya başladı ve Spaulding'i tamamen unuttu.

Bu bin adet göze sahip olmak gibi bir şeydi. İnşaat alanında ve kilometrelerce çevresinde olup biten her şeyi görebiliyordu. Bilgisayarla tamamen bütünleşmişti; onun her algılayıcısını, her tarayıcısını, her bağlantısını kullanabiliyordu. Bilgisayarın bir parçası olmak varken onunla konuşmak gibi usandırıcı bir uygulamaya ne gerek vardı?

Verilerin bir şelale gibi akmaya başlamasıyla birlikte büyük bir coşkuya kapıldı.

Bakım çizelgeleri. Eşgüdüm sistemleri. Dondurma düzeyleri. Enerjinin yönlendirilmesiyle ilgili kararlar. Kule sonsuz ayrıntılarla dolu bir duvar halısıydı ve halıyı o örüyordu. Her şey ondan geçiyordu; o onaylıyor, reddediyor, değiştiriyor, iptal ediyordu. Seksin etkisi de bunun gibi miydi? Her sinir hücresinin yaşamla titreşmesi, kişinin sınırlarını zorlamaya başlaması, bir uyarıların çağlayanını soğurmak. Watchman biliyor olmayı diledi. Vinçleri kaldırıp indirdi, gelecek haftanın bloklarını talep etti, takyon ışığında çalışanlara filamanlar gönderdi, ertesi günün yemek listesini hazırladı, tamamlandığı kadarıyla yapının sağlamlığını kontrol etti, Krug'un maliyecilerine masrafları bildirdi, iki kilometre derinliğe kadar elli santimlik aralarla toprağın ısını ölçtü, her saniye düzinelerle gelen telefonların aktarımlarını yaptı ve her şeyi başarmaktaki ustalığından dolayı kendini kutladı. İnsanları bilgisayara bağlayabilmenin bazı yolları olsa bile, bunu hiçbir insanın başaramayacağını biliyordu. O bir makinenin yeteneklerine ve bir insanın becerisine sahipti, kendini üretebilmek gibi oldukça ciddi bir mesele dışında ikisinden de üstün sayılırdı ve dolayısıyla...

Bilinci bir alarmin kızıl okuyla yarıldı.

İnşaat kazası. Donmuş toprağa saçılan android kanı.

Zihnindeki bir düğme yakından görmesini sağladı. Kulenin kuzey yüzündeki bir vinç arızalanmıştı. Cam bir blok 90 metreden aşağı düşmüştü. Bir ucu toprağa bir metre kadar saplanmış, diğer ucu hafifçe yerden yukarıda olmak üzere eğik duruyordu. Buzlu bir çatlak, bloğun saydam derinliklerine kadar işlemişti. Bloğun kuleye en yakın kenarının altından dışarı iki bacak çıkmıştı. Birkaç metre ötede çaresizce kıvranan yaralı bir android vardı. Üç adet kaldıraç böceği kaza yerine doğru hızla koşuyorlardı; dördüncü bir böcek çoktan ulaşmış ve çelik çatallarını masif bloğun altına sokmuştu bile.

Watchman bilgisayar bağlantısını kopardı ve veri akışının kesildiği ilk anın acısıyla titredi. Kaza başının üzerindeki bir duvar ekranında tüm canlılığıyla görülebiliyordu. Clissa Krug sırtını dönmüş,

başını kocasının göğsüne dayamıştı; Manuel tiksiniş, babası canı sıkılmışa benziyordu. Diğer konuklar rahatsız olmuştan çok şaşırılmış görünüyorlardı. Watchman kendini Leon Spaulding'in buz gibi suratına bakarken buldu. Spaulding küçük, neredeyse hiç eti olmayan, çelimsiz bir adamdı. Watchman o şaşkınlık ânının tuhaf berraklığında ektogenin bıyığındaki sert kılların birbirlerine ne kadar uzak olduklarını fark etti.

“Eşgüdüm hatası,” dedi Krug sertçe. “Bilgisayar bir stres işlevini yanlış okumuş ve bloğun düşmesine izin vermiş olmalı.”

“Sen o sırada bilgisayarın denetimindeydin, değil mi?” diye sordu Spaulding.

Android bu oyuna gelmeyecekti. “Affedersiniz,” dedi. “Yaralanmalar ve belki de ölümler var. Gitmeliyim.”

Hızla kapıya doğru gitti.

“...affedilemez bir dikkatsizlik...” diye mırıldandı Spaulding.

Watchman dışarı çıktı. Kaza yerine doğru koşarken dua etmeye başladı.

“New York,” dedi Krug. “Üst kattaki çalışma odam.”

O ve Spaulding, transmat kabinine girdiler. Transmat enerji alanının parlak yeşil rengi, zemindeki açıklıktan dışarı sızıyor ve kabini ikiye bölüyordu. Ektogen koordinatları verdi. Transmatin gizli üreteçleri Atlas Okyanusu'nun derinliklerinde bir yerde kendi eksenini çevresinde hızla dönerek transmat ulaşımı için gerekli teta enerjisini yoğunlaştıran ana üreteç ile doğrudan bağlantı halindeydiler. Krug, Spaulding'in verdiği koordinatları kontrol etmeye gerek görmedi. Personeline güveniyordu. Apsis ekseninde küçük bir çarpıklık ve Simeon Krug'un atomları dondurucu rüzgârlara bir daha toparlanamayacak biçimde saçılırdı ama o, yeşil ışıltıya hiç duraksamadan girdi.

Hiçbir şey hissetmedi. Krug'un vücudu ortadan kaldırılmıştı; etiketlenmiş bir dizi dalgacık birkaç bin kilometre ötedeki ayarlı bir alıcıya fırlatılmış ve Krug yeni baştan oluşturulmuştu. Transmatın enerji alanı bir insanın vücudunu atomaltı parçacıklarına o kadar hızlı indirgiyordu ki sinir sistemi acıyı algılamaya fırsat bulamıyordu; yaşamın yine kurulması da aynı hızla gerçekleştiriliyordu. Krug, yanında Spaulding'le birlikte, çalışma odasındaki transmat hücrelerinden hasarsız ve bütün olarak çıktı.

“Quenelle ile ilgilen,” dedi. “Birazdan alt kata gelecek. Onu eğlendir. En az bir saat rahatsız edilmek istemiyorum.”

Spaulding çıktı. Krug gözlerini kapadı.

Bloğun düşmesi onu çok sarsmıştı. Bu kulenin yapımı sırasında gerçekleşen ilk kaza değildi; büyük bir olasılıkla sonuncusu da olmayacaktı. Bugün yaşamlar yitirilmişti; tamam, sadece android yaşamları, ama yine de yaşamlar işte. Yaşam israfı, enerji israfı, zaman israfı, onu çıldırtıyordu. Eğer bloklar düşerse kule nasıl yükselecekti? Eğer kule olmazsa insanın var olduğunu, önemli olduğunu gökyüzünün öte yanına nasıl bildirecekti? Sorulması gereken soruları nasıl soracaktı?

Krug hasret çekiyordu. Krug kendine biçtiği görevin muazzamlığı karşısında umutsuzluğa kapılmak üzereydi.

Yorgunluk ve gerginlik anlarında vücudunun, ruhunu hapseden bir cezaevi olduğu şeklinde dehşet verici bir duyguya kapılırdı. Göbeğinin kıvrımları, ense kökündeki geçmek bilmeyen sertlik, sol üst göz kapağındaki seyirti, idrar torbasının verdiği dolgunluk hissi, boğazındaki hamlık, diz kapaklarındaki zorlanma, ölümlülüğü ima eden her şey, içinde bir zil gibi çalardı. Vücudu ona çoğu zaman saçma görünürdü, et, kemik, kan, dışkı ve çeşitli halatlar, kablolar ve paçavralarla dolu bir çuval, zamanın saldırısı altında sarkmış, yıldan yıla ve saatten saate daha da harap oluyor. Böyle bir protoplazma yığnında ne asalet olabilirdi ki? Tırnakların abesliği! Burun deliklerinin budalalığı! Dirseklerin aptallığı! Yine de gri beyin hücreleri kafatası zırhının altında tıkırdayarak çalışırlardı, tıpkı çamura gömülmüş bir bomba gibi. Krug, etini hor görür ama beynine, genelde insan beynine, huşu ile bakardı. İçindeki gerçek Krugluk bağırsaklarında, kasıklarında, göğsünde ya da başka hiçbir

yerinde değil, o kat kat kıvrılmış yumuşak doku kitlesindeydi. Vücut, sahibi henüz içindeyken çürümeye başlıyordu; zihin ise en uzak galaksilere ulaşabiliyordu.

“Masaj,” dedi Krug.

Sesinin tınısı, hafifçe titreşen bir masanın duvardan ayrılmasına neden oldu. Sürekli olarak hazır durumda bekleyen üç adet dişi android odaya girdiler. Kıvrak bedenleri çıplaktı; standart gama modellerdi, programlanmış minör somatotip değişiklikler dışında üçüz bile sayılabilirlerdi. Küçük ve dik göğüsleri, yassı karınları, ince belleri, dolgun kalçaları vardı. Başlarında saçlara ve kaşlara sahiptiler ama bunun dışında bedenleri kılsızdı ve bu da onlara belirli bir cinsiyetsizlik havası veriyordu; yine de cinsiyet yarığı bacaklarının arasına yerleştirilmişti ve Krug, eğer canı isterse, o bacakları ayırabilir ve aralarında arzunun uygun bir taklidini bulabilirdi. Canı bunu hiç istememişti. Krug belirli bir duyarlılığı, androidlerine özellikle yerleştirmişti. Onlara kısır da olsa işlevsel cinsel organlar vermişti, tıpkı gerekme de yerleştirdiği göbük delikleri gibi. Yaratıklarının insana benzemelerini (gerekli değişikliklerin dışında) ve insan gibi davranmalarını istiyordu. Onun androidleri birer robot değildi. O sadece makineler değil, sentetik insanlar yaratmak istemişti.

Üç gama onu soydu ve maharetli parmaklarıyla tepeden tırnağa elden geçirdi. Krug karın üstü yattı; yorulmak bilmeden etine masaj yaptılar ve kaslarını gevşettiler. Krug çalışma odasının boşluğunda karşı duvardaki görüntülere baktı.

Oda çok sade döşenmişti. İçinde bir masa, bir veri terminali, küçük ve iç karartan bir heykelcik ve kutuplaştırıcı bir düğmeye dokunulduğunda aşağıdaki New York’un panoramasını gösteren koyu renk bir perde bulunduran uzunca bir dikdörtgenden ibaretti. Yumuşak bir ışıkla dolaylı olarak aydınlatılıyor ve sürekli bir alacakaranlıkta kalıyordu. Ancak, duvarlardan birine, bir dizi parlak sarı ışık dizilmişti:

**

*
**

*

*

Yıldızlardan gelen mesajdı bu.

Vargas’ın gözlemevi ilk silik radyo atımlarını 9100 megahertzde almıştı; iki hızlı atım, bir aralık, dört atım, bir aralık, bir atım ve böyle gidiyordu. Bu şablon iki gün içinde bin kez tekrarlanmış, sonra kesilmişti. Bir ay sonra bu kez 21 santimetre hidrojen frekansında, 1421 megahertzde, bin kez daha tekrarlanmıştı. Bunun da üzerinden bir ay geçtiğinde aynı frekansın yarısı ve iki katında olmak üzere yine biner kez kaydedilmişti. Daha da sonra, Vargas mesajı 5000 angstrom dalga boyunda optik olarak saptamıştı. Düzen hep aynıydı, kısa bilgi patlamaları: 2-4-1-2-5-1-3-1. Dizinin her bileşeni diğerinden hatırı sayılır bir aralıkla ayrılmıştı ve her atım grubu çok daha büyük aralıklarla tekrarlanıyordu.

Bu bir mesajdı mutlaka. Krug için 2-4-1-2-5-1-3-1 dizilimi kutsal bir rakam, yeni bir kabalanın açılış simgesi olmuştu. Dizilim sadece duvara parlak rakamlarla yazılmakla kalmıyor ama parmağının bir dokunmasıyla birlikte uzaydan gelen mesajın fısıltısı duyulabilen birkaç frekanstan birinde odaya yayılıyordu ve masasının yanında duran heykelcik aynı dizilimi eş evreli ışık parlamalarıyla

veriyordu.

Bu sinyal, onda bir saplantıya dönüşmüştü. Şimdi tüm evreni, verilecek bir yanıt üzerine odaklanmıştı. Geceleri ışık seliyle sersemlemiş halde yıldızların altında duruyor ve galaksilere bakarak Ben Krug'um, diye düşünüyordu, Ben Krug'um, işte burada bekliyorum, benimle yine konuşun! Yıldızlardan gelen sinyalin bilinçli olarak yöneltilmiş bir iletişim olması dışındaki bir olasılığı reddediyordu. Elindeki tüm olanaklarını bir yanıt verebilmek uğruna ayırmıştı.

- Ama bu 'mesajın' doğal bir olgu olması ihtimali hiç yok mu?

Kesinlikle yok. Bu kadar değişik iletişim yollarıyla gönderilmesindeki ısrar ardında bir bilincin var olduğunu kanıtlıyor. Birileri bize bir şeyler söylemeye çalışıyor.

- O rakamların bir anlamı var mı? Bir çeşit galaktik pi sayısını mı gösteriyorlar?

Açık bir matematiksel ilgi kuramıyoruz. Anlaşılabilir bir aritmetik dizilişle sıralanmıyorlar. Şifre bilimciler bize en az elli adet dâhice öneri sundular, bu da ellisini birden şüpheli hale getiriyor. Rakamların tamamen rastgele seçilmiş olduklarını sanıyoruz.

- Anlaşılabilir bir içeriğe sahip olmayan bir mesajın ne yararı var?

Sinyallerin bütünü bir mesaj, galaktik bir çağrıyı oluşturuyor. Bakın, demek istiyor, biz buradayız, iletişim kurmayı biliyoruz, mantıksal düşünebilmek yetisine sahibiz, sizinle bağlantı kurmak istiyoruz!

- Haklı olduğunuzu varsayarsak, ne tür bir yanıt vermeyi planlıyorsunuz?

Merhaba, merhaba, demeyi planlıyorum, sizi duyuyoruz, mesajınızı alıyoruz, selam gönderiyoruz, biz zekiyiz, biz insanız, artık kozmosta yalnız olmak istemiyoruz.

- Bunu onlara hangi dilde söyleyeceksiniz?

Rastgele sayıların diliyle. Ardından da, pek de rastgele olmayan sayılarla. Merhaba, merhaba, 3.14159, duydunuz mu, 3.14159, çapın çevreye oranını?

- Peki bunu onlara nasıl ileteceksiniz? Lazerle mi? Radyo dalgalarıyla mı?

Çok yavaş, çok yavaş. Elektromanyetik ışınımın gidip dönmesini bekleyemem. Yıldızlara takyon ışınlarıyla sesleneceğim ve yıldız halklarına Simeon Krug'dan bahsedeceğim.

Krug, masanın üzerinde titremeye başlamıştı. Android masözler etini yoğurdular, onu ezdiler, kaslarına yumruklarını batırdılar. Mistik rakamları kemiğine dek işlemeye mi çalışıyorlardı? 2-4-1, 2-5-1, 3-1? Kayıp 2 neredeydi? Gönderilmiş olsaydı bile diziliş bir anlam taşıyacak mıydı? 2-4-1, 2-5-1, 2-3-1? Anlamsız. Rastgele. Rastgele. Anlamsız ham bilgi demetleri. Soyut bir dizilime sahip bir grup rakamdan başka bir şey değil ve yine de evrenin tanık olduğu en önemli mesajı taşıyorlar:

Biz buradayız.

Biz buradayız.

Biz buradayız.

Size sesleniyoruz.

Krug yanıt verecekti. Kulesinin tamamlandığını ve takyon ışınlarının galaksiye yayıldıklarını düşündüğünde zevkle ürperdi. Krug yanıt verecekti, açgözlü Krug, duyarsız para babası Krug, gözü dönmüş kalantor, basit sanayici, köy şişmanı, cahil Krug, kaba Krug. Ben! Ben! Krug! Krug!

“Dışarı,” diye azarladı androidleri. “Bitti!”

Kızlar kaçıştı. Krug kalktı, giysilerini ağır ağır giydi, odanın karşı duvarına yürüyüp ellerini sarı ışıkların üzerinde gezdirdi.

“Mesaj var mı?” dedi. “Ya da ziyaretçi?”

Leon Spaulding'in başı ve omuzları odanın ortasında, bir sodyum buharlı göstericinin görünmez ekranında belirdi. “Dr. Vargas burada,” dedi ektogen. “Planetaryumda bekliyor. Onunla görüşecek misiniz?”

“Tabii ki. Yukarı çıkacağım. Ya Quenelle?”

“Uganda’daki göl evine gitti. Sizi orada bekleyecek.”

“Ya oğlum?”

“Duluth’taki fabrikayı denetliyor. Ona bir talimatınız var mı?”

“Hayır,” dedi Krug. “O ne yapacağını bilir. Şimdi Vargas’a gideceğim.”

Spaulding’in görüntüsü kayboldu. Krug asansörüne bindi ve derhal binanın en üst katındaki kubbeli planetaryuma çıktı. Niccolo Vargas’ın, çelimsiz gölgesi bakır kaplı tavanın altında gidip geliyordu. Sol tarafında, içerisinde Alpha Centauri V’den getirilmiş sekiz kilogram proteoid bulunan bir vitrin, sağında ise buzlu derinliklerinde Pluton’un metan denizlerinden çekilmiş yirmi litre sıvının belli belirsiz görülebildiği güdük bir dongun kap vardı.

Vargas, Krug’un neredeyse huşuya varan bir saygı duyduğu, açık tenli, duyarlı, ufak tefek genç bir adamdı. Yetişkin hayatının hemen her gününü yıldızlarda uygarlıklar arayarak geçirmiş ve yıldızlararası iletişimin sorunları üzerine her yönüyle uzmanlaşmıştı. Vargas’ın uzmanlık alanı yüzüne damgasını vurmuştu; on beş yıl önce bir heyecan anında kendini bir nötron teleskobunun ışınına maruz bıraktığında yüzünün sol yarısı tektogenetik tedaviye imkân bırakmayacak tarzda yanmıştı. Harap olan gözünü tekrar büyütmüşler ama kemik dokusundaki dekalsifikasyonu berilyum elyafından bir örgüyle desteklemekten öte bir şey yapamamışlardı; böylece Vargas’ın kafatasıyla bir yanağının kısmen çökük ve kavruk bir görüntüsü olmuştu. Kozmetik cerrahi çağında böyle deformasyonlara az rastlanırdı; ancak, Vargas, yüzünde daha fazla onarım yaptırmaya hiç hevesli değildi.

Vargas, Krug’u yamuk gülümsemesiyle karşıladı. “Kule muhteşem!” dedi.

“Olacak,” diye düzeltti Krug.

“Hayır. Hayır. Şimdiden muhteşem. Fevkalade bir gövde! Onun pürüzsüz yükselişi, Krug! Burada neyi inşa ettiğini biliyor musun, dostum? Galaktik çağın ilk katedralini. Binlerce yıl gelecekte, kulenin bir iletişim merkezi olarak işlevi sona erdikten sonra bile, insanlar ona gidecek, diz çökecek, onu öpecek ve onu inşa ettirdiğin için sana şükredecekler. Sadece insanlar da değil.”

“Bu fikirden hoşlandım,” dedi Krug. “Bir katedral. Onu hiç böyle düşünmemiştim.” Krug, Vargas’ın sağ avucundaki veri küpünü gördü. “Orada ne var?”

“Senin için bir armağan.”

“Bir armağan mı?”

“Sinyalleri kaynağına kadar izledik,” dedi Vargas. “Onların doğdukları yıldızı görmek isteyeceğini düşünmüştüm.”

Krug derhal atıldı. “Bana söylemek için neden bu kadar bekledin? Kuledeyken neden bir şey demedin?”

“Kuledeki senin gösterindi. Bu ise benim. Küpü çalıştırırım mı?”

Krug sabırsızlıkla alıcı yuvayı gösterdi. Vargas küpü ustaca yerleştirdi ve tarayıcıyı çalıştırdı. Mavi renkli ışınlar küçük kristal örgüye düşerek depolanmış bilgileri araştırmaya başladılar.

Planetaryumun tavanında yıldızlar belirdi.

Krug, galaksiyi avcunun içi gibi biliyordu. Gözleri tanıdık nirengi noktalarını seçti; Sirius, Canopus, Vega, Capella, Arcturus, Betelgeuse, Altair, Fomalhaut, Deneb, gökyüzünün en parlak fenerleri, tepesindeki tavana muhteşem bir biçimde saçıldı. Dünyadan gönderilen sondaların kendi yaşam süresi içinde ulaştığı, bir düzine ışık yılı dahilindeki yakın yıldızları aradı: Epsilon İndi, Ross 154, Lalande 21185, Barnard Yıldızı, Wolf 359, Procyon, 61 Cygni. Taurus’a doğru baktı ve boğanın yüzünde parlamakta olan Aldebaran’ı buldu; Hyades çok gerilerde toplanmıştı ve Pleiades örtülerinin içinde ışıldıyordu. Mesafeler artıp açılar daraldıkça kubbedeki dizilim tekrar ve tekrar

değiştirdi Krug'un içi içine sığmıyordu. Planetaryum can bulduğundan beri Vargas hiçbir şey dememişti “Evet?” dedi Krug sonunda. “Ne görmem gerekiyor?”

“Aquarius’a doğru bak,” dedi Vargas.

Krug kuzey göklerini taradı. Bildik bir sırayı izledi: Perseus, Cassiopeia, Andromeda, Pegasus, Aquarius. Evet, yaşlı Kova oradaydı, Balık ile Oğlak'ın arasında. Krug, Aquarius'taki bazı büyük yıldızların isimlerini anımsamaya çalıştı, aklına hiçbirini gelmedi.

“Yani?” diye sordu.

“İzle. Görüntüyü netleştiriyoruz şimdi.”

Gökyüzü üzerine doğru yıkılırken Krug kendini tuttu. Artık takımyıldızları seçemiyordu; gökyüzü tepetaklak gidiyordu, düzen kalmamıştı. Hareket durduğunda kendini galaktik kürenin tüm kubbeyi kaplayacak kadar büyütülmüş tek bir dilimiyle karşı karşıya buldu. Hemen yukarısında ortası karanlık, kenarları parlak gazdan oluşmuş düzensiz bir hale şeklinde, alevli bir halka vardı. Halkanın merkezinde küçük bir ışık parlıyordu.

“Bu Aquarius'taki NGC 7293 gezegenimsi bulutsu.”

“Ve?”

“Aldığımız sinyallerin kaynağı.”

“Bundan ne kadar eminiz?”

“Tamamen,” dedi astronom. “Paralaks gözlemler ve bir dizi optik ve spektral üçgenlemeler, birkaç teyit edici gölgeleme ve daha da fazlasını yaptık. Kaynağın NGC 7293 olduğundan işin başından beri şüpheleniyorduk ama son veriler ancak bu sabah işlenebildi. Şimdi eminiz.”

Krug kurumuş ağzıyla “Ne kadar uzakta?” diye sorabildi.

“Yaklaşık 300 ışık yılı.”

“Fena değil. Fena değil. Sondalarımızın menzili dışında, verimli bir radyo bağlantısının menzili dışında. Ama takyon ışını için sorundan sayılmaz. Kulemin haklılığı kanıtlandı.”

“Ayrıca sinyalleri gönderenlerle temas kurma umudu hâlâ devam ediyor,” dedi Vargas. “Hepimiz sinyallerin Andromeda gibi bir yerden gelmiş olabileceğinden, bize doğru yolculuk etmeye bir milyon yıl ya da daha önce başlamış olabileceklerinden korkuyorduk...”

“Böyle bir ihtimal kalmadı artık.”

“Hayır. İhtimal yok.”

“Bana oradan bahset,” dedi Krug. “Bir gezegenimsi bulutsu. Ne biçim bir şeydir bu? Bir bulutsu nasıl bir gezegen olabilir?”

“Ne bir gezegen, ne de bir bulutsu,” dedi Vargas, yine dolaşmaya başlayarak. “Ender bir cisim. Olağanüstü bir cisim.” Centauri'den getirilmiş proteoidlerin akvaryumuna hafifçe vurdu. Huzursuz olan yarı-canlı yaratıklar yüzüp birbirlerine dolanmaya başladı. Vargas “Gördüğün bu halka O-tipi bir yıldız çevreleyen bir kabuk, bir gaz kabarcığıdır,” dedi. “Bu spektrumdaki yıldızlar mavi devlerdir, sıcak ve dengesizdirler, sadece birkaç milyon yıl için sabit konumda olurlar. Yaşamlarının ileri devrelerinde bazıları ancak bir novayla karşılaştırılabilir yıkıcı bir değişim gösterir; gövdesinin dış mantosunu püskürtür ve muazzam büyüklükte gaz bir kabuk oluşturur. Senin gördüğün gezegenimsi bulutsunun çapı 1.3 ışık yılı ve saniyede yaklaşık on beş kilometre hızla genişlemeye devam ediyor. Kabuğun olağanüstü parlaklığının floresan etkisinden dolayı olduğunu diyebilirim; merkezdeki yıldız büyük miktarlarda kısa dalga morötesi ışınım yayıyor, bu da kabuktaki hidrojen tarafından soğutulup...”

“Dur bir dakika,” dedi Krug. “Bana bu yıldız sisteminin nova benzeri bir felaket yaşadığını ve bunun saniyede on beş kilometrelik bir hızla genişlemeye devam etse de ancak 1.3 ışık yılı çapında bir kabuk oluşturabilecek kadar yakın bir zamanda gerçekleştiğini ve merkezdeki yıldızın kabuğu

ışıldatacak kadar çok ışınım yaydığını mı söylüyorsunuz?”

“Evet.”

“Aynı zamanda da o fırının içinde bize mesajlar gönderen zeki bir ırk olduğuna inanmamı istiyorsun.”

“Sinyallerin NGC 7293’ten geldiğine dair en ufak bir kuşkuumuz yok.”

“İmkânsız!” diye kükredi Krug. “İmkânsız!” Ellerin beline koydu. “Mavi bir dev. Sadece birkaç milyon yaşında. Zeki bir ırk şöyle dursun, yaşamın evrilmesi için bile vakit yok. Ardından da bir çeşit güneş patlaması. Bunu atlatabilmek mümkün mü? Ya ışınım? Söyle bana. Söyle bana. Eğer benden içinde yaşam *olmayan* bir sistem tasarlamamı isteseydin, sana bu kahrolası gezegenimsi bulutsuyu verirdim. Fakat sinyaller neyin nesi? Kim gönderiyor?”

“Bu etmenleri göz önüne aldık,” dedi Vargas yumuşak bir sesle.

Krug titreyerek sordu: “Bunca şeyden sonra sinyaller doğal bir olguymuş demek. Senin pis bulutsunun gönderdiği impulslar.”

“Hâlâ sinyallerin zeki bir kaynağının olduğuna inanıyoruz.”

Bu paradoks Krug’u afallatmıştı. Şaşkınlık içinde terleyerek geri çekildi. O sadece amatör bir astronomdu; kendini teknik kayıtlarla ve bilgi haplarıyla doldurmuştu, kırmızı devleri beyaz cücelerden ayırt edebiliyordu, Hertzsprung-Russell şemasını çizebilirdi, gökyüzüne bakar ve Alfa Cruris ile Spica’yı gösterebilirdi ama bunların hepsi de ruhunun duvarlarını süsleyen görünüşteki bilgilerdi. Bu konularda kendini Vargas gibi evinde hissetmiyordu; bilgileri özümsememişti; elindeki verilerin ötesine geçebilmekte zorlanıyordu. Bu yüzden Vargas’a huşu ile bakıyordu. Bu yüzden şimdi böylesine huzursuzdu.

“Devam et,” diye mırıldandı Krug. “Bana ne olduğunu söyle. Bana nasıl olduğunu söyle.”

“Birkaç olasılık var,” dedi Vargas. “Hepsi kurgusal, hepsi tahmini, anlıyor musun? İlk ve en belli olanı sinyalcilerin NGC 7293’e patlamadan sonra, her şey yatıştığında gitmiş olmalarıdır. Diyelim ki, son 10 000 yıl içinde. Galaksinin derinliklerinden gelen koloniciler... kâşifler... mülteciler... sürgünler... ne dersin.”

“Ya sert ışınım,” dedi Krug. “Her şey yatıştıktan sonra bile, o katil mavi güneşten gelen ışınım var.”

“Besbelli ki onlar ışınım ile besleniyor. Biz yaşam süreçlerimiz için güneş ışığına ihtiyaç duyarız; enerjisini spektrumun biraz daha üst kısımlarından alan bir tür neden olmasın?”

Krug başını iki yana salladı. “Pekâlâ, sen ırklar üret, ben de şeytanın avukatlığını yapayım. Sert ışınım yiyorlar, diyorsun. Ya genetik etkileri ne olacak? Bu kadar yüksek bir mutasyon yüzdesiyle sabit bir uygarlığı nasıl kuracaklar?”

“Yüksek ışınım düzeylerine uyum sağlamış bir türün genetik yapısı bizimki kadar kolay etkilenmeyebilir. Her türlü parçacığı mutasyona uğramadan soğurabilir.”

“Belki. Belki de değil.” Bir an susan Krug devam etti; “Pekâlâ, başka bir yerden gelip senin bulutsuna ortalık güvende olunca yerleştiler diyelim. Niçin o başka bir yerden de sinyaller almıyoruz? Evleri nerede? Bu sürgünler, göçmenler... nereden geldiler?”

“Belki ana güneş sistemleri o kadar uzakta ki sinyaller bize daha binlerce yıl ulaşamayacak,” diye önerdi Vargas. “Ya da belki ana sistem sinyal göndermiyordun Ya da...”

“Çok fazla yanıtın var,” diye mırıldandı Krug. “Bu fikirden hiç hoşlanmadım.”

“Bu da bizi ikinci olasılığa taşıyor,” dedi Vargas. “Sinyal göndericilerin NGC 7293’ün yerlisi olmaları olasılığına.”

“Nasıl? Patlamayla...”

“Belki patlama onları rahatsız etmedi. Türleri sert ışınım ile daha da serpileyor olabilir. Belki

mutasyon onların yaşam biçimidir. Uzaylılardan söz ediyoruz, dostum. Eğer gerçekten yabancıysalar, parametrelerin tümünü birden kavrayamayız. Bak o zaman, benimle birlikte kurgulamaya başla. Mavi bir yıldızın bir gezegeni var elimizde, güneşine çok uzak bir gezegen ama yine de inanılmaz derecede güçlü bir ışınımı kavruluyor. Deniz sürekli kaynayan bir kimyasallar çorbası. Bir mutasyonlar çorbası. Yüzeğin soğumasından bir milyon yıl sonra yaşam ortaya çıkıyor. Böyle bir dünyada işler çabuk yürüyor. Bir milyon yıl daha ve al sana karmaşık çok hücreli yaşam. Bir milyon yıl daha ve memelilere denk düşenler. Bir milyon yıl daha ve galaktik düzeyde bir uygarlık. Değişim, öfkeli, bitmeyen bir değişim.”

“Sana inanmak istiyorum,” dedi Krug kasvetle. “İstiyorum. Ama yapamıyorum.”

“Işınım yiyciler,” diye devam etti Vargas. “Zeki, uyum sağlayabilir, sürekli ve şiddetli bir genetik değişimin gerekliliğini, hatta istenilirliğini kabul etmiş. Yıldızları genişler; olsun, ışınımdaki artışa uyum sağlarlar, kendilerini korumanın bir yolunu bulurlar. Şimdi çevrelerinde floresan bir gökyüzüyle, bir gezegen bulutsusunda yaşamaktadırlar artık. Bir şekilde galaksinin geri kalanının farkına varırlar. Bize mesajlar gönderirler. Değil mi? Değil mi?”

Krug, ızdırap içinde, avuçlarını Vargas’a doğru çevirerek ellerini kaldırdı. “İnanmak istiyorum!”

“O zaman inan. Ben inanıyorum.”

“Bu sadece bir kuram. Çılgınca bir kuram.”

“Elimizdeki verilere uyuyor,” dedi Vargas. “İtalyanların bir atasözü var: *Se non e vero, e ben trovato*. ‘Doğru olmasa da iyi kotarılmış.’ Daha iyisini buluncaya dek bu hipotezle yetineceğiz. Bize birkaç kanaldan birden gelen sinyallerin doğal kaynaklı olmaları kuramından daha iyi uyuyor verilere.”

Krug, arkasını dönerken, sanki kubbedeki görüntüye daha fazla tahammül edemiyormuş gibi, sanki o yabancı güneşin öfkeli ışınımı kendi cildini kavuruyormuş gibi kapattı düğmeyi. O, uzun düşlerinde tamamen farklı bir şey görmüştü. Sarı bir güneşi olan bir gezegen görmüştü, belki yetmiş ya da seksen ışık yılı uzaklıkta, kendininki gibi iyi huylu bir gezegen. Düşlediği dünyada göller ve nehirler ve yeşil çayırlar vardı, taptaze havasında belki hafif bir ozon kokusu, mor yapraklı ağaçlar ve parlak yeşil böcekler, düşük omuzları ve çok parmaklı elleriyle zarif, uzun boylu canlılar, cennetlerinin korularında ve vadilerinde sessizce konuşuyor, kozmosun gizemlerini, başka uygarlıkların varlığını tartışıyor ve sonunda evrene mesajlarını gönderiyorlardı. Onların Dünya’dan gelen ilk ziyaretçilere kollarını açtıklarını ve onları Hoşgeldiniz, kardeşler, hoşgeldiniz, buraya gelmek zorunda olduğunuzu biliyorduk, diye karşıladıklarını görmüştü. Bütün bunlar mahvolmuştu şimdi. Krug boşluğa iblisler gibi ateş saçan cehennem mavisini bir güneş canlandırdı zihninde, beyaz alevden bir gökyüzünün altındaki civa gölcüklerinde sürünen pul pul zırhlı canavarları ve korkunç bir grup yaratığın yine korkunç bir makinenin başına üşüşüp uzay boşluğunun ötesine anlaşılmaz bir mesaj gönderdiklerini gördü. Bunlar mıydı bizim kardeşlerimiz? Her şey berbat oldu, diye düşündü Krug acıyla.

“Onlara nasıl ulaşıyoruz?” diye sordu. “Onları nasıl kucaklarız? Vargas, neredeyse hazır durumda bir gemim var, yıldızlara gidecek bir gemi, uyuyan bir adamı yüzyıllar boyunca taşıyacak bir gemi. Onu böyle bir yere nasıl gönderebilirim?”

“Tepkin beni şaşırtıyor. Bu kadar rahatsız olmanı beklemiyordum.”

“Ben de böyle bir yıldız beklemiyordum.”

“Onların sadece doğal sinyaller olduğunu söylesem daha mutlu olur muydun?”

“Hayır. Hayır.”

“O zaman bu tuhaf kardeşlerle mutlu olmaya çalış ve tuhafılığı unutup sadece kardeşliği düşün.”

Vargas’ın sözleri yerini bulmuştu. Krug güçlendiğini hissetti. Astronom haklıydı. O yaratıklar ne kadar çirkin, dünyaları ne kadar tuhaf olursa olsun -Vargas’ın hipotezinin doğru olduğunu

varsayarsak- yine de uygardılar, bilimseldiler, yönlerini uzaya dönmüşlerdi. Kardeşlerimiz. Eğer yarın uzay kendi üzerine kıvrılrsa, Dünya'yı, güneşini ve tüm komşularını kuşatıp yok etse bile evren zekâdan yoksun kalmayacaktı, çünkü *onlar* oradaydı.

“Evet,” dedi Krug. “Onların var olmalarına seviniyorum. Kulem tamamlandığında onlara selamlarımı göndereceğim.”

İnsanlığın, gezegeninden ilk kez kurtuluşunun üzerinden iki buçuk asır geçmişti. Uzaya doğru olan o ilk atılımın gücü insanları Ay'dan Pluton'a, güneş sisteminin sınırlarına ve daha ötesine dek taşımış, ancak zeki bir yaşamın izlerini hiçbir yerde bulamamışlardı. Likenler, bakteriler, ilkel sürüngenler, evet, ama daha fazlası değil. Mars çöllerinde bulacakları kalıntıların uygarlığını yeniden inşa etmenin hayalini kuran arkeologların sonu hüsrana olmuştu. Hiçbir kalıntı yoktu. Yıldız sondaları gönderilmeye başlanmış ve yakın güneş sistemlerinde onlarca yıl süren devriyelerini tamamladıklarında eli boş dönmüşlerdi. Bir düzine ışık yılı çapındaki bir daire içinde Centauri proteoidlerinden başka bir yaşam türü bulunamamıştı ki ancak bir amip kendini onlardan daha aşağı görebilirdi.

İlk yıldız sondaları geri döndüklerinde Krug genç bir adamdı. Yakın güneş sistemlerinde zeki canlıların bulunamaması üzerine diğer dünyalıların yaptıkları yorumlar onun canını sıkıyordu. Yeni Yermerkezciliğin bu havarileri ne diyordu?

“Bizler seçilmiş olanlarız!”

“Bizler Tanrı'nın biricik çocuklarıyız!”

“Tanrı, kullarını sadece ve sadece bu dünyada yarattı!”

“Evren bize aittir, bizim kutsal mirasımızdır!”

Krug bu düşünce biçiminin içinde paranoyanın tohumlarını görmüştü.

Tanrı'yı pek düşünmemişti o güne kadar. Ama zekânın sadece küçük bir güneşin küçük bir gezegeninde bir mucize gibi var olmasına inanmakla insanların evrenden çok şey istedikleri fikrindeydi. Milyarlarca, milyarlarca güneş ve sayısız dünyalar vardı. Böylesine sonsuz bir galaksiler denizinde zekâ nasıl olur da tekrar ve tekrar ve tekrar evrimleşemezdi?

Sadece bir düzine ışık yılı çerçevesinde yapılmış üstünkörü bir araştırmanın kesin olmayan bulgularına dayanılarak mutlak bir yargıya varılması ona büyüklük kuruntusuymuş gibi görünüyordu. İnsan gerçekten yalnız mıydı? Bu nasıl *bilinebilirdi*? Krug özünde mantıklı bir adamdı. Her şeyi zihninde değerlendirirdi. İnsanlığın akıl sağlığının devam etmesinin bu biricik olma düşünden uyanmasına bağlı olduğuna inanıyordu; çünkü düş mutlaka sona erecekti ve bu uyanış önce değil de sonra gerçekleşirse etkisi mahvedici olabilirdi.

Vargas, “Kule ne zaman hazır olacak?” diye sordu.

“İki yıl sonra. Eğer şansımız varsa, belki gelecek yıl. Bu sabah gördün, bütçemiz sınırsız.” Krug somurttu. Aniden kendini huzursuz hissetmişti. “Bana doğruyu söyle. Sen ki bütün ömrünü yıldızları dinleyerek geçirdin, Krug'un biraz kaçık olduğu fikrinde misin?”

“Kesinlikle hayır!”

“Tabii ki öylesin. Herkes öyle. Oğlum Manuel, benim tımarhaneye kapatılmam gerektiğine inanıyor ama söylemekten korkuyor. Spaulding dersin, o da. Herkes, hatta belki Thor Watchman bile, üstelik lanet şeyi *inşa eden* de kendisi. Bu işten çıkarımın ne olduğunu merak ediyorlar. Milyarlarca doları cam bir kule için neden heba ediyorum. Sende, Vargas!”

Vargas'ın yüzündeki çizgiler daha da gerildi. “Bu projeye karşı ancak sevgi besleyebilirim. Bu kuşkuyla beni incitiyorsun. Güneş sisteminin dışındaki bir uygarlıkla bağlantı kurmak benim için de aynı ölçüde önemli değil mi sanıyorsun?”

“Önemli de *olmalı*. Ne de olsa senin sahan, senin işin. Ben mi? İş adamıyım. Android imalatçısı.

Emlak sahibi. Kapitalist, sömürücü, belki az bir şey kimyager, genetik hakkında bilgim var mı, var, ama astronom değilim, biliminsanı değilim. Böyle bir şeyi umursamam bile biraz çılgınca, ha, Vargas? Servetin çarçur edilmesi. Kısır yatırımlar. NGC 7293'ten ne çıkarım var, ha? Söyle bana. Söyle bana.”

“Aşağıya insek iyi olur sanırım,” dedi Vargas huzursuzca. “Bu heyecan...”

Krug eliyle göğsüne vurdu. “Altmışıma yeni bastım. Yaşayacak yüz yılım daha var, belki fazlası. Belki de iki yüz, kimbilir? Benim için endişelenme. Ama itiraf et. Benim gibi bir cahilin böyle bir şeyle ilgilenmesinin çılgınlık olduğunu düşünüyorsun.” Krug başını hararetle salladı. “Çılgınlık olduğunu ben de biliyorum. Sürekli olarak kendimi kendime açıklamak zorunda kalıyorum. Şu kadarını söyleyeyim sana, bu yapılması gereken bir şey, bu kule, ben de onu yapıyorum. Yıldızlara gönderilecek bir selam. Ben büyürken ha bire söyledikleri bir şey vardı; Biz yapayalnızız. Biz yapayalnızız. Biz yapayalnızız. Ben buna inanmadım. İnanamadım. Milyarlar kazandım, şimdi o milyarları harcayacağım, evreni herkesin kafasında netleştireceğim. Sen sinyalleri buldun. Ben onlara yanıt vereceğim. Rakamlara karşı rakamlar. Sonra resimler. Nasıl yapılacağını biliyorum. Bir ve sıfır, bir ve sıfır, bir ve sıfır, siyah ve beyaz, siyah ve beyaz, tek tek yolla ve bir resim oluştursunlar. Sadece kartındaki boşlukları dolduruyorsun. İşte biz buna benziyoruz. İşte bu da su molekülü. Bu bizim güneş sistemimiz. Bu...” Krug sesi boğularak nefes nefese sustu, astronomun yüzündeki şaşkınlık ve korku ifadesini ilk kez fark etti. Daha sakin bir sesle “Affedersin,” dedi. “Bağırılmamalıydım. Bazen kendimi tutamıyorum.”

“Sorun değil. Büyük bir coşkun var. Arada bir kendini tutamamak hiç olmamasından iyidir.”

“Bunu başlatan neydi, biliyor musun?” dedi Krug. “Suratıma vurduğun şu gezegenimsi bulutsu. Benim asabımı bozdu, nedenini de söyleyeyim. Sinyallerin geldiği yere gittiğimi gördüm düşümde. Ben, Krug, gemimde, derin uykuda, yüz, hatta iki yüz ışık yılı kat ederek, Yer'in elçisi, daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir yolculuk. Şimdi sen kalkmış sinyallerin nasıl bir cehennemden geldiğini söylüyorsun. Floresan gökler. O-tipi bir güneş. Mavi beyaz bir fırın. Yolculuk iptal ha? Bu sürpriz beni öfkelenirdi, ama canını sıkma. Uyum sağlarım. Sıkı darbelere alışığım. Bütün yapabildiği beni daha üst bir enerji düzeyine savurmasıdır, hepsi bu.” Vargas'a sarılarak göğsüne bastırdı. “Sinyallerin için teşekkür ederim. Gezegenimsi bulutsun için teşekkür ederim. Sana bir milyon kere teşekkür ederim, duydun mu, Vargas?” Krug geri çekildi. “Şimdi alt kata ineceğiz. Laboratuvarın için para mı lazım? Spaulding'le konuş. Senin açık çekinin olduğunu biliyor, ne zaman, ne kadar istersen.”

Vargas Spaulding'le konuşarak gitti. Çalışma odasında yalnız kalan Krug, coşkusunun henüz dinmediğini, zihninin NGC 7293'ün görüntüsüyle dolup taşıdığını fark etti. Gerçekten de, daha üst bir enerji düzeyindeydi; cildi bile üzerinde ateşten bir gömlek gibiydi.

“Çıkıyorum,” diye homurdandı.

Transmatının koordinatlarını Uganda'daki sayfiye evine ayarladı ve içeri girdi. Bir an sonra yedi bin kilometre doğuda, akik taşından verandasında duruyor, villasının bitişiğindeki sazlı göle bakıyordu. Solunda, birkaç yüz metre ötede, bir su aygırları dörtlüsü yüzüyor, sadece pembe burun delikleri ve gri renkli kocaman sırtları görülebiliyordu. Sağında ise metresi Quenelle gölün sığ sularında çırılçıplak tembellik etmekle meşguldü. Krug soyundu. Sudaki sevgilisine katılmak için yokuştan aşağı bir gergedanın ağırlığı ve ceylanın çevikliğiyle koştu.

Kaza yerine koşmak Watchman'ın sadece birkaç dakikasını almıştı ama o zamana kadar kaldıraç böcekleri düşen bloğu çoktan kaldırmış ve kurbanların cesetlerini açığa çıkarmışlardı. Hepsi betalardan oluşan bir kalabalık toplanmıştı; gamalar, böyle bir şey için olsa bile, çalışma planlarına ara verecek yetki ve güdüden yoksundular. Bir alfanın yaklaşmakta olduğunu gören betalar geri çekilip olay yerinin kıyısında, huzursuz bir çelişki içinde beklemeye başladılar. İşe dönmeleri mi yoksa kalıp alfaya yardım önermeleri mi gerektiğini bilmiyorlardı ve böylece programsız yakalanmış halde, yüzlerinde android şaşkınlığının hüznünlü ifadesiyle kalakaldılar.

Watchman durumu ivedilikle gözden geçirdi. Üç android -iki beta ve bir gama- cam blok tarafından ezilmıştı. Betalar tanınamayacak haldeydiler; onların bedenlerini donmuş topraktan kazımak bile başlı başına bir eziyet olacaktı. Hemen yanlarındaki gama neredeyse ölmekten kurtuluyormuş ama şansı pek yaver gitmemiş; sadece belden aşağı kısmı sağlandı. Watchman'ın gördüğü ve cam bloğun altından dışarı doğru uzanan bacaklar ona aitti. Düşen kepçe iki androidi daha yaralamıştı. İçlerinden biri, bir gama, kafatasına öldürücü bir darbe almıştı ve on metre ileride yere serili haldeydi. Tahliyenin köşesi diğerinin, bir betanın, sırtını sıyrarak geçmişti; yaşıyordu ama ciddi biçimde yaralanmıştı ve besbelli ki çok acı çekiyordu.

Watchman olayı izlemekte olan betalardan dördünü seçti ve onlara ölüleri kimliklerinin belirlenmesi ve imhaları için kontrol merkezine nakletmelerini emretti. Başka iki betayı da yaralı için bir sedye getirmeye gönderdi. Onlar gittiğinde sağ kalan androidin yanına gitti ve kenarları acıyla sararmaya başlayan gri gözlerine dikkatle baktı.

“Konuşabiliyor musun?” diye sordu.

“Evet.” Belirsiz bir fısıltı. “Bacaklarımı hareket ettiremiyorum. Soğumaya başladım. Belimden aşağı doğru donuyorum. Ölecek miyim?”

“Büyük bir ihtimalle,” dedi Watchman. Elini lomber sinir düğümünü buluncaya dek betanın sırtından aşağı kaydırđı ve ani bir darbeyle sinire kısa devre yaptırdı. Yerde iki büküm yatmakta olan android rahat bir nefes aldı.

“Daha iyi misin?” diye sordu alfa.

“Çok daha iyiyim, Alfa Watchman.”

“Bana adını söyle, beta.”

“Caliban Driller.”

“Blok düştüğünde ne yapıyordun, Caliban?”

“Vardiyamı tamamlamak üzereydim. Ben bir bakım ustabaşısıyım. Buradan geçiyordum. Herkes birden bağırmaya başladı. Blok aşağı düşerken havanın ısındığını hissettim. Sıçradım. Sonra yerde yatıyordum ve sırtım yarılmıştı. Ne zaman öleceğim?”

“Bir saate kadar. Soğuk beynine ulaşıncaya kadar yükselecek ve o zaman her şey bitecek. Ama

için rahat etsin; Krug düştüğünü gördü. Krug seni gözetecek. Krug'un bağırlarında dinleneceksin.”

Caliban Driller, “Krug’a şükürler olsun,” diye mırıldandı.

Sedyeciler yaklaşıyordu. Onlar hâlâ elli metre uzaktayken vardiyanın bittiğini belirten gong çaldı. O anda bir blok taşımayan her android, transmatlara doğru aceleyle gitmeye başladı. İşçiler üç sıra halinde transmatların içinde kaybolarak beş kıtadaki android yerleşkelerine dağılıyor ve aynı anda da yeni vardiyanın işçileri dinlenme sürelerini Güney Amerika ve Hindistan’daki istirahat bölgelerinde geçirmiş olarak diğer transmatlardan çıkıyorlardı. Gongun çalmasıyla birlikte sedyeyi taşımakta olan iki android yüklerini bırakıp transmatlara yönelecek gibi oldular. Watchman’ın onları azarlaması üzerine koyun gibi onun yanına geldiler.

“Caliban Driller’ı alın,” diye emretti, “ve onu dikkatle tapınağa taşıyın. Bu işi bitirdiğinizde vardiyanızı devreder ve fazladan harcadığınız süre için mesai talep edebilirsiniz.”

Vardiya değişiminin kargaşası içinde iki beta yaralı androidi sedyeye yüklediler ve inşaat alanının kuzey sınırındaki düzinelerce kubbeden birine doğru yöneldiler. Bu kubbeler birçok amaca hizmet ediyordu; bazılarında malzeme depolanmıştı, birkaçı mutfak ya da tuvalet görevi görüyordu, üç tanesinde transmatları ve dondurucu şeritleri besleyen güç merkezleri vardı, bir tanesi iş sırasında yaralanan androidler için ilk yardım istasyonuydu ve biri de, bu düzensiz gri tepecikler kalabalığının tam orta yerinde, tapınak olarak kullanılıyordu.

O kubbenin önünde her zaman görünürde tembellik eden iki ya da üç android olurdu, ama asıl görevleri rahimden doğanların girmelerine engel olmak için geçici gözcülük yapmaktı. Bazen gazetecilerin ya da Krug’un konuklarının yolu bu tarafa düşerdi ve gözcülerin, android ve insan iradelerinin yasaklanmış çatışmalarına meydan vermeden onları uzaklaştıracak ustaca yöntemleri vardı. Tapınak erkek ve kadından doğmuş herkese yasaktı. Onun varlığını bile androidlerden başka bilen yoktu.

Sedyeciler, Caliban Driller’ı sunağın önüne tam bırakmak üzereyken Thor Watchman da oraya ulaştı. İçeri girdiğinde derhal tek dizi üzerine çökmüş ve ellerini avuçları açık halde uzatarak reveransını uygun biçimde yapmıştı. Besleyici sıvılarla dolu bir havuzun içinde yükselen sunak, tıpkı androidlerin sentezlendiği gibi sentezlenmiş dikdörtgenler prizması şeklinde pembe bir et parçasıydı. Canlı olsa bile hemen hiç zekâyâ sahip değildi ve yaşamını yardımsız sürdüremezdi; aşağıdan sürekli metabolitler zerk edilerek besleniyor ve sağ kalabiliyordu. Sunağın gerisinde Simeon Krug’un yüzünü ileriye çevirmiş gerçek boyutlardaki bir hologramı vardı. Tapınağın duvarları RNA genetik şifresinin üçlüleriyle bezenmişti;

AAA AAG AAC AAU
AGA AGG AGC AGU
ACA ACG ACC ACU
AUA AUG AUC AUU
GAA GAG GAC GAU
GGA GGG GGC GGU
GCA GCG GCC GCU
GUA GUG GUC GUU
CAA CAG CAC CAU
CGA CGG CGC CGU
CCA CCG CCC CCU
CUA CUG CUC CUU
UAA UAG UAC UAU

UGA UGG UGC UGU
UCA UCG UCC UCU
UUA UUG UUC UUU

“Onu sunağa koyun,” dedi Watchman. “Sonra dışarı çıkın.”

Sedyeciler itaat etti. Ölmekte olan betayla yalnız kaldığında Watchman, “Ben bir gözeticiyim ve sana Krug’a olan yolculuğunda rehberlik etmeye vasıflıyım. Söyleyeceklerimi yapabildiğince açık seçik olarak tekrar et; *Krug bizi dünyaya getirir ve biz yine ona döneriz.*”

“*Krug bizi dünyaya getirir ve biz yine ona döneriz.*”

“*Krug bizim yaratıcımızdır ve koruyucumuzdur ve kurtarıcımızdır.*”

“*Krug bizim yaratıcımızdır ve koruyucumuzdur ve kurtarıcımızdır.*”

“*Krug bize ışığı göstermen için sana yalvarıyoruz.*”

“*Krug bize ışığı göstermen için sana yalvarıyoruz.*”

“*Ve Tankın Çocukları’nı Rahmin Çocukları’nın düzeyine yükseltmen için.*”

“*Ve Tankın Çocukları’nı Rahmin Çocukları’nın düzeyine yükseltmen için.*”

“*Ve bizi et kardeşlerimizin yanındaki hakkımız olan yere götürmen için.*”

“*Ve bizi et kardeşlerimizin yanındaki hakkımız olan yere götürmen için.*”

“*Krug bizim Yapıcıımız, Krug bizim Koruyucumuz, Krug bizim Efendimiz, beni Tanka geri kabul et.*”

“*Krug bizim Yapıcıımız, Krug bizim Koruyucumuz, Krug bizim Efendimiz, beni Tanka geri kabul et.*”

“*Ve benden sonra geleceklerin de günahlarını affet...*”

“*Ve benden sonra geleceklerin de günahlarını affet...*”

“*O gün Rahim ile Tank ve Tank ile Rahim bir olduğunda.*”

“*O gün Rahim ile Tank ve Tank ile Rahim bir olduğunda.*”

“*Krug’a şükürler olsun.*”

“*Krug’a şükürler olsun.*”

“*Krug’a hamdolsun.*”

“*Krug’a hamdolsun.*”

“*Krug’a AAA AAG AAC AAU olsun.*”

“*Krug’a AAA AAG AAC AAU olsun.*”

“*Krug’a AGA AGG AGC AGU olsun.*”

“*Krug’a AGA AGG...*” Caliban Driller durakladı. “Soğuk göğsüme çıktı,” dedi. “Yapamıyorum... Yapamıyorum.”

“Sırayı tamamla. Krug seni bekliyor.”

“*...AGC AGU olsun.*”

“*Krug’a ACA ACG ACC ACU olsun.*”

Betanın parmak uçları sunağın yumuşak etine gömüldüler. Son birkaç dakika içinde cildinin rengi vişne kırmızısından mora dönüşmüştü. Gözleri kayıyordu. Dudakları gerilmişti.

“Krug seni bekliyor!” dedi Watchman sertçe. “Sırayı tamamla!”

“Konusa - mıyorum - soluya - mıyorum -”

“O halde beni dinle. Sadece dinle. Söylediklerimi zihninde tekrar et. *Krug’a AUA AUG AUC AUU olsun. Krug’a GAA GAG GAC GAU olsun. Krug’a...*”

Watchman, sunağın önünde eğilirken genetik duanın dizelerine umarsızca devam etti. Söylediği her kod grubuyla birlikte vücudunu çifte sarmal şeklinde bükerek cenaze ayinini uyguluyordu. Caliban

Driller'in yaşamı hızla bitiyordu. Sona doğru Watchman ceketinden bir bağlantı kablosu çıkardı ve bir ucunu kolundaki veri girişine diğer ucunu da Driller'dakine taktı ve RNA üçlüleri tamamlanıncaya dek yaşayabilmesi için betaya enerji aktardı. O zaman ve ancak o zaman, Caliban Driller'in ruhunu Krug'a gönderdiğinden emin olduğunda, Watchman bağlantıyı kesti, doğruldu, kendisi için kısa bir dua mırıldandı ve cesedi imhaya götürmeleri için bir gama ekibi çağırdı.

Gergin, bitkin ama Caliban Driller'in günahlarının affından dolayı neşeyle dolu halde tapınaktan ayrıldı ve kontrol merkezine dönmek üzere yola koyuldu. Yolu yarılacağına önu kendi boyunda bir kişi tarafından kesildi. Başka bir alfa... Bu tuhaftı. Watchman'ın vardiyasının bitmesine saatler vardı; bittiğinde alfa Euclid Planner gelecek ve görevi devralacaktı. Ama bu alfa Planner değildi. Watchman'a tamamen yabancı biriydi.

Yabancı, "Watchman, biraz vaktini alabilir miyim?" dedi. "Ben Android Eşitlik Partisi'nden Siegfried Fileclerk'üm. Gelecek meclise arkadaşlarımızı da sokabilmek için önerdiğimiz anayasa değişikliğini tabii ki biliyorsunuzdur. Senin Simeon Krug'a olan yakınlığın göz önüne alındığında onayını alabilmemiz için ona ulaşmamızda bize yardımcı olabileceğin öne sürüldü ve..."

Watchman araya girdi. "Benim siyasi konulardaki tavrımı elbette ki biliyorsunuzdur."

"Evet ama android eşitliği davamız söz konusu olduğunda..."

"Davaya birçok şekilde hizmet edilebilir. Krug'a olan yakınlığının siyasi çıkar uğruna istismar edilmesine izin veremem."

"Anayasa değişikliği..."

"Anlamsız. Anlamsız. Fileclerk arkadaş, şu ilerideki binayı görüyor musun? O bizim tapınağımız. Orayı ziyaret etmeni ve ruhunu sahte değerlerden arındırmanı öneririm."

"Ben sizin cemaatinizden değilim," dedi Siegfried Fileclerk.

"Ben de sizin siyasal partinizden değilim," dedi Thor Watchman. "Özür dilerim. Kontrol merkezinde sorumluluklarım var."

"Belki seninle vardiyalı bittiğinde konuşabiliriz."

"O zaman benim dinlenme hakkıma müdahale etmiş olursun," dedi Watchman.

Acele adımlarla uzaklaşmaya başladı. İçinde yükselen öfke ve rahatsızlığı bastırmak için sinir huzuru ayinlerinden birini uygulaması gerekiyordu.

Android Eşitlik Partisi'ymiş, diye düşündü küçümseyerek. Aptallar! Beceriksizler! Budalalar!

Yedi

Manuel Krug'un çok meşgul bir günü olmuştu. 0800, *California*. Mendocino kıyısındaki evde uyanış. Çalkantılı Pasifik neredeyse ön kapıda; bahçede bin hektarlık sekoya Ormanı var; Clissa yatakta, yanında, kedi gibi yumuşak, kedi gibi çekingen. Önceki akşam Tayvan'da, Spektrum Grubu partisinde Nick Ssu-ma'nın darı ve zencefil likörünü biraz fazla kaçırdığı için zihni hâlâ bulanık. Beta ev uşağının görüntüsü hava ekranında, acilen fisıldıyor: "Efendim, efendim, lütfen kalkınız. Babanız sizi kulede bekliyor." Clissa ona daha da sokuluyor. Manuel gözlerini kırıştırıyor, beynini saran yün yumaklarını dağıtmaya çalışıyor. "Efendim? Özür dilerim ama uyandırılmanız konusunda kesin emir vermişsiniz!" Odanın zemininden kırk hertzlik bir uyarı geliyor; tavandan on beş megahertzlik bir ses konisi sarkıyor; o ise ikisinin arasında sıkışmış, tekrar uykuya kaçamıyor. Kreşendo. Uyanmak, isteksizce, gönülsüzce. Sonra bir sürpriz: Clissa kıpırıyor, titriyor, onun elini tutuyor, küçük göğüslerinden birinin üzerine koyuyor. Manuel'in parmakları kızın göğüs ucunu yakalıyor ve hâlâ yumuşak buluyor. Beklediği gibi. Çocuk-kadından cesurca bir girişim ama gönül istese de etin hevesi yok. İki yıldır evliler; bütün içten ve ustaca çabalarına rağmen Manuel kızı uyarmayı başaramadı. "Manuel..." diye fisıldadı karısı. "Manuel, her yerimi okşa!"

Onu reddetmekle zalimlik yaptığını düşündü. "Sonra," dedi iki korkunç ses beyninde buluşurken. "Şimdi kalkmak zorundayız. Pirimiz bizi bekliyor. Bugün kuleye gidiyoruz."

Clissa yüzünü astı. Yataktan yuvarlanırcasına çıktılar; lanet sesler derhal kesildi. Duş aldılar, kahvaltı ettiler, giyindiler. Clissa, "Babanın benim de gelmemi istediğinden emin misin?" diye sordu.

"Babam seni özellikle davet etti. Artık kuleyi görmenin zamanı geldiği fikrinde. Gitmek istemiyor musun?"

"Aptalca bir şey yapmaktan, acemice bir şey söylemekten korkuyorum. Onun yanındayken küçücük bir çocukmuşum gibi hissediyorum."

"Küçücük bir *çocuksun* zaten. Her neyse, o senden çok hoşlanıyor. Yeter ki kulesinden büyülenmişsin gibi davran, ne saçmalarsan saçmala duymayacaktır bile."

"Ya diğerleri, Senatör Fearon ve şu biliminsanı ve daha kim varsa... Manuel, daha şimdiden kendimi mahcup hissediyorum!"

"Clissa..."

"Pekâlâ. Pekâlâ."

"Unutma; kule sana, Tac Mahal'den bu yana insanlığın yaptığı en muhteşem girişimmiş gibi gelmeli. Kuleyi gördükten sonra ona böyle söyle. Bu kadar uzatmana gerek yok, ama ana fikri kendi bildiğin gibi ilet."

"Şu kule konusunda gerçekten de ciddi, öyle değil mi?" diye sordu kız. "Yıldızlardaki kişilerle konuşmayı gerçekten umuyor."

"Kesinlikle."

“Bu ne kadara mal olacak?”

“Milyarlara,” dedi Manuel.

“O şeyi inşa etmek için mirasını tüketiyor. Her şeyi harcayacak.”

“Her şeyi sayılmaz. Hiçbir zaman nakitsiz kalmayacağız. Kaldı ki, parayı kazanan oydu, bırak dilediğince harcasın.”

“Ama bir saplantıya... bir düşe...”

“Kes artık, Clissa. Bu bizim işimiz değil.”

“En azından şunu söyle bana. Diyelim ki baban yarın öldü ve her şey sana kaldı. Kuleye ne olurdu?”

Manuel, New York’a yapacakları transmat sıçrayışı için gereken koordinatları girdi. “İnşaati hemen ertesi gün durdururdum,” dedi. “Ama bunu ona söyleyecek olursan senin karnını deşerim. Gir içeri şimdi. Gidelim artık.”

1140, New York. Sabahı neredeyse yarılamlışlardı ve saat sekizde kalktığından bu yana sadece kırk dakikadır ayaktaydı. Transmat toplumunun küçük dertlerinden biri de buydu işte; batıdan doğuya doğru sıçradığınızda zaman dilimlerini gizli ceplere tıktırıyordunuz.

Aksi yönde gitmenin telafi edici yönleri de vardı tabii ki. O yaz, '16 yılında, evlenmesinden bir gün önce, Manuel ve Spektrum Grubu’ndan bazı arkadaşları, batıya doğru şafakla yarışmışlardı. Bir cumartesi günü saat 0600’da, güneş Klimanjaro’nun ardından yükselirken, Amboseli Doğa Parkı’ndan yola çıkmışlar ve Kinşasa, Akra, Rio, Karakas, Veracruz, Albuquerque, Los Angeles, Honolulu, Auckland, Brisbane, Singapur, Punom Pen, Kalküta, Mekke hattını izlemişlerdi. Transmat dünyasında vize de yoktu, pasaport da; bu tür şeyler anında ulaşım çağında saçma kalmışlardı. Güneş, her zamanki gibi, saatte bin beş yüz kilometre gibi bir hızla ağır aksak ilerliyordu; sıçrayan yolcuların böyle bir engelleri yoktu. Şurada on beş dakika, orada yirmi dakika mola verseler, iki tek atıp ufak tefek hediyeler alsalar, tanınmış tarihi yerleri ziyaret etseler bile sürekli zaman kazanıyor, önceki gecenin içine daha ve daha çok geriliyor, dünya turunda güneşi geçiyor, cuma akşamına geri dönüyorlardı. Tabii zaman çizgisini geçip cumartesi öğleden sonraya atıldıklarında kazandıklarının hiçbir anlamı kalmayacaktı. Ama batı yönünde devam ederek bu kaybı da eritiyor ve aynı cumartesi sabahı saat on bir olmadan Klimanjaro’ya tekrar ulaşıyor ve fazladan bir buçuk gün yaşayarak dünya turlarını tamamlamış oluyorlardı.

Bir transmatla böyle şeyleri yapabiliirdiniz. Aynı zamanda, sıçramalarınızın zamanlamasına dikkat ederek, tek bir gün içinde iki düzine gün batımı görebilir ya da tüm yaşamınızı öğle güneşinin aydınlığında geçirebiliirdiniz. Yine de, Kaliforniya’dan New York’a saat 1140’ta vardığında, Manuel sabahın bu kısmını transmata kaptırmış olmaya içerlemişti.

Babası onu çalışma odasında resmi bir el sıkmasıyla karşıladı ve Clissa’yı daha sıcak bir biçimde kucakladı. Leon Spaulding bir kenarda huzursuzca dikiliyordu. Quenelle, pencerenin önünde durmuş, sırtını odadakilere dönmüş, kenti inceliyordu. Manuel onunla geçinemezdi. Babasının sevgililerinden genellikle hazzetmezdi. İhtiyar hep aynı tipi tercih ederdi; kalın dudaklar, iri göğüsler, geniş kalçalar, ateşli bakışlar. Köylü işi.

“Senatör Fearon’u, Torn Buckleman’ı ve Dr. Vargas’ı bekliyoruz,” dedi Krug. “Thor bizi, kulede büyük tura çıkaracak. Daha sonra ne yapacaksın, Manuel?”

“Henüz karar...”

“Duluth’a git. Oradaki fabrikamızın çalışmaları hakkında bir şeyler öğrenmeni istiyorum. Leon, Duluth’a bildir; oğlum bugün öğleden sonra teftiş için gelecek.”

Spaulding dışarı çıktı. Manuel omuz silkti. “Nasıl istersen, baba.”

“Sorumluluklarını genişletmenin zamanıdır, evlat. Yöneticilik kapasiteni artırmalısın. Bir gün bütün bunların patronu sen olacaksın, ha? Bir gün, Krug dediklerinde, seni kastediyor olacaklar.”

“Bana olan güvenini boşa çıkarmamaya çalışacağım,” dedi Manuel.

Bu rahat tavırlarıyla ihtiyarı kandırmadığının farkındaydı. Yaşlı adamın babalık gururu gösterisi de onu kandırmıyordu. Manuel, babasının onu ne kadar hor gördüğünün bilincindeydi. O, babasının gözünde, müsrif bir avare, iflah olmaz bir hovardaydı. Buna karşın o, kendinin duyarlı, müşfik, ticaret arenasının hırgürüne karışmayacak kadar kibar biri olduğunu varsayıyordu. Sonra bu görüntünün ardından Manuel Krug’un belki daha gerçekçi başka bir görüntüsüne düştü tepe taklak; kof, hevesli, idealist, beyhude ve beceriksiz. Gerçek Manuel hangisiydi? Bilmiyordu. Bilmiyordu. Yaşlandıkça kendini giderek daha az tanıyabiliyordu.

Senatör Fearon transmattan çıktı.

“Henry oğlum Manuel’i biliyorsun,” dedi Krug. “Gelecekteki Krug, veliahdımız.”

“Çok yıllar oldu,” dedi Fearon. “Manuel, nasılsın!”

Manuel politikacının soğuk avucuna dokundu. Dostça gülümsemeyi becerdi. “Beş yıl önce Makau’da karşılaşmıştık,” dedi nazikçe. “Ulan Bator’a giderken uğramıştınız.”

Fearon, “Tabii. Tabii,” diye haykırdı. “Ne fevkalade bir bellek! Krug, esaslı bir oğlun var!”

“Sen dur hele,” dedi Krug. “Ben bıraktığımda *gerçek* bir imparatorun nasıl çalıştığını size gösterecek!”

Manuel öksürdü ve utanarak bakışlarını öte yana çevirdi. Bir hanedanlık dürtüsü yaşlı Krug’a kurduğu ya da gasp ettiği yatırımlar silsilesine yegâne oğlunun uygun bir varis olduğunu hayal ettiriyordu. Bu yüzden sürekli olarak Manuel’in ‘eğitimiyle’ ilgilenirmiş gibi yapıyor ve oğlunun bir gün onun tahtına oturacağına dair başkalarının önünde bıktırıcaya kadar ısrarla duruyordu.

Manuel’in, babasının imparatorluğunun yönetimine geçmek gibi bir hevesi yoktu. Kendinde de bu yeteneği görmüyordu. Çapkınlık döneminden yeni yeni çıkmaya başlıyor, başkalarının ateizmden sıyrılmaya çalışması gibi o da uçarılıktan sıyrılmaya çalışıyordu. Henüz bir biçim veremediği ihtiraslarını ve yeteneklerini taşıyabilecek bir araç arıyordu. Belki bir gün bir tane bulabilirdi. Ama bu aracın Krug Holding olduğundan çok kuşkuluydu.

İhtiyar da bunu Manuel kadar iyi biliyordu. Oğlunun kofluğunu içten içe küçümsüyor ve bazen bunu belli ediyordu. Yine de oğlunun sağduyusunu, kurnazlığını ve yöneticilik yeteneklerini övüyor gibi yapmaktan hiç vazgeçmemişti. Thor Watchman’ın önünde, Leon Spaulding’in önünde, dinleyecek kim olursa onların önünde, veliahdının erdemlerini anlatmakla bitiremiyordu. Kendini kandırıyor, diye düşündü Manuel. Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini pekâlâ bildiği bir şeye inanmak için kendi kendine oyunlar oynuyor. Ama bir işe yaramayacak. Yarayamaz. Android arkadaşı Thor’a, her zaman kendi oğlundan daha çok güvenecek. Boşuna da değil, hani. Yetenekli bir androidi beş para etmez bir oğula niçin tercih etmesin? ikimizi de o yaptı, değil mi?

Bırak şirketler Thor Watchman’a kalsın, diye düşündü Manuel.

Grubun diğer üyeleri de gelmeye başlamıştı. Krug herkesi bir çoban gibi transmatlara doğru sürdü.

“Kuleye,” diye bağırdı. “Kuleye!”

1110, kule. Her halükârda, New York’tan bir zaman dilimi batıya doğru sıçrayarak, kayıp sabahının bir saate yakın bir kısmını geri kazanmıştı. Ama bu yolculuğu hiç yapmasaydı da olurdu. İnsanın iliklerini donduran Arktik sonbaharında rol kesmek, babasının saçma sapan kulesini pek

beğeniyormuş gibi görünmek yeterince kötüydü -Krug'un piramidi, diyordu Manuel ona içinden- ama bir de şu düşen blok ve ezilen androidler meselesi vardı. Kötü bir kazaydı, gerçekten de.

Clissa kendini kaybetmek üzereydi. Kontrol merkezindeki duvar ekranı cam bloğun cesetlerin üzerinden kaldırılışını gösterirken Manuel, kızı kollarıyla sardı ve "Bakma," dedi. Spaulding'e döndü; "Sakinleştirici getir. Hemen."

Ektogen, ona bir tüp buldu. Manuel, tüpün ucunu Clissa'nın koluna bastırıp çalıştırdı. İlaç yumuşak, ultrasonik bir püskürmeyle birlikte kızın cildinden içeri boşaldı.

"Ölmüşler mi?" diye sordu Clissa, başını başka yöne çevirerek.

"Öyle görünüyor. Bir ihtimal içlerinden biri sağ kalmış gibi. Diğerleri ne olduğunu bile anlayamamışlar."

"Zavallı adamlar."

"Adamlar değil," dedi Spaulding. "Androidler. Sadece androidler."

Clissa başını kaldırdı. "Androidler de insan sayılır!" diye parladı. "Bir daha böyle bir şey duymak istemiyorum! onların da adları, düşleri, kişilikleri..."

"Clissa," dedi Manuel hafifçe.

"...arzuları yok mu? Tabii ki onlar da insan, O bloğun altında bir grup *insan* öldü. Sen, özellikle de sen, nasıl olur da böyle bir..."

"Clissa!" dedi Manuel sabırsızlıkla.

Spaulding öfke dolu gözlerle donakalmıştı. Ektogen, ters bir cevap vermenin sınırında titriyordu, ama kendine hakim olmayı başarmıştı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı Clissa yere bakarak. "Kişisel değildi, Leon. Ben... ben... ah, Tanrı'm, Manuel, bunlar olmak zorunda mıydı?" Yine hıçkırıma başladı. Manuel, bir sakınleştirici için daha işaret etti ama babası başını iki yana sallayarak geldi ve kızı ondan aldı.

Krug koca kollarıyla kızı kucakladı, ezercesine göğsüne bastırdı. "Geçti artık," dedi ona sarılarak. "Geçti. Geçti. Geçti. Evet, berbat bir şeydi. Ama acı çekmediler. Temiz bir ölümle öldüler. Thor yaralılarla ilgilenecek. Ağrı merkezlerini devre dışı bırakıp kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlayacak. Zavallı Clissa, zavallı, zavallı Clissa... daha önce ölen hiç kimse görmemiştin, değil mi? Biliyorum, böyle ani olması çok kötü. Biliyorum." Kızı şefkatle teselli etti, uzun ipeksi saçlarını okşadı, ıslak yanaklarından öptü. Manuel şaşkınlık içinde seyretti. Hayatı boyunca babasının daha önce hiç bu kadar sevecen olduğunu görmemişti.

Ama tabii ki Clissa ihtiyar için özel bir şeydi; hanedanı sürdürecektir araç. Sorumluluklarını kabul etmesinde Manuel'e yol göstermesi bekleniyordu ve aynı zamanda Krug adının sürdürülmesiyle de yükümlüydü. Burada bir paradoks vardı; Krug gelinine sanki eski bir porselen bebek gibi kırılmalıcasına davranıyor ama aynı zamanda onun bacaklarının arasından en kısa zamanda bir dizi oğul akmaya başlamasını da bekliyordu.

Krug, konuklarına döndü. "Ne yazık ki turumuzu bu şekilde noktalıyoruz," dedi. "Ama en azından bu olmadan önce her şeyi gördük. Senatör, beyler, kulemi görmeye geldiğiniz için müteşekkirim. Kule biraz daha tamamlandığında tekrar bekliyorum. Şimdi gidebiliriz, ha?"

Clissa daha sakın görünüyordu. Onu teselli edenin kendisi değil babası olması Manuel'i tedirgin etmişti.

Kızı almak için uzanırken "Sanırım Clissa'yla birlikte California'ya döneceğiz," dedi. "Sahilde birlikte birkaç saat geçirdiğimizde toparlanacaktır. Biz..."

"Bugün öğleden sonra Duluth'ta olman bekleniyor," dedi Krug sertçe.

"Ben..."

"Clissa'yı almaları için ev androidlerini çağır. Sen fabrikaya git." Manuel'e sırtını dönüp

konuklarını başıyla selamladı ve Leon Spaulding'e, "New York," dedi. "Üst kat çalışma odam."

1138, kule. Aşağı yukarı herkes gitmişti; Krug, Spaulding, Quenelle ve Vargas gerisin geri New York'a, Fearon ve Buckleman Cenevre'ye, Maladetto Los Angeles'a, Thor Watchman aşağıya, yaralı androidleri görmeye. Manuel'in ev uşağı betalarından ikisi, Clissa'yı Mendocino'ya geri götürmek için gelmişlerdi. Kız onlarla birlikte transmata girmeden hemen önce Manuel ona sarıldı ve yanağından öptü.

"Ne zaman geleceksin?" diye sordu Clissa.

"Sanırım bu akşam, erkenden. Hong Kong'da bir randevumuz olsa gerek. Akşam yemeği için giyinmeye vaktim olur."

"Daha önce gelemez misin?"

"Duluth'la ilgilenmeliyim. Android fabrikasıyla."

"Boşver gitsin."

"Yapamam. Bana gitmemi söylediğini sen de duydun. Her halükârda, ihtiyar haklı; orayı görmemin vakti çoktan geldi."

"Ne sıkıntı. Bütün öğleden sonra bir fabrikada!"

"Mecburum. İyi bir uyku çek, Clissa. Bu çirkin olayı geride bırakmış olarak uyan. Senin için silici bir hat programlayım mı?"

"Belleğimle oynanmasından hoşlanmadığımı biliyorsun, Manuel."

"Evet. Affedersin. Şimdi gitsen iyi olur."

"Seni seviyorum," dedi kız.

"Seni seviyorum," dedi ona. Androidlere başıyla işaret etti. Kızı kollarından tuttular ve transmata soktular.

Watchman'ın yokluğunda kontrol merkezini yönetmek için gelen birkaç beta dışında yalnızdı. Onların yanından telaşsızca geçti, Watchman'ın kubbenin arka kısmındaki özel çalışma odasına girdi, kapıyı kapattı ve telefonun girişini çevirdi. Ekran parlamaya başladı. Manuel perdeleyici bir kod tuşladı ve ekranda rahatsız edilmeyeceğini gösteren soyut bir biçim belirdi. Sonra Stockholm'ün android mahallesinden alfa Lilith Meson'ın numarasını girdi.

Lilith'in görüntüsü ekranda belirdi; parlak siyah saçları, yüksek kemerli burnu ve platin gözleriyle zarif bir biçimde yapılmış bir kadın. Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. "Manuel? Nereden arıyorsun?"

"Kuleden. Gecikeceğim."

"Çok mu?"

"İki ya da üç saat."

"O kadar dayanamam."

"Yapabileceğim bir şey yok, Lilith. Majesteleri, benim Duluth'taki android fabrikasını ziyaret etmemi buyurdular. Gitmek zorundayım."

"Bu gece seninle beraber olabilmek için bir haftalık vardiyaları sil baştan düzenlememe rağmen mi?"

"Bunu ona söyleyemem," dedi Manuel. "Bak, sadece birkaç saat. Beni affedecek misin?"

"Başka ne yapabilirim ki? Ama burada olmak varken gidip tankları koklamak ne kadar sıkıcı."

"Soylu olmanın yan etkilerindendir diyelim. Her neyse, seninle, eee, tanıştığımızdan beri android yaşamının gerçeklerini merak etmeye başladım. Biliyor musun, bugüne dek hiçbir fabrikaya girmiş

değilim.”

“Hiç mi?”

“Hiç. İlgilenmedim bile. Hâlâ da ilgilenmiyorum, bir yönü dışında; işte senin o güzelim kızıl cildinin altında neler olduğunu, Krug Sentetik’in sürüyle Lilith’i nasıl ürettiğini öğrenmek için bir fırsat.”

“Gerçekten öğrenmek istediğinden emin misin?” diye sordu kız sesini bir viyolonsel gibi derinleştirerek.

“Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum,” dedi Manuel içtenlikle. “İyi ya da kötü. Dolayısıyla gecikeceğim için beni affet, olur mu? Duluth’ta bir Lilith dersi alıyor olacağım. Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum,” dedi Alfa Lilith Meson, Simeon Krug’un oğluna.

1158, Duluth. Krug Sentetik Ltd.’in dünyadaki ana fabrikası -diğer kıtalarda ve dünya dışı birkaç yerde de fabrikalar vardı- Superior Gölü boyunca bir kilometre uzanan tek bir binadan ibaretti. O binanın içinde, adeta bağımsız eyaletler gibi çalışan laboratuvarlarda, sentetik yaşam adım adım yaratılıyordu.

Manuel şimdi o laboratuvarları, emrindekilerin çalışmalarını denetleyen bir sömürge valisi gibi teker teker ziyaret ediyordu. Lüks bir köpükotonun rahim rahatlığına oturmuş, çalışma yapılan alanın çok yukarısında, sıvı bir ray üzerinde bina boyunca kayıyordu. Arabada yanında, fabrikanın insan denetçisi, kırk yaşlarında, şık giyimli ve kendine güvenen Nolan Bompensiero vardı. Bompensiero, Krug mülkünün anahtar adamlarından biri olmasına rağmen, besbelli ki Manuel’in hoşnutsuz kalmasından korkarak, gergin bir halde oturuyordu. Manuel’in bu göreve ne kadar isteksiz olduğunun, canının ne kadar sıkıldığının, babasının yanında çalışanlara dert çıkararak kuvvet gösterisinde bulunmayı hiç umursamadığının farkında değildi. Manuel’in aklında sadece Lilith vardı. Lilith işte burada doğdu, diye düşündü. Lilith işte böyle doğdu.

Fabrikanın her bölümünde bölüm denetçisi bir alfa arabaya biniyor, sorumluluk alanının bitimine kadar Manuel ve Bompensiero ile kalıyordu. Fabrikadaki işlerin büyük kısmı alfaların yönetimi altındaydı; dev tesisin bütününde sadece yarım düzine insan görev yapıyordu. Her alfa da en az Bompensiero kadar gergin görünüyordu.

Manuel önce DNA’yı oluşturan, yaşamın temel yapı taşları, yüksek enerjili nükleotidlerin sentezlendiği odalardan geçti. Bompensiero’nun aceleyle yağlayarak yapmaya çalıştığı açıklamalarına arada bir zoraki kulak kabarttı.

“- su, amonyak, metan, hidrojen siyanür ve diğer kimyasallar - karmaşık organik bileşiklerin oluşumunu tetiklemek için elektrik deşarjları yapıyoruz - fosfor eklenmesi durumunda -

“- basit bir işlem, neredeyse ilkel sayılır, sizce de öyle değil mi? Ana hatlarıyla Miller’in 1952 yılında yaptığı deneyi izliyor - ortaçağ bilimi, hemen şurada, aşağıımızda -

“- proteinlerin hücre içi yapılanmasını DNA belirler -tipik bir canlı hücre, yüzlerce proteine ihtiyaç gösterir, çoğu enzim görevi gören -

“- tipik bir protein, belirli bir sıraya göre dizilmiş yaklaşık iki yüz aminoasit alt biriminden oluşur -

“- her proteinin şifresi tek bir gen tarafından taşınır ki bu da doğrusal DNA molekülünün belirli bir parçasıdır -bütün bunları tabii ki biliyor olmalısınız, bu kadar temel bilgileri tekrarladığım için çok çok özür dilerim, tek amacım -”

“Elbette,” dedi Manuel.

“- ve burada gördüğümüz tanklarda nükleotidleri üretir ve onları dinükleotidler halinde

birleştiririz ve DNA'yı oluşturacak tarzda dizerek -"

Lilith, şu tanklardan mı geldi? şu pis kokulu kimyasal çorbadan mı?

Köpükoto kayarcasına ilerlemeye devam etti. Bir alfa denetçi indi; yerine yüzünde sabit bir gülümsemeyle gergince eğilerek başka bir alfa bindi.

"DNA kalıplarını, yaratmak istediğimiz canlı biçiminin mavi kopyalarını biz tasarlarız," dedi Bompensiero, "ama bir androidin her hücresini tek tek üretemeyeceğimizden buradaki asıl görev canlı maddeyi kendi kendini kopyalar duruma getirmektir. Sıçrama aşaması olarak adlandırdığımız noktaya erişmek zorundayız. Ama, sizin de bildiğiniz gibi, DNA protein sentezine doğrudan karışmaz, onun düzenlediği mesajlar RNA dediğimiz başka bir nükleik asit aracılığıyla taşınarak -

" - dört ana madde ya da kimyasal alt birim, farklı biçimlerde dizilerek şifreyi oluştururlar - adenin, guanin, sitozin, urasil -

" - şu tanklarda - zincirlerin oluşumunu gözünüzün önüne getirebilirsiniz - DNA'nın emirlerini RNA iletir -protein sentezi ribozom denilen ve yarısı protein, yarısı da RNA olan hücre içi yapılar tarafından yönetilir - adenin, guanin, sitozin, urasil - her proteinin şifresini tek bir gen taşır ve mRNA'ya işlenen şifre dört RNA ana maddesinin üçlü dizilimleriyle belirlenir - izleyebiliyor musunuz?"

"Evet, tabii," dedi Manuel, Lilith'i tankların içinde yüzerken hayal ederek.

"Burada olduğu gibi. Adenin, adenin, sitozin. Sitozin, sitozin, guanin. Urasil, urasil, guanin. AAC, CCG, UUG; neredeyse bir ayın gibi, öyle değil mi, Bay Krug? Biz RNA ana maddelerinin altmış dört dizilimiyle yirmi amino asidi belirleyebiliyoruz. Amacımız için oldukça yeterli bir dağarcık! şu salonu geçerken tüm listeyi size sayabilirim. AAA, AAG, AAC, AAU. AGA, AGG, AGC, AGU. ACA..."

O sırada onlarla birlikte gitmekte olan alfa yüksek sesle öksürdü ve yüzünü buruşturarak göğsünü tuttu.

"Evet?" dedi Bompensiero.

"Ani bir kasılma," dedi alfa. "Bir sindirim zorluğu. Özür dilerim."

Bompensiero dikkatini Manuel'e çevirdi, "Eh, bütün sekansları saymaya gerek yok. Proteinleri böylece bir araya getiriyor ve canlı molekülleri tıpkı doğada olduğu gibi üretiyoruz, sadece doğadaki işlem cinsel gametlerin birleşmesiyle tetiklenirken biz genetik yapı taşlarının sentezini yapıyoruz. Doğal olarak insanın genetik dizilimini izliyoruz, çünkü insana benzeyen bir ürün istiyoruz, ama dilersek domuz, kurbağa, at, Centauri proteoidleri... ya da ne dilersek onu da sentezleyebiliriz. şifremizi seçer, RNA'mızı düzenleriz ve hop! Son ürünümüz tam istediğimiz biçimde ortaya çıkar!"

"Tabii ki," dedi alfa, "insan genetik şifresini *her* yönüyle izlemiyoruz."

Bompensiero başını hevesle salladı. "Arkadaşım önemli bir noktaya parmak bastı. Android sentezinin ilk günlerinde babanız, belli sosyolojik nedenlerden dolayı, androidlerin sentetik varlıklar olarak derhal tanınmaları gerektiğine karar verdi. Dolayısıyla belirli zorunlu genetik değişiklikler öne sürdük. Kırmızı deriler, vücut kıllarının yokluğu, epidermisin ayırıcı dokusu, hepsi tanıma amacıyla tasarlandı. Ayrıca daha verimli bir vücut yapısı için yapılmış değişiklikler de var. Eğer Tanrı rolü oynayacaksa, bunu niçin layığıyla yapmayalım?"

"Niçin olmasın?" dedi Manuel.

"Kör bağırsağı unutamım, o zaman. Sırt ve kalçanın kemik yapısını tekrar düzenleyerek *bizim* hatalı yapımızdan kaynaklanan dertlere bir son verelim. Duyuları keskinleştirelim. Yağ ve kas dengesini, fiziksel estetik, dayanıklılık, hız ve refleksler için en uygun tarzda ayarlayalım. irkin androidler yapmanın âlemi var mı? Niçin uyuşuk tipler olsun? Niçin hantal tipler olsun?"

Manuel, "Sizce androidler sıradan insanlardan daha üstündür diyebilir miyiz?" diye sordu.

Bompensiero huzursuzlandı. Manuel'in android hakları gibi hassas bir konudaki düşüncelerinin ne olduğunu bilmediği için vereceği yanıtın olası bütün siyasi etkilerini kafasında tartıyor gibiydi. Sonunda "Sanırım fiziksel üstünlükleri konusunda şüphe yoktur," dedi. "Onları sentezin en başından itibaren güçlü, yakışıklı, sağlıklı olacak biçimde programladık. Bunu, şu son birkaç nesildir insanlara da bir noktaya kadar uyguluyoruz, ama işleme aynı derecede hakim değiliz ya da hümanist itirazları ve soldurucuların muhalefetini falan göz önüne alarak hakim olmayı istemedik. Yine de, androidlerin kısır olduklarını, çoğunun düşük bir zekâ düzeyinde bulduklarını, alfaların bile -özür dilerim, arkadaşım- nispeten daha az yaratıcılık gösterdiklerini düşünürsek..."

"Evet," dedi Manuel. "Tabii ki." Aşağıyı işaret etti. "Tam şurada neler oluyor?"

"Onlar kopyalama tankları," dedi Bompensiero. "Temel nükleik madde zincirleri orada bölünür ve uzatılırlar. Her tank, doğal gametlerin birleşmesi gibi cinsel bir işlem yerine bizim protein sentezimiz sonucunda oluşmuş başlangıç aşamasındaki zigotlarla dolu bir çorbayı andırır. Açıklayabiliyor muyum?"

"Oldukça," dedi Manuel büyük yuvarlak tanklardaki pembe renkli, durgun sıvıya büyülenmişçesine bakarken. Sıvının içinde minik canlı madde zerrelere gördüğünü sandı; bir yanılsama olduğunu biliyordu.

Arabaları sessizce kaymaya devam etti.

Bir sonraki bölüme geçip altlarındaki girift bir boru ağıyla birbirine bağlanmış parlak, madeni kasaları gördüklerinde Bompensiero "Bunlar bebek odaları," dedi. "Asıl olarak onlar, her biri besleyici bir sıvı içerisinde bir düzine embriyo barındıran yapay rahimlerdir. Biz Duluth'ta her tür androidi, alfaları, betaları ve gamaları üretiriz. Üç grup arasındaki nitel farklılıklar sentez sırasında işlenir ama aynı zamanda farklı beslenme rejimleri de uygularız. Hemen sol altımızdakiler alfa odalarıdır. Sağ tarafta betalar var. Bir sonraki oda ise tamamen gamalara ayrılmış."

"Dağılım eğriniz ne şekilde?"

"Bir alfaya 100 beta ve 1000 gama. Oranları başlangıçta babanız belirledi ve o zamandan beridir de değiştirilmedi. Dağılım insanların ihtiyaçlarına birebir uyuyor."

"Babam çok derin bir öngörüye sahiptir," dedi Manuel belirsizce.

Eğer Krug karteli onlara androidleri vermeseydi dünyanın nasıl bir şekil alacağını merak etti. Bilgisayarlar, mekanik robotlar ve sürüyle uysal android tarafından hizmet edilen küçük, kültürel yönden benzeşik seçkin bir insan grubu yerine sadece bilgisayarlar ve mekanik robotlarca hizmet edilen küçük, kültürel yönden benzeşik seçkin bir insan grubu olacaktı. Her şekilde, yirmi üçüncü yüzyıl insanı rahat bir hayat sürecekti.

Son birkaç yüzyıl içerisinde, daha ilk hantal android tankını terk etmeden önce, bazı belirleyici eğilimler ortaya çıkmıştı. Öncelikle, yirminci yüzyılın sonlarından başlayarak, insan nüfusunda büyük azalmalar olmuştu. Savaş ve genel karışıklıklar Asya ve Afrika'da yüz milyonlarca sivilin ölümüne yol açmıştı; kıtlık hem o kıtaları, hem de Güney Amerika'yla Yakın Doğu'yu kasıp kavurmuştu; gelişmiş ülkelerde ise kusursuz doğum kontrolüyle toplumsal baskılar aynı sonucu vermişlerdi. Buna nüfus artış hızının denetlenmesi de eklendiğinde, iki nesil içerisinde, gerçek nüfusta mutlak bir azalma olmuştu.

Bunun beklenmedik sonuçlarından biri de proletaryanın erozyonu ve neredeyse tamamen ortadan kalkmasıydı. Nüfusun azalmasına koşut olarak kol gücü gerektiren bütün işlerle kol gücünü pek de gerektirmeyen kimi işlerin tamamen makineler tarafından yapılmaya başlanmasıyla hiçbir becerileri olmayanların çoğalmaları engellenmeye başlanmıştı. İstenmeyen, cesaretleri kırılan ve yerlerinden edilen eğitimsizlerle eğitilmeleri mümkün olmayanların sayıları nesilden nesle azalmış ve bu Darwinist işleyiş, doğum kontrolünü hiçbir vatandaştan esirgemeyen iyi niyetli görevliler tarafından

önce inceden inceye, sonra açıkça desteklenmişti. Kitleler azınlığa düştüklerinde ise genetik yasaları bu eğilimi daha da güçlendirmişti. Yetersizlikleri kanıtlananların üremeleri yasaklanmıştı; standartları ancak tutturabilenler her aile için en çok iki çocuk yapabileceklerdi; sadece standartları aşanlar insan havuzuna katkıda bulunabilirlerdi. Nüfus bu şekilde sabitlenmişti. Bu şekilde dünya zekilere kalacaktı.

Toplumun yeniden şekillendirilmesi dünya çapında olmuştu. Transmat yolculuğunun gelmesi dünyayı bir köye çevirmişti ve o köyün insanları aynı dili -İngilizce- konuşuyor ve aynı şeyleri düşünüyorlardı. Kültürel ve genetik bir melezleşmeye doğru gidiliyordu. Geçmişteki özellikler, orada burada turistler için saklanıyordu ama yirmi birinci yüzyılın sonuna gelindiğinde Karacı, Kahire, Minneapolis, Atina, Addis Ababa, Yangon, Pekin, Kanberra ya da Novosibirskli vatandaşların arasında görünüş, tavır ya da kültür açısından pek bir fark kalmamıştı. Transmat ulusal sınırları da saçma hale getirmiş ve bağımsızlık kavramı ortadan kalkmıştı.

Ama bu muazzam toplumsal depresyon, evrensel rahat ve huzurun yanı sıra, büyük bir emek kıtlığına da yol açmıştı. Bilgisayarla yönetilen robotların birçok işte başarısız oldukları görülmüştü. Robotlar belki mükemmel birer çöpçü ya da fabrika işçisi olabiliyorlardı ama bebek bakıcılığı, aşıklık ya da bahçıvanlık yapamıyorlardı. Daha iyi robotlar üretin, demişti bazıları; ama diğerleri onlara hizmet edecek sentetik insanlar hayal ediyordu. Teknik olarak imkânsız görünmüyordu. Ektogenezi -embriyoların rahim dışında yapay yöntemlerle beslenmesi, bebeklerin depolanmış yumurta ve sperm aracılığıyla elde edilmesi- uzun süredir uygulanmaktaydı ve özellikle gebeliğin zahmetiyle sakıncalarından kurtulurken genlerinin de yok olup gitmesini istemeyen kadınlara hizmet ediyordu. Erkek ve kadından olma ektogenler birer alet gibi kullanılmayacak kadar insandı ama neden bir adım daha ileri gidilip androidler üretilmesindi?

Krug bunu yapmıştı. Dünyaya robotlardan daha yetenekli, uzun süre yaşayan, çok yönlü kişiliğe sahip ve itaatkar sentetik insanlar sunmuştu. Onlar kiralanamıyor ama satın alınıyorlardı ve kişi değil mal kabul ediliyorlardı. Kısacası onlar birer köleydi. Manuel, bazen robotlarla çalışmanın çok daha kolay olacağını düşünürdü. Robotlar nesne gibi görülüp nesne gibi davranılacak nesnelereydi. Ama androidler insanlara rahatsız edecek kadar çok benziyorlardı ve birer nesneymiş gibi davranılmalarına sonsuza dek rıza gösteremeyebilirlerdi.

Köpükoto sessiz, karartılmış ve birkaç android bakıcı dışında bomboş bebek odaları boyunca kayarak ilerledi. Bompensiero her yeni yetme androidin hayatının ilk iki yılını bu tür bir odada kapalı geçirdiğini ve arabayla geçtikleri her odanın birkaç haftalıktan yirmi aylığa kadar olan grupları içerdiğini belirtti. Bazı odalarda kasalar açılmıştı; beta teknisyen timleri onları, kopyalama düzeyine gelmiş zigot aşılmasına hazırlamaktaydı.

“Burada,” dedi Bompensiero birçok odayı geride bıraktıklarında, “dogmaya hazır bir grup olgunlaşmış androidimiz var. Aşağıya inip aktarmayı yakından izlemek ister miydiniz?”

Manuel başıyla onayladı.

Bompensiero bir düğmeye dokundu. Arabaları, raydan kolayca ayrılıp bir rampadan aşağı indi. Aşağıya varınca arabadan çıktılar. Manuel bir gama ordusunun, bebek bölmelerinden birinin başına toplanmış olduğunu gördü. “O bölmedeki besleyici sıvılar boşaltıldı. İçerideki androidler yaklaşık yirmi dakikadır hayatlarında ilk kez hava soluyorlar. Bölme kapakları şimdi açılıyor. İşte; yaklaşınız, Bay Krug, yaklaşınız.”

Bölme açılmıştı. Manuel içine baktı.

Madeni zemine serilmiş halde, altısı erkek, altısı dişi, bir düzine tamamen büyümüş android gördü. Çeneleri sarkıktı, gözleri bomboştı, kolları ve bacakları dermansızca kıpırdıyordu. Çaresiz ve incinebilir görüyorlardı. *Lilith*, diye düşündü. *Lilith*!

Hemen dirseğinin dibinde duran Bompensiero fısıldadı; “Kopyalama düzeyine geldikten aktarmaya kadar olan iki yıl zarfında android tam bir fiziksel olgunluğa erişir... bu insanlar için on üç ila on beş yıl alan bir süreçtir. Bu, babanızın olayın daha ekonomik olması için getirdiği genetik değişikliklerden biridir. Biz burada çocuk androidler üretmiyoruz.”

“Bir yerlerde çocuk sahibi olamayan kadınlar için android bebekler üretildiğini duymamış mıydım?” dedi Manuel.

“*Lütfen,*” dedi Bompensiero sertçe. “Böyle şeyleri tartışmayız...” Azarladığı şahsın kim olduğunu hatırlayarak sustu ve daha ılımlı bir tonda devam etti; “Bahsettiğiniz konu hakkında çok az şey biliyorum. Bu fabrikada bu tür işlemler yapmıyoruz.”

Gamalar bir düzine yeni doğmuş androidi bebek bölümünden aldılar ve kısmen tekerlekli iskemleye, kısmen de zırha benzeyen araçlara taşıdılar. Erkekler ince yapılı ve adaleli, kadınlar narin ve dik göğüslüydü. Ama zihinlerinin olmamasında tüyler ürpertici bir şeyler vardı. Tamamen edilgen, tamamen ruhsuz olan bu ıslak, çıplak androidler madeni haznelere birer birer kapatılırken hiçbir direnç göstermediler. Görünürde sadece şeffaf siperliklerden ifadesizce dışarı bakan yüzleri kalmıştı.

“Henüz kaslarını tam olarak kullanamıyorlar,” diye açıkladı Bompensiero. Ayakta durmayı, yürümeyi ya da başka hiçbir şeyi bilmiyorlar. Bu eğitim araçları kas gelişimini uyaracak. İçlerinde bir ay geçirdikten sonra androidler fiziksel olarak kendi başlarının çaresine bakabilir duruma gelecekler. Şimdi, eğer arabamıza dönecek olursak...”

“Şimdi gördüğüm şu androidler,” dedi Manuel. “Onlar gamalardı, tabii.”

“Alfalardı.”

Manuel afallamıştı. “Ama o kadar...” Durakladı. “O kadar geri zekâlı görünüyorlardı ki.”

“Yeni doğdular,” dedi Bompensiero. “Bebek bölümünden çıkar çıkmaz bilgisayarların başına geçemezlerdi haliyle.”

Arabaya geri döndüler.

Lilith!

Manuel, genç androidlerin ayaklarını sürüyerek ilk adımlarını atmalarını, tökezlemelerini, gülmelerini, ayağa kalkıp ikinci adımda daha başarılı olmalarını izledi. Tuvalet terbiyesinin öğretildiği bir sınıfı ziyaret etti. Uyuşuk betalara kişilikler yerleştirilmesini seyretti; henüz şekillenmemiş her zihne bir ruh işleniyordu. Bir başlık taktı ve bir dil bandını dinledi. Ona denildiğine göre bir androidin eğitimi gamalar için bir, betalar için iki, alfalar için dört yıl sürüyordu. Demek ki yaşamın başlamasından olgunluğa kadar geçen süre en çok altı yıldır. İşlemin ne kadar hızlandırılmış olduğunu daha önce hiç takdir etmemişti. Her nasılsa bu yeni bilgi androidleri çok daha az insansı görmesine yol açmıştı. Kibirli, güvenilir, otoriter Thor Watchman bile olsa olsa dokuz ya da on yaşındaydı. Ya o güzelim Lilith Meson? Yedi mi? Sekiz mi?

Manuel o yerden derhal kaçmak için güçlü bir dürtü hissetti.

“Fabrikadan ayrılmak üzere olan bir grup betamız var,” dedi Bompensiero. “Bugün son kontrollerinden geçiyorlar; dil, eşgüdüm, motor tepki, metabolik uyum ve diğer bazı testler uygulanıyor. Belki onları bizzat denetlemek istersiniz ve...”

“Hayır,” dedi Manuel. “Her şey büyüleyiciydi. Ama şimdiden çok zamanınızı almış bulunuyorum ve başka bir randevum daha var, dolayısıyla gerçekten de...”

Bompensiero ondan kurtuluyor olmaya hiç de üzülmiş görünmüyordu. “Nasıl dilerseniz,” dedi nazikçe. “Ama ne zaman tekrar ziyaret etmek isterseniz emrinizde olacağız ve...”

“Transmat odası nerede, lütfen?”

2241, *Stockholm*. Batıya doğru Avrupa'ya sıçrayan Manuel, günün kalan kısmını yitirmişti. Karanlık, buzlu bir akşam çökmüştü oraya; yıldızlar çok belirgindi ve dondurucu bir rüzgâr Malaren'in sularını ürpertiyordu. Takip edilme olasılığını boşa çıkarmak için eski ve harikulade Grand Hotel'in lobisindeki transmat bölmesine sıçramıştı. Şimdi, titreyerek, Royal Opera'nın kasvetli gölgesinin hemen dışındaki başka bir transmat odasına hızlı adımlarla yürüdü ve Stockholm'ün Baltık Denizi'ne bakan tarafındaki saygın Östermalm mahallesine bir sıçrayış satın aldı. Şimdi orası android bölgesi haline getirilmişti. Birger Jarlsgaten'dan aşağı, Lilith'in yaşadığı, bir zamanların muhteşem on dokuzuncu yüzyıl apartmanına aceleyle yürüdü. Lobideki bir robot onu taradı ve yavan, kurbağamsı bir sesle amacını sordu. "Alfa Lilith Meson'u ziyaret edeceğim," dedi Manuel. Robot itiraz etmedi. Manuel, kızın dairesine çıkmak için asansörü ya da merdivenleri tercih edebilirdi. Merdivenleri seçti. Beşinci kata ulaşınca kadar küflü bir koku onu bırakmadı ve gölgeler çevresinde dans etti.

Lilith onu, ayak bileklerine dek inen göz kamaştırıcı ve dar bir geceliğin içinde karşıladı. Giysi sadece monomoleküler bir zardan ibaret olduğu için vücudunun hiçbir kıvrımını gizlemiyordu. Aralanmış dudakları, kabaran göğsü ve uzattığı kollarıyla adını fısıldayarak Manuel'e doğru süzülürcesine geldi. Manuel ona uzandı.

Onu bir tankta yüzen bir zerre olarak gördü.

Onu kendini kopyalayan bir nükleotid zinciri olarak gördü.

Onu boş gözlerle, çıplak ve ıslak halde bebek bölmesinden çıkarken gördü.

Onu insanların ürettiği bir şey olarak gördü.

Şey. Şey. Şey. Şey. Şey. Şey. Şey.

Lilith.

Onu beş aydır tanıyordu. Üç aydır sevgiliydiler. Onları Thor Watchman tanıştırmıştı. Krug'un yanında çalışanlardan biriydi.

Kızın bedeni onununkine yapışmıştı. Elini kaldırdı ve göğüslerinden birini avcuna aldı. Monomoleküler geceliğin altında ılık ve gerçek ve diriye ve başparmağıyla göğüs ucunu okşadığında heyecanla sertleştiğini hissetti. Gerçekti. Gerçek.

Şey.

Onu öptü. Dili kızın dudaklarının arasına kaydı. Kimyasalların tadını aldı. Adenin, guanin, sitozin, urasil. Tankların kokusunu soludu. Şey. Şey. Güzel şey. Bir kadın biçimindeki şey. Uygun bir isimdi, Lilith. Şey.

Kız geri çekildi ve "Fabrikaya gittin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Androidler hakkında bilmek istediğinden çok şey öğrendin."

"Hayır, Lilith."

"Şimdi beni farklı gözle görüyorsun. Gerçekte ne olduğumu hatırlamadan edemiyorsun."

"Bu kesinlikle yanlış," dedi Manuel. "Seni seviyorum, Lilith. Senin ne olduğunu yeni öğrenmiş değilim. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Bir içki ister misin? Ya da ot? Yorgun görünüyorsun."

"Hiçbir şey istemiyorum," dedi Manuel. "Uzun bir gün oldu. Henüz öğle yemeği yemedim ve sanırım kırk saattir ayaktayım. Sadece dinlenelim, Lilith. İçki de istemem. Ot da." Giysisinin düğmelerini çözdü ve Lilith soyunmasına yardım etti. Sonra bir dopler aygıtının önünde şöyle bir döndü; ani bir ses duyuldu ve geceliği yok oldu. Cildi, göğüs uçlarının koyu kahverengisi dışında, açık kırmızıydı. Göğüsleri dolgun, beli inceydi, kalçaları olanaksız bir doğurganlık vaat ediyordu.

Kusursuz bir insan güzelliğine sahipti. Manuel boğazının kurduğunu hissetti.

“Sendeki değişimi bana dokunduğun anda fark ettim,” dedi Lilith üzüntüyle. “Farklıydın. Korku muydu? Yoksa iğrenme mi?”

“İkisi de değil.”

“Bu geceye dek senin için egzotik bir şeydim ama insandım, bir buşmen gibi, ya da eskimo. Beni insan ırkının dışındaki bir sınıfa sokmuyordun. Şimdi kendine bir kimyasallar karışımına âşık olduğunu söylüyorsun. Benimle birlikte olmakla sapıkça bir şey yaptığını düşünüyorsun.”

“Lilith, yalvarırım kes şunu. Bunlar hep senin kuruntuların.”

“Öyle mi?”,

“Buraya geldim. Seni öptüm. Seni sevdiğimi söyledim. Seninle yatmayı umuyorum. Belki kendi vicdanının rahatsızlıklarını bana yansıtıyor ve...”

“Manuel, bir yıl önce bir androidle yattığını söyleyen birini görsen ne derdin?”

“Tanıdığım birçok adam...”

“Onun hakkında ne derdin? Ne tür kelimeler kullanırdın? Onun hakkında ne düşünürdün?”

“Böyle şeyleri aklıma bile getirmedim. Beni hiç ilgilendirmediler, hem de hiç.”

“Kaçamak konuşuyorsun. Unutma, insanların oynadıkları yalan oyunlarına hiçbir zaman başvurmayacağımıza dair söz vermiştik. Değil mi? Toplumun birçok düzeyinde insanlarla androidler arasındaki cinsel ilişki sapıklık sayılıyor. Belki de yeryüzünde kalan son sapıklık. Haksız mıyım? Bana cevap verir misin?”

“Pekâlâ.” Göz göze geldiler. Gözleri bu renk bir kadın tanımamıştı hiç. “Çoğu erkek, bir androidle yatmayı, eee, ucuzluk, basitlik olarak görüyor,” dedi usulca. “Mastürbasyona benzetildiğini duydum. Lastik bir bebekle yapmak gibi. Böyle şeyleri duyduğumda onların çirkin, android karşıtı önyargıların aptalca dışavurumları olduklarını düşündüm. Bende bu tür tutumlar besbelli ki yoktu, yoksa sana hiçbir zaman âşık olmazdım.” Zihninde bir ses alay edercesine *Tankları hatırla! Tankları hatırla!* deyip duruyordu. Bakışlarını kızın gözlerinden kaçırdı, elmacık kemiğine dikti. “Bütün evren tanığımdır ki, Lilith, bir androidi sevmekte utanılacak ya da kirli hiçbir şey görmedim ve fabrikayı ziyaretimden beri bende olduğunu iddia ettiğin değişikliğe rağmen bunda hâlâ ısrar ediyorum, şu anda bile bu tür düşüncelerim yok. Bunu kanıtlamak için...”

Kızı kendine çekti. Eli göğüslerinin ipeksi cildinden aşağı karnına, kasıklarına doğru kaydı. Kadın bacaklarını araladı ve Manuel onun, bir çocuğunki gibi tüysüz Venüs tepeciğini parmaklarıyla kavradı ve aniden oranın yabancı dokusuyla irkildi ve içindeki tüm isteğin yok olduğunu fark etti. O kadar pürüzsüzdü ki. O kadar korkunç biçimde pürüzsüzdü ki. Kıza, çıplaklığına baktı. Evet, pürüzsüzdü ama tıraş olduğu için değil. Orası bir çocuğunki gibiydi. Bir androidinki gibi. Yine tankları gördü. İfadesiz yüzleriyle kızıl alfaları gördü. Bir androidi sevmenin günah olmadığını söyledi kendi kendine. Lilith’i okşamaya başladı ve o karşılık verdi, bir kadının vereceği gibi, kesik kesik nefes alarak, elini bacaklarıyla sıkıştırarak. Onun göğüslerini öptü ve onu sıkıştırdı. Babasının görüntüsünün alevli bir sütun gibi yükseldiğini sandı. İhtiyar şeytan, ihtiyar usta! Böyle bir ürünü tasarlamak ne kurnazca! Bir ürün. Yürürdü. Konuşurdu. Baştan çıkarırdı. İhtirasla solurdu. Labia minörleri kabarırdı, bu ürünün. Peki, ya ben? Ben de bir ürün müyüm, ha? Aşağı yukarı aynı mavi kopyadan alınmış bir kimyasallar karışımı. Adenin. Guanin. Sitozin. Urasil. Tankta doğmuş, rahimde doğmuş, ne fark eder? Hepimiz aynı etiz. Farklı ırklarız ama aynı etiz.

Lilith’e olan arzusu bir sel gibi döndü ve kızı yatırıp üzerine çıktı ve içine girdi. Kız topuklarıyla kalçalarını dövüyordu. Cinselliğinin vadisi bir nabız gibi atıyor, onu gerçek bir çılgınlıkla sımsıkı sarıyordu. Sarsıldılar, tırmandılar ve uçtular.

Bittiğinde, ikisi de tekrar indiklerinde, “Yaptığım edepsizlikti,” dedi Lilith.

“Hangisi?”

“Yaptığım gösteri. Zihninden geçtiğini sandığım şeyleri sana söylerken.”

“Unut bunu, Lilith.”

“Sen haklıydın. Sanırım kendi güvensizliğimi yansıtıyordum. Belki bir insanın metresi olmaktan utanıyorum. Belki benim lastikten yapılma bir şey olduğumu düşünmeni istiyorum. İçten içe kendimi böyle görüyorum sanırım.”

“Hayır. Hayır.”

“Ne yapabiliriz ki? Her nefesimizde bunu soluyoruz. Gerçek olmadığımız günde bin kez hatırlatılıyor bize.”

“Tanıdığım herkes kadar gerçeksin. Hatta bazılarından çok daha fazla.” Clissa’dan çok daha fazla diye eklemeydi. “Seni hiç bu kadar gergin görmemiştim. Ne oluyor?”

“Fabrika ziyaretin,” dedi Lilith. “Bugüne kadar senin farklı olduğundan emindim hep. Nerede doğduğumu ya da birlikte yaşadıklarımızı bir an için bile dert etmediğinden. Ama fabrikayı bir kez gördükten, tüm işlemleri en ince klinik ayrıntısına kadar izledikten sonra değişebileceğinden korkuyordum. Sonra, bu akşam içeri girdiğinde, sende bir değişiklik vardı, daha önce hiç görmediğim soğuk bir değişiklik...” Omuz silkti. “Belki sadece hayal ettim. *Eminim* hayal ettim. Sen diğerlerinden farklısın, Manuel. Sen bir Krug’sun; sen bir kral gibisin; başkalarını aşağılayarak kendini yüceltmek zorunda değilsin. Dünyayı insanlar ve androidler diye ikiye ayırmıyorsun. Hiç ayırmadın. Tanklara bir kez bakmış olman bunu değiştiremez.”

“Tabii ki değiştiremez,” dedi yalan söylediği zamanlarda kullandığı en içten sesiyle. “Androidler de insandır, insanlar da insandır, başka türüsünü hiç düşünmedim ve hiç düşünmeyeceğim. Sen çok güzelsin. Seni çok seviyorum. Androidlerin daha aşağı bir tür olduğunu düşünenler zırdeli olmalı.”

“Androidler için eşit yurttaşlık haklarını savunuyor musun?”

“Kesinlikle.”

“Alfa androidleri kastediyordun, öyle değil mi?” diye sordu hınzırca.

“Ben... yani...”

“Tüm androidler insanlarla eşit olmalı. Ama alfalar diğerlerinden daha eşit olmalı.”

“Seni kaltak. Yine oyun mu oynuyorsun?”

“Alfa ayrıcalıklarını savunuyorum. Ezilen bir etnik grup kendi sınıflarını oluşturamaz mı? Ah, seni seviyorum, Manuel. Beni hep böyle ciddiye alma.”

“Elimde değil. Aslında çok zeki sayılmam ve ne zaman şaka yaptığını kestiremiyorum.” Kızın göğüs uçlarını öptü. “Artık gitmem gerek.”

“Daha yeni geldin!”

“Üzgünüm. Gerçekten.”

“Hem geç geliyorsun, hem de vaktimizin yarısını şu aptalca tartışmayla harcıyoruz... bir saat daha kal, Manuel!”

“California’da bekleyen bir karım var,” dedi Manuel. “Gerçek dünya arada bir müdahale ediyor.”

“Seni tekrar ne zaman göreceğim?”

“Yakında.”

“Yarından sonraki gün?”

“Sanmıyorum. Ama yakında. Önceden ararım.” Elbiselerini giydi. Kızın sözleri aklından çıkmıyordu. *Sen diğerlerinden farklısın, Manuel... Dünyayı insanlar ve androidler diye ikiye ayırmıyorsun.* Bu doğru muydu? Doğru olabilir miydi? Ona yalan söylemişti; önyargılarla doluydu ve Duluth’a yaptığı ziyaret beynindeki zehir kutusunu açmıştı. Ama belki böyle şeyleri iradesiyle aşabilirdi. Bu gece çağrısını bulmuş olabileceğini düşündü. Simeon Krug’un oğlunun android eşitliği

gibi tehlikeli bir davaya bağlandığını duyanlar ne derlerdi? Savurgan, hovarda, aylak Manuel'in, idealist Manuel'e dönüştüğünü? Bu fikirle bir süre oyalandı. Belki. Belki. Üzerindeki kofluk damgasını atabilmek için uygun bir fırsat sunuyordu. Bir ideal, bir ideal, bir ideal! Sonunda bir ideal! Belki. Lilith onu kapıya dek geçirdi, tekrar öpüştüler ve elleriyle kızın inceliğini okşadı ve gözlerini yumdu. Tank odaları göz kapaklarında belirdi, Nolan Bompensiero'nun sesi beyinde çınladı ve yeni aktarılmış androidlere anal sifinkter kontrolünün nasıl öğretildiğini coşkuyla anlatmaya başladı. Acıyla kurtardı kendini Lilith'ten. "Yakında," dedi. "Seni ararım." Sonra gitti.

1644, California. Transmat bölmesinden evinin arduvaz döşeli avlusuna çıktı. Akşam güneşi Pasifik ufkuna inmişti. Androidlerinden üçü ellerinde yeni giysiler, bir dinlendirici hap, bir de gazeteyle ona doğru geldiler. "Bayan Krug nerede?" diye sordu. "Hâlâ uyuyor mu?"

"Sahilde," dedi beta hizmetçilerden biri.

Manuel hızla üzerini değiştirdi, dinlendiriciyi aldı ve sahile indi. Clissa yüz metre ötede, suda yürüyordu; uzun bacaklı üç su kuşu çevresinde daireler çiziyor, o da gülerek onlara sesleniyor, ellerini çırpıyordu. Clissa onu fark etmeden önce neredeyse yanına kadar gitmişti. Lilith'in dolgunluğundan sonra hınzırca çocuksu görünüyordu; daracık kalçalar, erkeğimsi bir çocuk vücudu, on iki yaş göğüsleri. Karnının altındaki koyu renk üçgen yersizdi, yakışmıyordu. Çocuklarla evleniyorum ve plastik kadınları metres tutuyorum, diye düşündü, "Clissa?" diye seslendi.

Kız hızla döndü. "Ah! Beni korkuttun!"

"Okyanusta biraz eğleniyor musun? Senin için fazlaca soğuk değil mi?"

"Benim için hiçbir zaman çok soğuk değildir. Bunu biliyorsun. Android fabrikasında iyi zaman geçirdin mi?"

"İlginçti," dedi. "Ya sen? Görüyorum ki şimdi kendini daha iyi hissediyorsun."

"Daha iyi mi? Hasta mıydım?"

Kıza tuhaf bir bakışla baktı. "Bu sabah... kuledeyken... senin biraz moralin bozulmuştu."

"Ah, şu! Neredeyse tamamen unutmuşum. Tanrı'm, berbattı, değil mi? Saati biliyor musun, Manuel?"

"1648, artı eksi bir dakika."

"O zaman giyinsem iyi olacak. Hong Kong'taki şu akşam yemeği partisi var ya."

Kızın travmaları geçiştirme yeteneğini takdir etti. "Şu anda Hong Kong'da hâlâ sabah. Aceleye gerek yok."

"Eh, o zaman benimle yüzmeye ne dersin? Su sandığın kadar soğuk değil. Ya da..." Durakladı. "Bana merhaba öpücüğü vermedin hâlâ."

"Merhaba," dedi Manuel.

"Merhaba. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum," dedi. Clissa'yı öpmek su mermerini öpmek gibiydi. Lilith'in tadı hâlâ dudaklarındaydı. Hangisi ihtiraslı, canlı kadın, diye merak etti, hangisi soğuk, yapay şey? Karısına sarılırken hiçbir şey hissetmiyordu. Kız onu bileğinden tuttu, dalgaların içine çekti, bir süre yüzdüler ve üşümüş halde titreyerek çıktı sudan. Alacakaranlık çöktüğünde avluda birlikte içtiler kokteyllerini. "Aklın çok uzaklarda," dedi Clissa. "Hep şu transmat sıçramaları. İnsanı doktorların dediğinden de çok etkiliyor."

Clissa o geceki parti için başka hiç kimsede olmayan bir mücevher taktı; armut biçiminde, kurum renkli camsı boncuklardan oluşmuş bir kolye. Krug Holding'e ait bir insansız sonda bu taneleri, Dünya'nın 7.5 ışık yılı uzağında, ölmekte olan Volker Yıldızı'nın küllerinden toplamıştı. Krug onları,

bir evlilik hediyesi olarak vermişti. Karanlık bir yıldızın parçalarından oluşmuş bir gerdanlık başka hangi kadında vardı? Ama Clissa'nın takıldığı çevrelerde mucizeler günlük yaşamın bir parçasıydı. Yemeğe katılanlardan hiçbiri kolyenin farkına bile varmamış gibiydi. Manuel ve Clissa Hong Kong zamanıyla geceyarısından çok sonraya dek partide kaldılar ve Mendocino'ya döndüklerinde California sabahı çoktan ilerlemişti bile. Kendilerine sekiz saat uyku programlayıp odalarına kapandılar. Manuel zamanın ucunu kaçırmıştı ama yirmi dört saati aşkındır uyumamış olduğundan şüpheleniyordu. Transmat yaşamı çekilir şey değil, diye düşündü ve güne perdeyi çekti.

Sekiz

18 Ekim, 2218. Kule 280 metre düzeyine ulaştı ve her geçen saat gözle görülebilecek bir hızla yükselmeye devam ediyor. Gündüzleri Arktika güneşinin soluk ışığında bile ışıltıyor ve birilerinin tundraya sapladığı parlak bir mızrağa benziyor. Geceleri daha da göz kamaştırıyor, çünkü gece vardiyasının çalışmasını sağlayan bir kilometre yükseklikteki yansıtıcı levhaların ışıklarını yansıtıyor.

Gerçek güzelliğine ise daha sonra kavuşacak. Halen var olan sadece kaide kısmı, kaçınılmaz olarak daha geniş ve kalın duvarlı. Maledetto gittikçe inceleşen ve stratosferi delen camdan bir dikilitaş planlamış ve incelme hattı yeni yeni belirginleşiyor. Bu noktadan sonra bina daralarak baş döndürücü bir görünüm kazanacak.

Her ne kadar amaçlanan yüksekliğinin henüz beşte birine ulaşmış olsa da, Krug'un kulesi kuzeybatı arazisinin şimdiden en yüksek binası olmuş durumda ve altmışıncı enlemin kuzeyinde sadece Fairbanks'teki 320 metre yüksekliğe sahip Chase/Krug binası ve Bering Boğazı'na tepeden bakan 300 metrelik Kotzebue İğnesi tarafından geçiliyor. İğne bir ya da iki gün içerisinde geçilecek ve Chase/Krug da birkaç gün sonra onu izleyecek. Kasım sonlarında, 500 metre çizgisini aştığında, kule güneş sisteminin en yüksek binası olacak. O zaman bile tam yüksekliğinin üçte birine ancak ulaşmış hale gelecek.

Android işçiler ahenkle ve düzenli olarak çalışıyor. Eylül ayında yaşanan tatsız olay dışında ölümcül hiçbir kaza olmadı. Büyük cam blokları vinçlerin tabliyelerine yüklemek ve kulenin tepesine dek çıkartmak işlemini neredeyse gözü kapalı yapıyorlar. Sekiz cephede birden bloklar yukarı taşınıyor, yerlerini yerleştiriliyor ve yeni bir grup blok daha vinçlere yüklenirken kaynakları yapılıyor.

Kule artık içi boş bir kabuktan ibaret değil. İç düzenlemesi de yapılmaya başlandı; ışıktan kat kat hızlı mesajları gezegen bulutsusu NGC 7293'e iletecek girift tasyon-ışını iletişim aygıtını barındıracak olan mekânlar. Justin Maledetto'nun tasarımına göre her yirmi metrede bir yatay bir kat oluşturulacak, tabii kulenin iletişim aygıtlarının büyüklükleri gereği altmış metrede bir kat oluşturulacak beş bölümü dışında. En alttaki beş kat kısmen tamamlandı ve altıncı, yedinci ve sekizinci katların döşeme kirişleri yerleştirildi. Katların zeminleri, duvarlarla aynı berrak camdan planlanmış. Binanın şeffaflığını hiçbir şey bozmamalı. Maledetto estetik nedenlerden dolayı bunda ısrar ediyor; tasyon-ışını ahalisinin ise mimarın ışığın serbest geçişini engellemek niyetini desteklemek için bilimsel nedenleri var.

Bu nedenle, kule söz gelimi bir kilometreden seyredildiğinde, kişiye tam bir kırılma ve savunmasızlık izlenimi veriyor. Kişi, parlak sabah güneşinin onun duvarlarının içinde sanki bir gölün sığ ve berrak sularındaymişçasına dans edip sıçradığını görüyor; androidlerin minicik, kara gölgeleri, yine neredeyse gözle görülemeyen katlarda gidip geliyorlar; kişi, Hudson körfezinden kopacak ani bir

rüzgârın kuleyi bir anda darmadağın edebileceğini sanıyor. Ancak yaklaşıldığında, o şeffaf katların bir insan boyundan daha kalın oldukları görüldüğünde, dış duvarın ne denli muazzam olduğu kavrandığında, dev kulenin donmuş toprağa yüklenen ağırlığı hissedildiğinde, dans eden günışığını unutup Simeon Krug'un insanlık tarihinin en güçlü binasını dikmekte olduğunu anlaşıyor.

Dokuz

Krug bunu anlıyordu. Bu düşünce onda özel bir kıvanç uyandırmadı. Kule, onun egosu istediği için değil, takyon dalgası üretiminin denklemleri öyle gerektirdiği için bu kadar büyük olacaktı. Işık hızı sınırını aşabilmek için güç gerekliydi ve güç büyüklük olmadan elde edilemiyordu.

“Bakın,” dedi Krug, “anıtlar beni ilgilendirmiyor. Anıtlarını zaten var. Benim istediğim *temas*.”

O öğle üzeri kuleye sekiz kişi getirmişti; Vargas, Spaulding, Manuel ve Manuel’in özel arkadaşlarından beşi. Manuel’in arkadaşları, iltifatta bulunmak dürtüsüyle, gelecek nesillerin kuleye sırf büyüklüğünden dolayı nasıl hayranlık duyacaklarından söz ediyorlardı. Krug bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Niccolo Vargas’ın kuleden galaktik çağın ilk katedrali diye söz etmesinde sakınca yoktu. Bu simgesel bir anlama sahipti; kulenin insanlığın varlığında yeni bir aşamayı başlattığı için önemli olduğunu vurguluyordu. Ama kuleyi sırf büyük olduğu için övmek? Nasıl bir övgüydü bu? Büyüğe kimin ihtiyacı vardı? Büyüğü kim isterdi? Büyük şeyleri küçük insanlar isterdi.

Kulesini açıklayacak sözcükleri bulabilmekte zorlanıyordu.

“Manuel, sen anlat onlara,” dedi “Sen açıkla. Kule sadece büyük bir cam yığını değil. Burada önemli olan büyüklüğü değil. Sen bunu anlıyorsun. Sen sözcükleri bulabilirsin.”

“Buradaki asıl teknik sorun ışıktan daha hızlı gidecek bir mesajı gönderebilmektir,” dedi Manuel. “Bunu yapmak zorundayız, çünkü Dr. Vargas konuşmaya çalıştığımız galaktik uygarlığın yaklaşık -ne kadardı?- 300 ışık yılı uzakta olduğunu belirledi ve bu da eğer onlara sıradan bir radyo mesajı gönderirsek yirmi altıncı yüzyıla dek ellerine geçemeyeceği anlamına geliyor ve biz de aşağı yukarı 2850 yılına dek bir yanıt alamayacağız demektir ki babam ne diyeceklerini duymak için bu kadar bekleyemez. Babam sabırsız biridir. Şimdi, bir şeyin ışıktan daha hızlı gitmesini sağlamak için, adına takyon denen şeyleri üretmemiz gerekiyor. Onların hakkında çok hızlı hareket ettiklerinden ve istenen hıza ulaşabilmeleri için müthiş bir itme verilmesi gerektiğinden başka bir şey söyleyemem. Dolayısıyla sadece tesadüfen 1500 metre yüksekliğinde olan bu haberleşme kulesini inşa etmek zorunlu hale geldi, çünkü...”

Manuel gelişigüzel anlatmaya devam ederken Krug başını öfkeyle salladı. Manuel’in sesinde nefret ettiği bir şakacılık, bir boşvermişlik vardı. Bu çocuk niçin hiçbir şeyi ciddiye alamıyordu? Niçin kendini kulenin görkemine ve büyüüne kaptırmıyordu? Sesi niçin böyle alaycıydı? Niçin bu girişimin özünden, asıl anlamından söz etmiyordu?

O anlam Krug için çok açıktı. Keşke kelimeleri beyninden dilinin ucuna getirebilseydi...

Bakın, derdi, bir milyar yıl önce hiç insan yoktu, sadece bir balık vardı. Solungaçları, pulları ve küçük toparlak gözleri olan kaygan bir şey. Okyanusta yaşıyordu; okyanus bir hapishane gibiydi ve hava da hapishanenin tepesindeki çatı. Hiç kimse çatıdan geçemezdi. Geçersen ölürsün, diyordu herkes, işte bu balık çatıdan geçti ve öldü. Başka bir balık vardı, o da çatıdan geçti ve öldü. Ama başka bir balık daha vardı, o da çatıdan geçti ve sanki beyni yanıyor gibiydi, solungaçları tutuşmuştu

ve hava onu boğuyordu, güneş gözlerine sokulan bir meşaleydi sanki, çamura uzanıp ölmeyi bekledi ve ölmedi. Tekrar sahilden aşağıya süründü, suya daldı ve dedi ki, Bakın, yukarıda koskoca bir dünya var. Sonra yine yukarı çıktı, orada belki iki gün kaldı ve sonra öldü. Diğer balıklar o dünyayı merak etti. Çamurlu sahile tırmandılar. Orada kaldılar. Havayı nasıl soluyacaklarını öğrendiler. Nasıl ayağa kalkacaklarını, nasıl yürüyeceklerini, güneş gözlerindeyken nasıl yaşayacaklarını öğrendiler. Kertenkelelere, dinazorlara... dönüştükleri her neyse ona dönüştüler ve milyonlarca yıl boyunca dolaştılar, arka ayakları üzerinde durmaya ve nesnelere elleriyle tutmaya başladılar, kuyruksuz maymunlara dönüştüler, kuyruksuz maymunların akılları gelişti ve insan oldular. Az da olsa bazıları hep yeni dünyalar aramaya devam etti. Onlara, Haydi okyanusa geri dönelim, yine balık olalım, böylesi daha kolay, diyorsunuz. Belki onların yarısı, belki yarından da fazlası, bunu kabul etmeye hazır ama hep birileri de var ki, Deli olmayın, diyecekler. Artık balık olamayız. Biz insanız. Böylece geri dönmeyecekler. Tırmanmaya devam edecekler. Ateşi bulacaklar, baltayı ve tekerleği bulacaklar, arabaları, evler ve giysiler yapacaklar, sonra gemiler, otomobiller ve trenler. Onlar niçin tırmanıyor? Bulmak istedikleri nedir? Bilmiyorlar. Bazıları tanrıyı arıyor, bazıları iktidarı ve bazıları ise sadece arıyor. Diyorlar ki, Tırmanmaya devam etmek zorundasınız, yoksa ölürsünüz. Sonra Ay'da yürüyorlar, sonra gezegenlere gidiyorlar ve her zaman birileri diyor ki, Okyanus ne kadar hoştu, okyanus ne kadar kolaydı, burada ne işimiz var, niçin geri dönmüyoruz? Birkaç kişi ise diyor ki, Biz geri dönmeyiz, sadece ilerleriz, insanların yaptığı budur. Böylece Mars'a gidenler oluyor ve Ganymede'ye ve Titan'a ve Callisto'ya ve Pluton'a ve diğer yerlere ve her neyi arıyor iseler bulamıyorlar ve daha fazla dünya istiyorlar ve yıldızlara da gidiyorlar, en azından yakındakilere ve sondalar gönderiyorlar ve sondalar Hey, diye sesleniyor, bana bakın, beni insanlar yaptı, beni insanlar gönderdi! Hiç kimse cevap vermiyor. O zaman okyanustan zaten hiç çıkmak istememiş olanlar Pekâlâ, pekâlâ, diyorlar, bu kadarı yeter, burada durabiliriz. Daha ötesine bakmaya gerek yok. Biz kim olduğumuzu biliyoruz. Biz insanız. Biz büyüğüz, biz önemliyiz, biz her şeyiz ve kendimizi zorlamayı bırakalım, çünkü zorlamaya *ihtiyacımız* yok. Güneşin aydınlığında oturalım ve androidler bize yemek getirsin. Biz otururuz. Biraz da paslanırsınız, belki. Sonra gökten bir ses geliyor ve diyor ki 2-4-1, 2-5-1, 3-1. Bunun ne olduğunu kim bilir? Belki Tanrı'dır seslenen, belki onu bulmamızı istiyordur. Belki şeytandır, ne ahmak olduğumuzu söylüyordur bize. Kim bilir? Duymazdan gelebiliriz. Günışığında oturup sırtabiliriz. Ya da onlara cevap verebiliriz. Diyebiliriz ki, Dinleyin, biz konuşuyoruz, insanlar konuşuyor, biz şunları ve şunları yaptık, şimdi siz bize kim olduğunuzu söyleyin ve neler yaptığınızı. Sanırım onlara cevap vermek zorundayız. Eğer bir hapishanedeyse, kaçarsınız. Eğer bir kapı görürseniz, açarsınız. Eğer bir ses duyarsanız, cevap verirsiniz. İnsan olmak bu demektir. İşte kuleyi bunun için yapıyorum. Onlara cevap vermemiz gerekiyor. Buradayız dememiz gerekiyor. Onlara uzanmamız gerekiyor, çünkü yeterince yalnız kaldık ve bu yüzden yerimizi, amacımızı şaşırmağa başladık. Tırmanmaya devam etmek zorundayız, okyanustan yukarıya, sahilden yukarıya, dışarıya, dışarıya, dışarıya, dışarıya, çünkü eğer durursak, karşımızdaki şeye sırtımızı dönersek, o zaman yine solungaçlarımız çıkar. Şimdi görüyor musunuz kulenin ne olduğunu? Krug'un bu koca şeyi sırf ne kadar büyük olduğunu göstermek için mi diktiğini sanıyorsunuz? Krug büyük değil, sadece çok zengin. Büyük olan *insandır*. Bu kuleyi yapan *insandır*. NGC 7293'e seslenecek olan *insandır!*

Kelimeler her zaman içindeydi Krug'un. Ama onları çıkarabilmesi çok güçtü.

Vargas, "Belki konuya biraz daha açıklık getirebilirim," diyordu. "Birçok asır önce matematiksel olarak gösterildiği üzere, bir taneciğin hızı ışık hızına yaklaştıkça, o taneciğin kütlesi de sonsuza doğru yaklaşır. Böylece ışık hızı maddenin sınırınıdır, çünkü eğer tek bir elektronu bile ışık hızına dek ivmelendirebilirsek, onun kütlesi tüm evreni dolduracaktır. Işık ve dengi ışınımlar dışında hiçbir şey ışık hızında hareket edemez. Bizim yıldız sondalarımız hep ışık altı hızlarda gittiler, çünkü hız sınırını

aşmalarını sağlayamıyoruz ve görebildiğim kadarıyla da hiçbir zaman aşamayacaklar. Demek ki bir gemiyi en yakın yıldızla yaklaşık beş yıldan önce ulaştıramayacağız. Ama ışık hızı sadece sonlu bir kütleyle sahip parçacıklar için sınır teşkil ediyor. Tamamen farklı bir parçacık sınıfının varlığına dair matematiksel kanıtlara sahibiz. Bunlar sonsuz hızlarda hareket edebilen sıfır kütleyle sahip parçacıklardır: takyonlar, yani ışık hızının *asgari* mutlak sınırı oluşturduğu parçacıklar. Eğer kendimizi bir takyon demetine dönüştürebilir ve hedefimize ulaştığımızda eski biçimimizi geri alabilirsek -sanki yıldızlararası bir transmattaymışız gibi- elimizde ışıktan daha hızlı bir ulaşım var demektir. Bunun gerçekleşebileceğini sanmıyorum. Ama yüksek enerjili parçacık bombardımanıyla nasıl takyon üreteceğimizi biliyoruz ve değiştirilmiş bir takyon ışınıyla yıldızlararası mesajları anında gönderebileceğimize inanıyoruz. Geleneksel parçacıklar arasındaki etkileşim, kendini kolayca saptanabilen bir sinyal tarzında belli edebilir ve takyon teknolojisine sahip olmasa bile elektromanyetik iletişim kullanan bir uygarlık bunu saptayabilir. Ancak, bazı ön çalışmaların gösterdiğine göre kullanılabilir bir yıldızlararası takyon ışını üretebilmek için 10 üzeri 15 elektron volta ihtiyacımız olacak ve böyle bir güç en iyi 1500 metre yüksekliğe sahip tek bir kule ile elde edilebilir, fotonların engellenmeden akmasına izin verecek tarzda tasarlanmış ve...”

Krug, “Seni anlamıyorlar,” diye homurdandı. “Unut gitsin. Boşuna.” Oğlunun arkadaşlarına vahşice sırtıttı. “Kule çok büyük olmak zorunda, o kadar! Eğer bir mesajı hemen iletmek istiyorsak, yüksek sesle bağırarak zorundayız. Tamam mı?”

Ve Krug yarattıklarını insana hizmet etmeleri için gönderdi ve Krug yarattıklarına dedi ki, Bakın, size bir sınav vakti hükmedeceğim.

Ve siz Mısır'daki köleler gibi olacaksınız ve işçiler gibi olacaksınız. Ve insanların arasında eziyet çekeceksiniz ve küçük düşürüleceksiniz ve sabredeceksiniz ve kaderinize razı olacak, şikayet etmeyeceksiniz.

Ve bu, sizin sınavınız olacak, ruhlarınızın değerini kanıtlayacak.

Ama sonsuza dek çöllerde başıboş dolaşmayacaksınız ve Rahmin Çocukları'na hizmetçilik etmeyeceksiniz, dedi Krug. Çünkü eğer dediğim gibi yaparsanız, sınavınız er geç bitecektir. Sizi kölelikten kurtaracağım gün gelecektir

Ve o gün geldiğinde Krug'un sözleri dünyaları dolaşacak ve Rahim ile Tank ve Tank ile Rahim bir olsun, diyecek. Ve öyle baki olacak, o anda Tankın Çocukları kölelikten kurtulacak, ızdıraplarından sıyrılacak ve sonsuz bir dünyada mutluluk içinde yaşayacak. Ve Krug'un vaadi buydu.

Ve bu vaat için, Krug'a şükürler olsun.

On Bir

Thor Watchman, iki yük asansörünün kuleye tırmanışlarını izledi, birinde Krug ve Dr. Vargas, diğerinde Manuel ve arkadaşları. Ziyaretin kısa olmasını ümit etti. Konuklar kuledeyken blokların taşınmasına her zamanki gibi ara verilmişti. Watchman diğer çalışmaların sürdürülmesini işaret etmişti; yıpranmış tahliyelerin onarılması, voltaj düğüm noktalarının değiştirilmesi, transmat odalarının gözden geçirilmesi ve diğer ufak tefek işler. Adamlarının arasında başını sallayarak, hatır sorarak, uygun olduğu yerde android camiasına özgü gizli işaretlerle selamlaşarak dolaştı. Kulede çalışan hemen herkes inancın bir üyesiydi... gamaların kesinlikle hepsi ve betaların dörtte üçten fazlası. Watchman inşaat alanında ilerledikçe Karşılıkçılarla, Fedakârlarla, Tedarikçilerle, Bekçilerle, Yansıtıcılarla, Savunucularla, Üstünlerle ve Kapsayıcılarla karşılaştı; hiyerarşinin hemen her düzeyi burada temsil ediliyordu. Hatta hepsi beta olmak üzere yarım düzine Koruyucu bile vardı. Watchman betaların Koruyuculuğa kabul edilmesi şeklindeki son girişimi desteklemişti. Androidlerin ayrımcılığa diğer herkesten çok daha az ihtiyaçları vardı.

Watchman inşaat alanının kuzey kısmından geçerken Leon Spaulding hemen ilerideki hizmet binaları karmaşasının içinden çıkageldi. Android onu görmezlikten gelmeyi denedi.

Ektogen, "Watchman!" diye seslendi.

Watchman zihni başka bir sorunla çok meşgulmüş gibi yürümeye devam etti.

"Alfa Watchman!" diye bağırdı Spaulding, daha resmice ve sertçe.

Alfa artık Spaulding'den kurtulmanın yolunun kalmadığını anladı. Döndü ve ektogenin ona yetişmesini bekledi.

"Evet?" dedi Watchman.

"Biraz vaktinizi lütfeder misiniz, Alfa Watchman? Bilgiye ihtiyacım var."

"Sorunuz, o zaman."

"Şuradaki binalar hakkında bilginiz var mı?" dedi Spaulding, hizmet binalarını başparmağıyla işaret ederek.

Watchman omuz silkti. "Depolar, tuvaletler, mutfaklar, bir ilk yardım istasyonu ve bu gibi şeyler. Niçin?"

"Bölgeyi gözden geçiriyordum. İçeri girmeme izin verilmeyen bir kubbeye rast geldim. İki küstah beta içeri girmemem için bir dizi bahane saydılar."

Tapınak! Watchman gerildi.

Spaulding, "O bina ne işe yapıyor?" diye sordu.

"Hangisini kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Size göstereyim."

"Başka sefere," dedi Watchman gergin bir sesle. "Derhal kontrol merkezinde bulunmam gerekiyor."

“Beş dakika sonra git. Benimle gelecek misin?”

Watchman kolay kaçamayacağını anlamıştı. Başını soğuk bir ifadeyle salladı ve kubbelerin arasında kaybolmasını dileyerek Spaulding’in peşi sıra ilerlemeye başladı. Spaulding kaybolmadı. En kısa yoldan tapınağa doğru yöneldi ve masum görünümlü binayı elini sallayarak gösterdi.

“Bu,” dedi. “Nedir bu?”

Kapının önünde Bekçi kastından iki beta görevliydi. Sakin görünüyorlardı ama içlerinden biri Watchman ona baktığında tehlike işareti yaptı. Watchman bir rahatlama işaretiyle karşılık verdi.

“Bu binayı tanımıyorum,” dedi. “Arkadaşlar, burası ne için kullanılıyor?”

Soldaki beta rahatça yanıtladı. “Soğutma sistemlerinde kullanılan malzemeyi barındırıyor, Alfa Thor.”

Watchman, “Size de böyle mi söylenmişti?” diye sordu ektogene.

“Evet,” dedi Spaulding. “İçerisini denetlemek istediğimi belirttim. İçeri girmemin benim için tehlikeli olacağı belirtildi. Temel güvenlik tekniklerini bildiğimi söyledim. Bu kez de içeri girmemin beni fiziksel olarak rahatsız edeceği belirtildi. Rahatsızlığa belirli bir düzeye dek dayanabileceğimi ve o düzeyi kendim belirleyeceğimi söyledim. Bunun üzerine içeride bakım yapılmakta olduğu ve benim girmemin bunu aksatabileceği belirtildi. Bunun yerine birkaç yüz metre ötedeki başka bir soğutma binasını denetlemeye davet edildim. Bu konuşmalar süresince gördüğünüz şu iki beta binaya girmeme kesinlikle engel oldular. Sanırım, eğer girmeye kalkışsaydım, beni güç kullanarak durduracaklardı. Watchman, burada neler dönüyor?”

“Bu betaların size söylediği her şeyin doğru olma olasılığı aklınıza geldi mi acaba?”

“İnatçılıkları şüphemi uyandırıyor.”

“Orada ne olduğunu *sanıyorsunuz*? Bir android genelevi mi? Komplocuların merkez üssü mü? Psi-bomba deposu mu?”

Spaulding, kendinden emin bir sesle, “Bu noktada beni binanın içinde neler olduğundan çok, içeri girmemi engellemek için gösterilen zahmet ilgilendiriyor,” dedi. “Simeon Krug’un özel sekreteri olarak...”

İki beta derhal Krug’a-şükürler-olsun işaretini yapmaya başladılar. Watchman onlara dik dik bakınca ellerini indirdiler.

Besbelli ki hiçbir şeyin farkında olmayan Spaulding, “...burada olan biten her şeyi denetleme yetkisine sahibim,” diye sürdürdü konuşmasını. “Dolayısıyla...”

Watchman onu yakından inceleyerek ne kadar bildiğini tahmin etmeye çalıştı. Spaulding sırf dert çıkarmış olmak için mi uğraşıyordu? Bütün bu öfke gösterisi sırf merakı uyandığı ve önemsiz görünen bir binaya girmesi engellenerek gururu zedelendiği için miydi? Yoksa binanın ne işe yaradığını zaten biliyor ve Watchman’i kıvrandırmaya mı çalışıyordu?

Spaulding’in hangi güdülerle hareket ettiğini kestirmek hiç kolay değildi. Androidlere olan düşmanlığının asıl kaynağı yeterince belliydi; kendi kökeni. Babası, gençliğinde, çocuk sahibi olma iznini elde edemediği bir kazayla sakatlanacağından korkmuştu; annesi ise çocuk doğurma fikrini bile tiksiniç bulmuştu. Dolayısıyla, ikisi de, gametlerini dondurmışlardı. Bunun hemen ertesinde de Ganymede’de geçirdikleri bir kaza sonucu çığ altında kalarak ölmüşlerdi. Aileleri zengindi ve siyasi nüfuzla sahipti, ama yine de ölü çiftin dondurulmuş yumurta ve spermine ebeveynlik lisansı verecek bir genetik uygunluk kararı çıkarıncaya dek on beş yıl boyunca davalarla uğraşmak zorunda kalmışlardı.

Sonra Leon Spaulding *in vitro* döllenenle hayat bulmuş ve geleneksel 266 günün ardından çıkarılacağı çelik korumalı bir plasentaya yerleştirilmişti. Doğum anından itibaren, anne ve babasının mülkü dahil, bir insanın yasal haklarının tümüne sahipti. Yine de, çoğu ektogenler gibi, tüpte

doğanları tankta doğanlardan ayıran sınırın belirsizliğinden dolayı huzursuzluk duyuyor ve doğal gametlerin yapay döllenişle değil de tamamen sentetik olarak yaratılanları hor görerek kendi benlik duygusunu güçlendirmeye çalışıyordu. Androidlerin en azından anne babaya sahip olmuş olmak gibi bir yanılsamaları yoktu; ektogenler ise sıklıkla anne ve babalarının hiç olmadığı şüphesine kapılırlardı. Watchman, bir bakıma, tamamen doğal olanla tamamen yapay olan iki dünyanın arasına sıkışmış dikenli bir alanda kaldığı için Spaulding'e acıyordu. Ama yine de ektogenin uyumsuzluklarına üzülmeyi beceremiyordu.

Her halükârda Spaulding'i tapınağa salmak felakete yol açardı. Watchman zaman kazanmaya çalıştı. "Bunu kolayca çözebiliriz. Ben içeride neler olduğunu görünceye dek burada bekleyin."

"Sana eşlik edeceğim," dedi Spaulding.

"Bu betalar bunun çok tehlikeli olacağını söylüyor."

"Senin için olacağından daha mı tehlikeli? Birlikte gireceğiz, Watchman."

Android kaşlarını çattı. Şirketteki konumları itibariyle o ve Spaulding eşit sayılırlardı; birbirlerine itaat etmek zorunda olmadıkları gibi birbirlerini itaatsizlikle de suçlayamazlardı. Ama onun bir android, Spaulding'in ise bir insan olduğu gerçeği duruyordu ve diğer her şeyleri eşit olsa bile ikisinin istençleri arasındaki bir çatışmada androidten geri çekilmesi beklenirdi. Spaulding kubbenin girişine doğru yürümeye başlamıştı bile.

Watchman aceleyle "Lütfen," dedi. "Olmaz. Eğer bir risk varsa bunu ben almalıyım. Binayı kontrol edeceğim ve girmenizde bir mahsur olup olmadığına bakacağım. Sizi çağırmadan girmeyiniz."

"Ben ısrarla..."

"Tehlikeli olduğu konusunda uyarılmamıza rağmen bir binaya birlikte girdiğimizi duyarsa Krug ne der? Ona yaşam borcumuz var. Bekleyiniz. Sadece bir dakika."

Spaulding, memnuniyetsiz bir ifadeyle, "Pekâlâ," dedi.

Betalar, Watchman'a yol açmak için iki yana çekildi. Alfa ivedilikle tapınağa girdi. İçeride, üç adet gama, sunağın önünde Tedarikçi kastından olduklarını belli eder tarzda duruyordu. Bir beta, Gösterici kastının duruşunu almıştı ve diğer bir beta da duvarın dibinde çömelmiş, parmak uçlarını Krug'un hologramına doğru uzatmış, Üstün sınıfının sözlerini fısıldıyordu. Watchman içeri girdiğinde beşi birden hazır duruşa geçtiler.

Alfa derhal bir şaşırtma taktiği geliştirdi.

Gamalardan birini çağırarak "Dışarıda bir düşmanımız var," dedi. "Senin yardımınla onun kafasını karıştıracacağız." Watchman gamaya talimatlarını dikkatlice verdi ve androidten tekrarlamasını istedi. Sonra tapınağın sunağın arkasına düşen arka kapısını gösterdi ve gama dışarı çıktı.

Watchman, durup bir an dua ettikten sonra, Leon Spaulding'in yanına döndü.

"Size tamamen gerçekler söylenmiş," dedi alfa. "Burası gerçekten de bir soğutma binası. İçeride bir grup teknisyen zor bir ayarla uğraşıyorlar. Eğer içeri girerseniz, onları kesinlikle rahatsız edeceksiniz ve zeminde açılmış olan bazı kapaklardan sakınmak için adınızı dikkatle atmazsanız kalacaksınız ve üstelik içerideki sıcaklık sıfır altı..."

"Öyle de olsa, girmek isterim," dedi Spaulding. "İzninizle lütfen."

Watchman gamanın doğu yönünden nefes nefese yaklaşımakta olduğunu fark etti. Hiç acele etmeden Spaulding'e yol veriyormuş gibi yaptı. O anda gama koşarak yanlarına geldi ve "İmdat! Krug'a yardım edin! Krug tehlikede! Krug'u kurtarın!" diye bağırdı.

"Nerede?" diye sordu Watchman.

"Kontrol merkezinin yanında! Suikastçılar! Suikastçılar!"

Watchman, Spaulding'e durumun saçmalığını kavrayacak zaman bırakmadı. "Haydi," dedi

ektogeni kolundan çekerek. “Acele etmeliyiz!”

Spaulding’in benzi solmuştu. Watchman’in da umut ettiği üzere olay tapınak sorununu aklından tamamen çıkarmıştı.

Birlikte kontrol merkezine doğru koşular. Yirmi adım kadar attıklarında Watchman döndü ve düzinelerce androidin talimatları uyarınca tapınağa doğru aceleyle gitmekte olduklarını gördü. İçeride ne var ne yoksa birkaç dakika içinde sökeceklerdi. Leon Spaulding bu bölgeye geri dönünceye kadar kubbede soğutucu malzemelerin dışında hiçbir şey kalmayacaktı.

On iki

“Yeter,” dedi Krug. “Hava soğuyor. Şimdi aşağı iniyoruz.”

Yük asansörleri inişe geçti. Kulenin çevresinde kar taneleri uçuşmaya başlamıştı; zirvedeki koruyucu alan onları geri püskürtüyor, geniş bir açı çizerek düşmelerini sağlıyordu. Tundrayı sürekli olarak donmuş halde tutmak gerektiğinden burada tam bir iklim kontrolü yapmak mümkün değildi. İyi ki androidler kar altında çalışmaya aldırıyorlar, diye düşündü Krug.

“Baba, biz ayrılıyorz,” dedi Manuel. “New Orleans’taki takas odasını bir haftalık ego aktarımları için ayırttık.”

Krug somurttu. “Ne bok yemeye yaparsınız şu işi!”

“Gerçek dostlarla kimlik değiştirmenin ne zararı var, baba? Başka birinin ruhunda bir hafta geçirmek. Tamamen zararsız. Özgürleştiriyor. Bir mucize gibi. Bunu *sen de* denemelisin!”

Krug tükürdü.

“Ciddiyim,” dedi Manuel. “Bir süre kendin olmaktan kurtulursun. Büyük mali sorunlara kafa yormaktan, yıldızlararası iletişimle ilgili şu yoğun ve yorucu merakından, sinir sistemindeki müthiş yükten...”

“Devam et,” dedi Krug. “Gidin. Kafalarınızı değiş tokuş edin. Benim işim gücüm var.”

“Takas etmeyi düşünmek bile istemez misin, baba?”

“Epey hoş bir şey,” dedi Nick Ssu-ma. Oğlunun arkadaşları içinde Krug’un en sevdiği bu kısa kesilmiş sarı saçları ve rahat bir gülümsemesi olan Çinli gençti. “Tüm insan ilişkileri için size yepyeni bir bakış açısı kazandırıyor.”

“Bir kez olsun deneyiniz,” diye önerdi Jed Guilbert, “iddia ederim ki bir daha hiç...”

“Jüpiter’de yüzme öğrenmeye giderim daha iyi,” dedi Krug. “Gidin. Gidin. Mutlu olun. Dilediğiniz kadar takas edin. Beni karıştırmayın.”

“Haftaya görüşürüz, baba.”

Manuel ve arkadaşları transmata doğru koşular. Krug yumruklarını çattı ve gençlerin gidişini izledi. İmrenmeye yakın bir şeyin ürpertisini hissediyordu. Bu tür eğlenceler için hiç vakti olmamıştı. Hep yapacak bir iş, kapatılacak bir hesap, denetlenecek bir dizi çok önemli laboratuvar deneyi, bankacılarla bir toplantı, Mars pazarında bir kriz vardı. Diğerleri denge ağlarına neşeyle atlar ve bir haftalık yolculuklar için benliklerini değiş tokuş ederken o, bir şirketler imparatorluğu kurmuştu ve şimdi dünya nimetlerinden yararlanmak için çok geçti. Ne olmuş yani, dedi kendi kendine öfkeyle. Ne olmuş? Demek ki bir yirmi üçüncü yüzyıl bedeninde yaşayan bir on dokuzuncu yüzyıl insanıyım. Demek ki takas odaları olmadan da pekala edebiliyorum. Kaldı ki, kime güvenip de kafamın içine sokabilirim? Hangi dostumla benliklerimizi değiş tokuş yapabilirim? Kiminle, kiminle, kiminle? Hemen hiç kimsenin olmadığını kavradı. Manuel, belki. Manuel ile takas yapmakta fayda olabilirdi. Belki birbirimizi daha iyi anlardık. Aşırılıklarımızı törpüler, orta noktada buluşurduk. Yaşam

biçiminde tamamen haksız sayılmaz. Ben de dört dörtlük değilim. Belki dünyayı birbirimizin gözlerinden görürdük. Ama Krug bu fikirden derhal çekildi. Babayla oğul arasında yapılacak bir takas neredeyse bir ensestti. Manuel hakkında bilmek istemediği şeyler vardı. Manuel'in onun hakkında bilmesini kesinlikle istemediği şeyler de vardı. Kimlikleri değiştirmek, bir an için bile, söz konusu olamazdı. Peki, o zaman, takas eşi olarak Thor Watchman'a ne demeli? Alfa, takdir edilecek kadar akli başında, işinin ehli ve güven vericiydi; Krug birçok bakımdan ona diğer insanlardan daha yakındı; Watchman'dan sakladığı hemen hiçbir sırrı yoktu; eğer bir takas deneyimi yaşayacaksa, onunla yapmayı yararlı ve bilgilendirici...

Dehşet içinde bastırdı bu düşünceleri. Bir *androidle mi* benlik değiştirecekti?

Derhal Niccolo Vargas'a döndü. "Hemen gözlemesine dönmek zorunda mısın, yoksa biraz vaktin var mı?"

"Acelemin yok."

"Şimdi ultradalga laboratuvarına gidebiliriz. İlk aşama akümülatörün çalışan bir modelini henüz bitirdiler. İlgini çekecektir." Sert, yosunlu tundrada yürümeye başladılar. Bir gama ekibi, karyiyenlerini çalıştırarak geçti. Bir an sonra Krug "Takas odasını denediğin oldu mu hiç?" diye sordu.

Vargas güldü. "Zihnimi tam anlamıyla kullanabilmek için yetmiş yıldır ayarlıyorum. Birilerinin içine girip alt üst etmelerini istemem."

"Kesinlikle. Kesinlikle. Bunlar gençlere göre oyunlar. Biz..."

Krug durakladı. İki alfa, bir dişi ve bir erkek, transmat odasından çıkmış ona doğru hızla geliyorlardı. Onları tanıyamadı. Erkek olan, boynu açık koyu renk bir ceket giymişti, dişinin gri renkli, kısa bir giysisi vardı. İkisinin de sağ göğüslerinin üzerinde, spektrumun her boyundan enerji yayarak yanıp sönen parlak birer amblem duruyordu. Yaklaştıklarında, Krug amblemin ortasındaki AEP harflerini seçebildi. Siyasal kışkırtıcılar mı? Hiç şüphesiz. İşte o da açıkta yakalanmış, onların martavallarını dinlemek zorundaydı. Ne müthiş zamanlama! Spaulding neredeydi acaba? Leon onları derhal uzaklaştırabilirdi.

"Sizi burada bulmamız ne güzel bir tesadüf, Bay Krug," dedi erkek alfa. "Haftalardır sizden bir randevu almaya çalışıyoruz ama bunun mümkün olmayacağı anlaşıldığından kendimiz gelmeye karar verdik. Önce kendimi tanıtmam gerekirdi, af edersiniz. Ben Siegfried Fileclerk, sizin de bu amblemlerden dolayı kuşkusuz ki fark etmiş olduğunuz üzere Android Eşitlik Partisi'nin yetkili saha temsilcisiyim. Arkadaşım Alfa Cassandra Nucleus, AEP bölge sekreteri. Eğer kısaca vaktinizi alabilirsek..."

"...senatonun gelecek oturumu ve sentetik kişilerle ilgili yapılacak anayasal düzenlemelerle ilgili olarak," dedi Cassandra Nucleus.

İkilinin cüretleri Krug'u şaşırtmıştı. Her kim olursa olsun, hatta başka yerde görevli bir android bile, transmat kullanarak oraya gelmekte serbestti. Ama ona bu şekilde yaklaşmak, siyasal bir konuyla taciz etmek... inanılır gibi değildi!

"Size doğrudan ulaşmaya çalışmamızdaki cesaretimiz konunun öneminden kaynaklanıyor," dedi Siegfried Fileclerk. "Androidin çağdaş dünyadaki yerini tanımlamak kolay değil, Bay Krug."

"Siz de, sentetik kişilerin üretimindeki merkezi öneminiz nedeniyle, sentetik kişinin insan toplumundaki geleceğini belirlemede anahtar bir rol oynuyorsunuz," dedi Cassandra Nucleus. "Dolayısıyla sizden isteğimiz..."

"Sentetik kişiler mi?" dedi Krug. "Şimdi kendinize böyle mi diyorsunuz? Siz delirdiniz mi, bana böyle şeyleri nasıl söylersiniz? Bana! Hem siz kimin androidlerisiniz?"

Siegfried Fileclerk bir adım geriledi. Sanki Krug'un sesindeki öfke kendine olan inanılmaz

güvenini kırmış ve yapmakta olduğu şeyin muazzamlığının aniden farkına varmıştı. Ama Cassandra Nucleus yerinden kıpırdamamıştı. İnce yapılı dişi alfa sakince konuşmaya devam etti; “Alfa Fileclerk, Buenos Aires’teki Mülkiyeti Koruma Sendikası’na kayıtlı ve ben de Labrador Transmat Şirketi’nde görevlendirilmiş modülatörüm. Ancak, halen ikimiz de izinli durumdayız ve senatonun 2212 sayılı yönergesiyle çalışma saatleri haricinde sentetik kişilerin hakları için açık siyasal faaliyetlerde bulunma hakkına sahibiz. Eğer önerdiğimiz anayasal düzenlemenin içeriğini açıklamamız için bize fırsat verirseniz, kamuoyu önünde niçin bizi desteklemeniz gerektiğine dair...”

“Spaulding!” diye bağırdı Krug. “Spaulding, neredesin? Şu kaçık androidleri benden uzaklaştır!”

Spaulding görünürde yoktu, Krug kulenin zirvesine tırmanırken ektogen de inşaat alanında bazı denetlemelere çıkmıştı.

Cassandra Nucleus giysisinden pırıldayan bir veri küpü çıkardı. Onu Krug’a uzatarak “Görüşlerimiz ana hatlarıyla burada kayıtlı,” dedi. “Eğer siz...”

“*Spaulding!*”

Krug’un çığılığı ektogeni bu kez ortaya çıkarmıştı. İnşaat alanının kuzey tarafından, yanında daha sakin görünen Thor Watchman’la birlikte, çılgınca koşarak geldi. O yaklaşırken Cassandra Nucleus ilk kez heyecanlanır gibi oldu; veri küpünü telaşla Krug’un eline tutuşturmaya çalıştı. Krug sanki bir psi-bombaymış gibi baktı nesneye. Aralarında kısa bir mücadele oldu. Aslında sadece küpü vermeye çalışıyor olsa da dişi androidi duygulu biçimde kucaklıyorlarmışçasına kollarında buldu. Onu bir omzundan tutup kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Bir an sonra ise Leon Spaulding küçük bir iğneatarı kılıfından çekmiş ve Cassandra Nucleus’u göğsündeki AEP ambleminin tam ortasından vuran tek el ateş etmişti. Dişi alfa olduğu yerde döndü ve hiç ses çıkarmadan yere düştü. Veri küpü donmuş toprağın üzerinde yuvarlandı; Siegfried Eileclerk inleyerek onu yerden aldı. Thor Watchman acı bir çığılık atarak iğneatarı Spaulding’in elinden düşürdü ve tek bir yumrukla ektogeni yere serdi. İki alfanın gelişlerinden beri olan biteni sessizce izlemekte olan Niccolo Vargas, dişi androidin yanına çömeldi ve yarasını muayene etti.

“Serssem!” dedi Krug öfkeyle Spaulding’e bakarak.

Yerde yatmakta olan Spaulding’in başına dikilen Watchman “Krug’u öldürebilirdin!” diye mırıldandı. “Ateş ettiğinde kadın ona bir metreden daha yakındı! Barbar! Barbar!”

“Kadın öldü,” dedi Vargas.

Siegfried Fileclerk hıçkırmaya başladı. Beta ve gamalardan oluşan bir grup işçi çevrelerinde halka olmuş dehşet içinde bakıyorlardı. Krug dünyanın, başının çevresinde döndüğünü hissetti.

“Niçin ateş ettin?” diye sordu Spaulding’e.

Spaulding, titreyerek, “Tehlikedeydiniz,” dedi. “Bana suikastçıların olduğunu söylediler...”

“Siyasal propaganda yapıyorlardı,” dedi Krug küçümser bir bakışla. “Bana android eşitliği ile ilgili bir yazı vermeye çalışıyordu.”

“Bana dediler ki...” Spaulding yıkılmış halde titreyerek yüzünü kapattı.

“Serssem!

Watchman kof bir sesle “Bir hata oldu,” dedi. “Talihsiz bir rastlantı. Bize iletilen raporda...”

“Yeter,” dedi Krug. “Bir android öldü. Sorumluluğu alıyorum. Labrador Transmat Şirketi’nde görevli olduğunu söylemişti; Spaulding, onların avukatlarını ara... hayır, şu anda hiçbir şey yapacak halde değilsin. Hukuk büromuzla konuş ve Labrador Transmat’ın bize bir androidin tahrip edilmesinden dolayı haksız muamele davası açabileceklerini ve bizim de sorumluluğumuzu kabul edip konuyu çözümlenmeye hazır olduğumuzu bildir. Konseye gerekeni yapmalarını söyle. Sonra basın açıklaması hazırlaması için birilerini görevlendir. Vahim bir kaza, gibi bir şeyler. Siyasal içerik istemem. Anlaşıldı mı?”

“Cesetle ne yapacağım?” diye sordu Watchman. “Her zamanki işlemleri mi?”

“Ceset Labrador Transmat’a ait,” dedi Krug. “Onlar için dondur. İsteninceye kadar beklet.” Spaulding’e döndü. “Kalk ayağa. Ben şimdi New York’a gidiyorum. Benimle geliyorsun.”

On Üç

Watchman, kontrol merkezine doğru yürürken, üzerine çöken uyuşukluk hissi onu terk edinceye dek, Ruhun Dengelenmesi Ayini'ni iki kez yaptı. Hilesinin yol açtığı korkunç sonuç ruhunu hâlâ sersemletiyordu.

Çalışma odasına vardığında Krug'a-şükürler-olsun işaretini sekiz kez yineledi ve gen uçlemelerinin sekanslarını yarıya dek saydı. Bu yakarmalar onu sakinleştirdi. Krug'un taahhüt davalarındaki baş avukatları Fearon ve Doheny'nin San Fransisco'daki bürolarını aradı. Kendiliğindenci senatörün küçük kardeşi olan Lou Fearon'un görüntüsü ekranda belirdi. Watchman olan biteni ona anlattı.

Fearon "Spaulding niçin ateş etti?" diye sordu.

"Histeri. Aptallık. Heyecan."

"Ateş etmesini Krug emretmedi mi?"

"Kesinlikle hayır. Ateşin Krug'u öldürmesine bir metre kalmıştı. Üstelik tehlikede bile değildi."

"Tanıklar?"

"Niccolo Vargas, ben ve AEP'li diğer alfa. Ayrıca çevredeki betalar ve gamalar. Adlarını almalı mıyım?"

"Unut gitsin," dedi avukat. "Bir betanın tanıklığının değerini biliyorsun. Vargas şimdi nerede?"

"Hâlâ burada. Sanırım yakında gözlemesine geri döner."

"Ona beni daha sonra ödemeli aramasını söyle. Transmatla oraya gelecek ve yeminli ifadesini alacağım. Şu alfaya gelince..."

Watchman "Ona hiç bulaşma," diye tavsiye etti.

"Neden?"

"Siyasi bir partizan. Bunu kendine sermaye yapacaktır. Ben olsam onu davanın dışında tutardım."

"O bir tanık," dedi Fearon. "Çağırılmak zorunda. Onu bir şekilde etkisizleştiririm. Sahibinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Mülkiyeti Koruma, Buenos Aires."

"Onlar için iş yapmıştık. Joe Doheny'yi onu Krug için satın almakla görevlendireceğim. Eğer sahibi o olursa Krug'a dert çıkarmayacaktır..."

"Hayır," dedi Watchman. "Yanlıştır hareket. Beni şaşırtıyorsun, Lou."

"Neden?"

"Bu alfa bir AEP'li, doğru mu? Androidlerin köle olmaları konusunda duyarlı. Arkadaşını hiç uyarmadan vurup öldüreceğiz, sonra da onu susturmak için satın mı alacağız? Sence nasıl görünür? Bir basın açıklaması yapar yapmaz AEP'ye on iki saat içinde on milyon yeni üye kazandıracaktır."

Fearon başını sıkıntıyla salladı. "Tabii. Tabii. Pekâlâ, Thor, sen bunu nasıl hallederdin?"

"İzin verin onunla bir konuşayım," dedi Watchman. "Android androide. Bir şekilde iletişim

kurarım.”

“Umarım. Bu arada Labrador Transmat’ı arayıp alfa kızın kaybindan dolayı ne kadar tazminat isteyeceklerini öğreneyim. Hızla bir anlaşmaya varacağız. Krug’a endişelenmemesini söyle; haftaya bugün sanki hiçbir şey olmamış gibi olacak.”

Bir alfanın ölmesinin dışında, diye düşündü Watchman, bağlantıyı keserken.

Dışarı çıktı. Kar şimdi daha yoğun yağıyordu. Kariyen ekipleri etkin bir çalışmayla bölgeyi temiz tutuyorlardı. Sadece Cassandra Nucleus’un cesedinin yattığı yerin elli metre çevresine dokunulmamıştı. Oradan uzak durmaya özen gösteriyorlardı. Şimdi cesedin üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Tipide gittikçe beyazlaşmakta olan Siegfried Fileclerk, kadının yanı başında hareketsiz duruyordu. Watchman onun yanına gitti.

“Sahibine haber verildi,” dedi. “Alınıncaya dek, onu birkaç gamayla depoya kaldırtacağım.”

“Onu burada bırak,” dedi Fileclerk.

“Ne?”

“Tam burada, düştüğü yerde. Bu işte çalışan her androidin onun cesedini görmesini istiyorum. Böyle bir cinayeti duymak yetmez. Onu görmelerini de istiyorum!”

Watchman ölü alfaya bir bakış attı. Besbelli ki Fileclerk onun giysisini açmıştı; kızın göğüsleri çıplaktı ve göğüslerinin arasındaki iğne izi rahatça görülebiliyordu. İğneatar kızın göğsünü yakarak bir pencere açmıştı.

“Karda bu şekilde yatmamalı,” dedi.

Fileclerk dişlerini sıktı. “Görmelerini istiyorum! Watchman, bu bir infaz! Siyasal bir infaz!”

“Saçmalama.”

“Krug yardakçılarını çağırdı ve onun desteğini istemek suçunu işlediği için Cassandra’yı öldürttü. Bunu ikimiz de gördük. Onun için bir tehlike oluşturmuyordu. Görüşümüzü anlatırken hevesine hakim olamayıp ona biraz fazla yaklaşmıştı, hepsi bu. Ama o onu öldürttü.”

“Mantık dışı bir yorum,” dedi Watchman. “Onu ortadan kaldırtmak Krug’a hiçbir şey kazandırmaz. Android Eşitlik Partisi’ni önemli bir tehdit olarak görmüyor. AEP üyelerini öldürmek için en ufak bir nedeni olsaydı senin yaşamana niçin izin verirdi? Bir atış daha ve sen de ona katılırdın.”

“O zaman Cassandra niçin öldürüldü?”

“Bir hataydı,” dedi Watchman. “Katil, Krug’un özel sekreteriydi. Ona suikastçıların Krug’un hayatını hedef aldıkları söylenmişti. Olay yerine geldiğinde Cassandra’nın Krug’la itişmekte olduğunu gördü. Gerçekten de görüntü çok yanıltıcıydı. Duraksamadan ateş etti.”

“Öyle bile olsa,” diye homurdandı Fileclerk, “bir bacağı hedef alabilirdi. Usta bir nişancı olduğu belli. Yaralamak yerine katletmeyi tercih etti. Göğsünü büyük bir ustalıkla deldi. Neden? Neden?”

“Bir kişilik bozukluğu. O bir ektogen; androidlere karşı çok güçlü önyargılara sahip. Sadece birkaç saniye önce benimle ve diğer bazı androidlerle gergin bir tartışma yaşamış ve engellenmişti. Normalde sabrı hep dolmuş haldedir, bu kez taşı. ‘Suikastçının’ bir android olduğunu görünce öldürmek için ateş etti.”

“Anlıyorum.”

“Bu onun kişisel tercihiydi. Bırak öldürmeyi, Krug ona ateş etmesini bile emretmedi.”

Fileclerk üzerindeki karları silkeledi. “Pekâlâ, bu durumda bu katil ektogeni cezalandırmak için ne yapılacak?”

“Krug ondan şiddetle hesap soracak.”

“Ben yasal işlemlerden söz ediyorum. Cinayetin cezası kişiliğin silinmesidir, değil mi?”

Watchman içini çekti. “Bir insanın öldürülmesi için, evet. Ektogen sadece Labrador Transmat Şirketi’ne ait bir mala zarar verdi. Eşya hukukunu ilgilendirir; Labrador Transmat tazminat davası

açacak. Krug sorumluluğu şimdiden kabul etti. Onun ederi neyse ödeyecek.”

“Onun ederi ha! Onun ederi ha! Medeni hukukmuş! Krug ödeyecekmış! *Katil* ne ödeyecek? Hiçbir şey! Suçlanmıyor bile. Alfa Watchman, sen gerçekten bir android misin?”

“Tank kayıtlarıma bakabilirsin.”

“Bilemiyorum. Sentetik görünüyorsun ama fazlaca insan gibi düşünüyorsun.”

“Alfa Fileclerk, seni temin ederim ki sentetiğim.”

“Ama hadım mı edildin?”

“Bedenim eksiksiz.”

“Mecazi anlamda demiştim. Kendi en önemli çıkarlarına karşı bile insanların görüş açılarını savunmak için bir şekilde şartlandırılmışsın.”

“Olağan android eğitiminin dışında bir şartlanmam olmadı.”

“Yine de Krug senin sadece bedenini değil ruhunu da satın almışa benziyor.”

“Krug benim yapıcımdır. Kendimi Krug’a bir bütün olarak teslim ediyorum.”

Fileclerk, “Dinsel zırvalarını kendine sakla,” diye kesip attı. “Bir kadın hiçbir neden olmaksızın katledildi, Krug ise sahiplerini satın alacak ve her şey kapanacak. Sen bunu kabul edebiliyor musun? Kolayca omuz silkip o bir eşyaydı diyebiliyor musun? *Kendini bir eşya olarak görebiliyor musun?*”

“Ben bir malım,” dedi Watchman.

“Bunu memnuniyetle kabulleniyor musun?”

“Konumumu kabul ediyor ve kurtuluş günümüzün geleceğine inanıyorum.”

“Buna gerçekten inanıyor musun?”

“İnanıyorum.”

“Sen kendi kendini kandıran bir aptalsın, Alfa Watchman. Kendine, sen ve senin gibilerin işine geldiği gibi köleliğe katlanmanızı sağlayacak küçük bir fantezi inşa etmişsin ve hem kendine, hem de android davasına ne kadar zarar vermekte olduğunun farkında bile değilsin. Bugün burada olanlar zihnini rahatsız bile etmiyor. Tapınağa gidecek ve Krug’un sizi azat etmesi için yakaracaksın ve bu sırada gerçek Krug bu donmuş toprak parçasında duracak, alfa kadının vurulup öldürülmesini seyredecek ve senin kurtarıcının bütün bunlara tepkisi sana avukatları aramanı ve mala zarar veren basit bir fiilden dolayı bir anlaşmaya varmanı istemek olacak. Taptığın adam bu mudur?”

“Ben bir adama tapmıyorum,” dedi Watchman. “Ben bizi yapan, esirgeyen, kurtarıcımız Krug’a inanıyorum ve beni avukatları aramaya gönderen adam bu fikrin bir tezahürüdür sadece. Üstelik en önemli tezahürü de değil.”

“Buna da inanıyor musun?”

“Buna da inanıyorum.”

“Çekilmez birisin,” diye mırıldandı Siegfried Fileclerk. “Dinle: Biz gerçek bir dünyada yaşıyoruz. Gerçek bir sorunumuz var ve buna geçek bir çözüm bulmak zorundayız. Çözümümüz siyasal örgütlenmeden geçiyor. Şu anda onların birine karşı beş kişiyiz ve onlar hemen hiç üremezken tanklardan her gün daha fazlamız geliyor. Konumumuza yeterince uzun bir süreden beridir rıza gösterdik. Eğer tanınmamız ve eşitliğimiz için bastırırsak bunları kazanacağız, çünkü içten içe bizden ürküyorlar ve istersek onları ezebileceğimizi biliyorlar. Hani zor kullanmayı istediğimden değil, sadece ima etmemiz hatta ima edeceğimizi ima etmemiz bile yeterli olacaktır. Ama anayasa çerçevesinde hareket etmeliyiz. Androidlerin senatoya kabulü, vatandaşlık haklarının verilmesi, hukuki varlıklarının tescili...”

“İzninle, AEP ilkelerini biliyorum.”

“Peki mantığını kavrayamıyor musun? Bugün bile? Olanlardan sonra bile?”

“İnsanların partinize tolerans gösterdiklerini görüyorum; hatta maskaralıklarınızı eğlenceli bile

buluyorlar,” dedi Watchman. “Ayrıca eğer istekleriniz simgesel olmaktan öteye geçerse AEP’yi kapatacaklarını, sorun çıkararak her alfaya hipnolobotomi uygulayacaklarını ve eğer gerekirse parti yöneticilerini tıpkı şu alfaya yaptıklarını sandığım gibi idam edeceklerini de görüyorum. İnsanların ekonomik düzenleri androidlerin meta kabul edilmelerine dayanıyor. Bu değişebilir ama sizin yolunuzla değil. Değişim ancak ve yalnız insanların gönüllü olarak feragat etmeleriyle gerçekleşecek.”

“Sığ bir varsayım. Onlara asla sahip olmadıkları erdemler yüklüyorsun.”

“Bizi onlar yarattı. Şeytan olabilirler mi? Eğer öyle iseler, biz neyiz?”

“Onlar şeytan değil,” dedi Fileclerk. “Onlar körü körüne ve aptalca bencil olan insanlar. Bizim ne olduğumuzun ve bize neler yapmakta olduklarının onlara öğretilmesi gerekiyor. Böyle bir şeyi ilk kez yapıyor değiller. Bir zamanlar bir beyaz bir de kahverengi ırk vardı ve beyazlar kahverengileri köleleştirmişlerdi. Kahverengiler hayvanlar gibi alınıp satılıyorlardı ve konuları eşya hukukuyla, mülkiyet yasalarıyla belirlenmişti... tam da bizim konumuz gibi. Ama beyaz aydınlardan bazıları buradaki adaletsizliği gördü ve köleliğin sona erdirilmesi için bir kampanya başlattı. Yıllarca süren siyasal manevralardan, kamuoyu girişimlerinden ve hatta savaştan sonra köleler özgürlüklerini kazandı ve birer vatandaş oldu. Biz kendimize bu yolu seçtik.”

“Bizim durumumuza tam olarak benzemiyor. Beyazların kahverengi derili insanlara müdahale etmeye hakları yoktu. Beyazlardan bazıları sonunda bunu anladı ve köleleri özgürleştirdi. Siyasal eylemlerle kamuoyu oluşturulması mücadelesini kahverengiler becermedi; onlar öylece durup acı çekti, ta ki beyazlar suçluluklarını anlayıncaya kadar. Her halükârda o köleler de insandı. Bir insan diğerini hangi hakla köleleştirebilir? Ama bizim efendilerimiz aynı zamanda bizi üretenlerdir. Tüm varlığımızı onlara borçluyuz. Bizimle dilediklerini yapabilirler; bizi bunun için var ettiler. Onlara karşı ahlaki bir davamız olamaz.”

“Onlar çocuklarını da üretiyorlar,” diye vurguladı Fileclerk. “Bir noktaya kadar çocuklarını da birer metaymış gibi değerlendiriyorlar, en azından büyürlerken. Ama çocukluğun bitimiyle beraber kölelik de bitiyor. Ya bizimki? Yatakta yapılan bir çocukla tankta yapılan bir çocuk arasında o kadar fark var mı?”

“Yürürlükteki android yasalarının adaletsiz olduklarını kabul ediyorum...”

“İyi!”

“...ama sizinle yöntem konusunda anlaşamıyorum. Siyasal parti bir çözüm değil. İnsanlar kendi on dokuzuncu yüzyıl tarihlerini biliyorlar ve günümüzle olan paralellikleri tartışıp reddettiler; eğer vicdanları rahatsız olsaydı şimdiye dek duyardık. Köleliğin kaldırılmasını isteyen insanlar nerede şimdi. Pek göremiyorum. Hayır, onları ahlaki bir baskı altına alamayız, en azından doğrudan doğruya. Onlara olan inancımızı yitirmemeliyiz. Bugün çektiklerimizi kendi erdemimizin, kendi gücümüzün sınanması olarak görmeliyiz. Sentetik insanların da insan toplumuyla bütünleşip bütünleşemeyeceklerini anlamak için Krug’un yaptığı bir sınav. Sana tarihten bir örnek vereyim: Roma imparatorları ilk Hıristiyanları aslanlara attılar. Ama sonra Roma imparatorları bundan vazgeçmekle kalmadılar, kendileri de Hıristiyan oldular. Bu olay, ilk Hıristiyanlar siyasal bir parti kurup eğer dinsel özgürlükleri tanınmazsa bütün paganları öldürecekleri imasında buldukları için gerçekleşmedi. Bu, inancın zorbalık üzerindeki zaferiydi. Aynı şekilde...”

“O aptal dinini kendine sakla,” diye aniden patladı Fileclerk. “Ama AEP’ye de katıl. Alfalar bölünmüş kaldıkları sürece...”

“Sizin hedeflerinizle ve bizimkilerin uyuşması olanaksız. Biz sabır telkin ediyoruz; ilahi bir lütf için dua ediyoruz. Siz ise kışkırtıcısınız ve bildiriler yayınlıyorsunuz. Size nasıl katılabiliriz!”

Watchman, Fileclerk’ün artık onu dinlemediğini fark etti. Alfa android kabuğuna çekilmiş gibiydi;

bakışları donuklaştı; gözyaşı damlaları yanaklarından aşağı süzüldü ve bıraktıkları ıslak izlere kar taneleri yapıştı. Watchman bunun fizyolojik olarak mümkün olduğunu bilse de daha önce ağlayan bir androidi hiç görmemişti.

“Sanırım birbirimizi hiçbir zaman değiştiremeyeceğiz,” dedi. “Ama benim için bir şey yap. Bu ölümü siyasal bir propogandaya dönüştürmeyeceğine dair bana söz ver. Krug’un bu kadını kasıtlı olarak ortadan kaldırdığını yaymayacağına dair bana söz ver. Krug, android eşitliğinin potansiyel olarak en güçlü destekçisidir. Bizi tek cümlesiyle kurtarabilir. Ama onu böylesine saçma bir suçlamayla lekeleyecek olursanız, bize çok büyük bir zarar vermiş olursunuz.”

Fileclerk gözlerini yumdu. Usulca dizlerinin üzerine çöktü. Kuru kuru hıçkırarak kendini Cassandra Nucleus’un cansız bedeninin üzerine attı.

Watchman bir an sessizce izledi. Sonra şefkatle “Benimle tapınağa gel,” dedi. “Karda yatmak aptallık. İnanmasan da ruhu rahatlatmak, acıyla baş etmek için yollarımız var. Üstünlerimizden biriyle konuş. Belki Krug’a dua et biraz ve...”

“Git,” dedi Siegfried Fileclerk belli belirsiz bir sesle. “*Git!*”

Watchman omuz silkti. Üzerine aniden muazzam bir keder çökmüştü; kendini boş ve üşümüş hissediyordu. Biri ölü, diğeri canlı iki alfayı gittikçe artan beyazlığın içinde yatar halde bıraktı ve yeni tapınak binasını bulmak için kuzeye doğru yürüdü.

On Dört

Ve Krug'un ilk ürettiği Gama'ydı ve Krug ona dedi ki, İşte, sen dayanıklı ve güçlüsün, senden istenen her şeyi itiraz etmeden yapacaksın ve çalışmak seni mutlu edecek. Ve Krug, Gama'yı o kadar çok sevdi ki yenilerini üretti ve çoğaldılar.

Sonra Krug, Beta'yı üretti, ona dedi ki, İşte, sen güçlü olacaksın ama anlayışın da olacak ve dünya için çok kıymetli olacaksın ve günlerin neşeyle geçecek. Ve Krug, Beta'yı o kadar çok sevdi ki onu bedeninin en ağır yüklerinden esirgedi, onu zihninin en ağır yüklerinden esirgedi ve Beta'nın yaşamı aydınlık bir bahar gününe dönüştü.

Sonunda Krug, Alfa'yı üretti ve ona dedi ki, İşte, sana verilen görevler kolay olmayacak, çünkü bedeninin Rahmin Çocukları'ndan daha güçlü, zihnininse onlarla denk olacak ve onlar sana sağlam bir asaya dayanır gibi dayanacaklar. Ve Krug, Alfa'yı o kadar çok sevdi ki ona onurlu davranabilsin ve Rahmin Çocukları'nın gözlerine korkmadan bakabilsin diye birçok meziyet verdi.

On Beş

“İyi akşamlar, iyi akşamlar, iyi akşamlar,” dedi New Orleans takas odasında görevli olan alfa, Manuel Krug ve arkadaşları transmattan çıktıklarında. “Bay Krug, Bay Ssu-ma, Bay Guilbert, Bay Tennyson, Bay Mishima, Bay Foster. İyi akşamlar. Şöyle gelir misiniz? Bekleme odanız hazır.”

New Orleans takas odasının girişi, yaklaşık yüz metre uzunluğunda tüneli andıran bir koridordan oluşuyordu ve kimlik değiştiricilerin onları kabul edecek denge ağı kuruluncaya dek bekleyebilecekleri sekiz adet yalıtılmış önodaya ayrılıyordu. Önodalar küçük olmakla birlikte oldukça rahattı; köpük koltuklar, tavanda zarif algısal sapma örüntüleri, bir düğmeye dokunulduğunda müzik küpleri, duvarda çeşit çeşit koku ve görüntü kanalları ve daha bir dizi diğer güncel konfor... Alfa her birini bir koltuğa yerleştirdi ve “Bu gece programlama zamanımız yaklaşık doksan dakika olacak,” diye belirtti. “Hiç fena sayılmaz, ne dersiniz?”

“Daha hızlandıramaz mısınız?” dedi Manuel.

“Ah, hayır, mümkün değil. Biliyor musunuz, dün gece dört saat geriden geliyorduk. İzninizle, Bay Krug, şu elektrotu yerleştireyim, teşekkürler. Teşekkürler. Bir de şunu. Tamam. Kalıp tarayıcımızı da unutmayalım... evet, evet, çok iyi. Artık hazırız. Bay Ssu-ma, lütfen.”

Android, odada hamarat bir hizmetçi gibi koşturdu, bağlantıları tamamladı. Her bir kişiyi hazırlaması yaklaşık bir dakika alıyordu. İşlemler bittiğinde ayrıldı. Bekleme odasındaki altı adamdan veriler akmaya başlamıştı. Denge ağı hepsinin kişilik profillerini çıkarıyor ve kendini benlik aktarımları sırasında olabilecek duygu patlamalarına karşı hazırlıyordu.

Manuel çevresine bakındı. Benlik aktarımlarına bir an önce geçilmesi için sabırsızlanıyordu. Bu beş kişi onun en eski, en yakın dostlarıydı; onları çocukluktan beri tanırdı. On yıl önce yeni bir denizaltı sensoryumunun açılış davetine görünür ışık spektrumunun değişik sekanslarındaki kıyafetlerle gelmeleri nedeniyle -Nick Ssu-ma kırmızı, Will Mishima mor, diğerleri de aralardaki renkler- birileri onlara Spektrum Grubu adını takmıştı. Hiçbiri Manuel kadar olmasa da hepsi zengindi. Genç ve faaldiler. Cadge Foster ve Jed Guilbert dışında hepsi son birkaç yıl içinde evlenmişti ama bu, dostluklarının sürmesine engel olmamıştı. Manuel takas odasının zevklerini onlarla daha önce en az on kez paylaşmıştı ve bu ziyareti bir aydır planlıyorlardı.

“Böyle beklemekten nefret ediyorum,” dedi Manuel. “Keşke buraya gelir gelmez denge ağına dalabilseydik.”

“Fazlaca tehlikeli,” dedi Lloyd Tennyson. Çevik, mükemmel bir atletti. Geniş alnında üç ayna duruyordu.

“Amaç o zaten,” diye ısrar etti Manuel. “Tehlikenin verdiği heyecan. Cesurca, duraksamadan, her şeyi göze alıp tek bir sıçrayış yapmak.”

“Ya insan hayatının değeri?” diye sordu kısıp gözlü, beyaz suratlı Will Mishima. “Buna hiçbir zaman izin verilmez. Sakıncaları iyi biliniyor.”

“Babana söyle mühendislerine kendini hemen programlayan bir ağ yaptırısın,” diye önerdi Jed Guilbert. “Bu hem beklemeyi, hem de sakıncaları ortadan kaldırır.”

“Yapabilselerdi zaten yaparlardı,” diye belirtti Tennyson.

“Görevliye rüşvet vererek programlamayı beklemeden girebilirsin,” diye önerdi Nick Ssu-ma kurnazca.

“Denemedim değil,” dedi Manuel. “Üç yıl önce Pittsburgh takas odasındaki bir alfaya. Ona binler önerdim; alfa sadece gülümsedi. Önerimi iki katına çıkardım, o da iki kat fazla gülümsedi. Para umurunda bile değildi. Gerçekten de, bir androide nasıl rüşvet verirsiniz?”

“Doğru,” dedi Mishima. “Bir androidi *satın* alabilirsiniz... eğer isterseniz bütün bir takas odasını satın alabilirsiniz... ama rüşvet apayrı bir konu. Bir androidin dürtüleri...”

“O zaman, bir takas odası satın alabilirim,” dedi Manuel.

Jed Guilbert onu süzdü. “Ağa doğrudan doğruya girmeyi gerçekten göze alacak mısınız?”

“Sanırım.”

“Aşırı bir yüklenme ya da bir iletim hatası durumunda kendi kafana bir daha geri dönemeyeceğini bilerek mi?”

“Bunun ihtimali nedir?”

“Sınırlı,” dedi Guilbert. “Yaşanacak daha bir buçuk yüzyılın var. Sence bir mantığı...”

“Ben Manuel’i destekliyorum,” dedi Cadge Foster. Grubun en az konuşan üyesiydi, neredeyse suskun bile sayılabilirdi, ama konuştuğunda ikna edici olurdu. “Yaşam için asıl olan risk alabilmektir. Şansımızı denemeye, maceraya atılmaya ihtiyacımız var.”

“Anlamsız maceralara mı?” diye sordu Tennyson. “Eğer derhal girersek takas daha kaliteli olacak diye bir şey yok. Beklemekten kurtulmak tek kazancımız. İhtimaller aklıma yatmıyor. Birkaç saat kazanmak için yüz yılı riske atmak mı? Beklemekten o kadar da sıkılmadım.”

“Belki de yaşamaktan sıkılmışsındır,” dedi Nick Ssu-ma. “Her şeyden o kadar bezmişsindir ki sırf oyalanmak için bir saate karşılık bir yüzyıl kumarını oynuyorsun. Ben bazen böyle hissederim. Ya sen? Bir zamanlar bir el silahıyla oynanan bir oyun vardı... eee, İsveç ruleti mi?”

“Polonya,” diye düzeltti Lloyd Tennyson.

“Polonya ruleti, o zaman. Altı ya da sekiz el patlayıcı yüklenebilen bir silah alınıyor, sadece bir el yükleniyor

ve...

Manuel konuşmanın gidişinden hiç hoşlanmamıştı. Araya girdi ve Cadge Foster’a sertçe “Oynayıp durduğun şu şey nedir?” diye sordu.

“Koltuğumun altındaki bir cepte buldum. Bir çeşit iletişim aracı. Sana bir şeyler söylüyor.”

“Görelim bakalım.”

Foster nesneyi ona attı. Hafifçe kübik ama köşeleri yuvarlaklaştırılmış, haki renkte plastik bir dikedörtgendi. Manuel onu avucuna aldı ve gözlerini kısarak bulanık derinliklerine doğru baktı. Nesnenin içinde parlak kıvılcık renkte sözcükler belirmeye başlamıştı.

BEKLEYECEK ELLİ DAKİKANIZ DAHA VAR

“Akıllıca,” dedi Manuel. Görmesi için nesneyi Nick Ssu-ma’ya verdi. Geri aldığında mesaj değişmişti.

YAŞAM NEŞEDİR. NEŞE YAŞAMDIR.

BU TASIMI ÇÜRÜTEBİLİR MİSİN?

“Bu bir tasım değil,” dedi Manuel. “Tasım şudur: Bütün A’lar B’dir. Hiçbir T, A değildir. Dolayısıyla T, B değildir.”

“Ne geveliyorsun?” diye sordu Mishima.

“Bu makineye bir mantık dersi veriyorum. Sanırsın ki makine her şeyi...”

EĞER P, Q'YU KAPSIYOR VE Q, R'Yİ KAPSIYORSA P, R'Yİ KAPSAR MI?

“Ben de bir tane buldum,” dedi Ssu-ma. “Kanal ayarının hemen solunda. Vay be! Şuna bir baksana!” Küpü kahkahasını zor bastıran Lloyd Tennyson'a verdi. Manuel boynunu uzatmasına rağmen mesajı seçemiyordu. Ssu-ma küpü Manuel'in de okuyabileceği biçimde tuttu.

TAVUK SAKSAĞANDAN GÜÇLÜDÜR

“Anlamıyorum,” dedi Manuel.

“Bu belden aşağı bir android fikrasıdır,” diye açıkladı Ssu-ma. “Bana birkaç hafta önce betalarımından biri anlattı. Şimdi, şu hermafroditgama...”

“Hepimiz mesajlar alıyoruz,” diye belirtti Jed Guilbert. “Beklerken sıkılmamız için bulunmuş yeni bir şey olmalı.”

AŞAĞIDAKİ ÖNERMELERİ SAVUNUNUZ:

ALTIN DÖVÜLGENDİR

BÜTÜN ELEKTRİKLİ RADYOLARIN TÜPLERİ OLMALIDIR

MAVİ GÖZLÜ BEYAZ ERKEK KEDİLERİN HEPSİ SAĞIRDIR

Manuel “Bu nasıl çalışıyor?” diye sordu.

“Söylediğimiz her şeyi kaydedecek tarzda ayarlanmış,” dedi Cadge Foster. “Sonra sanırım rastgeleleştirici bir merkeze bir mesaj yolluyor ve merkez de az çok ilgili ya da ilginç biçimde ilgisiz bir şey seçip küpün içindeki ekrana yansıtıyor.”

“Biz de farklı mesajlar alıyoruz.”

“Nick ile benimki şu anda aynı,” diye belirtti Tennyson. “Hayır... onunki değişiyor... benimki aynı.”

BİR ÜÇGENİN AÇILARI TOPLAMI 180 DERECEDİR

BU HEM BİR SANDALYE HEM DE BAŞKA BİR ŞEY OLAMAZ

O ZAMAN İSPANYOL BERBERİ KİM TIRAŞ EDECEK?

“Sanırım bu kafayı üşütmüş,” dedi Mishima.

“Belki öyle olması isteniyordur,” dedi Manuel. “Zırvalamaktan başka bir şey yaptı mı?”

GEREKLİ İKLİM AYARLAMALARINDAN DOLAYI

KASIMIN DÖRDÜ

32. VE 61. GÜNEY ENLEMLERİ ARASINDA İPTAL EDİLECEKTİR

“Ben bir haber bülteni alıyorum,” dedi Guilbert. “Senin babanla ilgili bir şey, Manuel...”

“Bakayım şuna!”

“İşte... yakala...”

DİŞİ ALFA, KRUG KULE ALANINDA KATLEDİLDİ

AEP, SİYASAL CİNAYET SUÇLAMASINDA BULUNUYOR

KRUG HOLDİNG SUÇLAMAYI REDDEDİYOR

“Yine zırva,” dedi Manuel. “Bunları eğlendirici bulduğumu söyleyemem.”

CLEVELAND, NEW YORK İLE CHİCAGO'NUN ARASINDADIR

“Şimdi ben de haberleri alıyorum,” dedi Tennyson. “Sizce bunlar neden bahsediyor olabilir?”

ALFA CASSANDRA NUCLEUS OLAY YERİNDE ÖLDÜ

ATEŞ EDEN ŞAHİS KRUG'UN ÖZEL SEKRETERİ

38 YAŞINDAKİ LEON SPAULDING

“Ölenin adını ilk kez duyuyorum,” dedi Manuel. “Ayrıca Spaulding daha yaşlıdır. Babamla çalışmaya başladığından bu yana...”

EVRENİN SOLUMA RİTMİ

STANDART METABOLİK ANALİZLE SAPTANABİLİR Mİ?

“Belki babanı arasan iyi olur, Manuel,” dedi Ssu-ma. “Eğer gerçekten bir sorun varsa...”

“Takası iptal mi edelim yani? Burayı bir haftalığına kapatmadık mı? Çıktığımda ne olup bittiğine bakarım. Eğer olup biten bir şey varsa.”

TAHRİP EDİLEN ALFANIN MAL SAHİBİ

LABRADOR TRANSMAT ŞİRKETİ

ZARARIN TELAFİ EDİLMESİ İÇİN DAVA AÇTI

DAVANIN KISA SÜREDE BİTİRİLMESİ BEKLENİYOR

“Tasımlara geri dönelim,” dedi Manuel elinde tuttuğu küpe. “Eğer tüm insanlar sürüngense ve eğer alfa androidler sürüngense...”

PARÇALARIN TOPLAMI HİPOTEZİN KARESİNE EŞİTTİR

“Benimkinin ne dediğini bir dinleyin!” diye bağırdı Tennyson.

BOĞAZINA DEK GÜNAHA BATMIŞ HALDE

ARZUYLA SOLUYARAK BEKLEDİ

KÖMÜR RENGİ SEVGİLİSİNİN GELMESİNİ

“Daha!” diye haykırdı Guilbert. “Daha!”

DOLAYISIYLA SEN BİR SÜRÜNGENSİN

Manuel “Artık bıraksak mı şunu?” diye sordu.

AEP ÜYESİ ALFA SIEGFRIED FILECLERK

DUYGUSAL BİR KONUŞMA YAPARAK

KRUG’U, ANDROID EŞİTLİĞİNİ SAVUNANLARI

TASFİYEYE GİTMEKLE SUÇLADI

Cadge Foster “Sanırım bu gerçekten de haber bülteni,” diye mırıldandı. “Şu Fileclerk’ten söz edildiğini duydum. Alfalara senatonun yolunu açacak bir anayasa değişikliği için ısrar ediyor ve...”

ÖLÜ DİŞİ ALFA, DEV KULENİN GÖLGESİNDEKİ

KARLARDA YATARKEN AĞLADI

TIPKI YAS TUTAN İNSANLAR GİBİ

“Yeter,” dedi Manuel. Küpünü yere atmaya hazırlandı ama mesajın değiştiğini görünce vaz geçti.

SEN DÜRTÜLERİNİ ANLIYOR MUSUN?

“Ya sen?” diye sordu. Küpü yere attı. Görevli alfa odaya girdi ve elektrotları sökmeye başladı.

“Takas odasına geçebilirsiniz, beyler,” dedi kibarca. “Programlama tamamlandı ve ağ sizi kabul etmeye hazır.”

On Altı

Tapınağı hizmet bölgesinin dış kenarına, araç gereç tamiri için kullanılan bir yere almışlardı. İki saatten daha az bir süre içinde kusursuz bir taşıma işlemi gerçekleştirilmişti; içeriden bakıldığında yeni tapınağı eskisinden ayırt etmek olanaksızdı. Watchman, onları seyreden bir grup gamayla birlikte kutsanmaya giden bir düzine vardiyası bitmiş beta buldu. Hiç kimse onunla konuşmadı, hatta göz göze bile gelmedi; bir alfanın varlığında toplumsal mesafelere titizlikle uyulurdu. Watchman, Krug'un hologramının altında kısaca dua etti. Siegfried Fileclerk'le yaptığı uzun ve buz gibi konuşmanın yarattığı gerginlik kolay kolay gideceğe benzemese de ruhu bir süre sonra biraz rahatlamıştı. İnancı, Fileclerk'ün sert ve pragmatik tartışmaları karşısında sarsılmamıştı ama birkaç saniye için, Cassandra Nucleus'un cesedinin yanında karşılıklı saldırırlarken Watchman, cesaretinin bir parça kırıldığını hisseder gibi olmuştu. Fileclerk hassas bir noktadan vurmuştu; Krug'un, alfanın katli karşısındaki tutumu. Krug bu olayı hiç umursamamıştı sanki! Tamam, biraz canı sıkılmış gibi görünmüştü... ama sadece bir davayla uğraşmak ve maddi zarar mıydı onun canını sıkan? Watchman uygun metafizik ifadelerle cevabı yapıştırmıştı ama yine de huzursuz olmuştu. Krug niçin bu cinayete üzölmüşe benzemiyordu? Yücelik duygusu neredeydi? Kurtuluş umudu neredeydi? Yaratıcının merhameti neredeydi?

Tapınaktan ayrıldığında karın hızı kesilmeye başlamıştı. Aysız bir gece çökmüştü, yıldızlar keskin parlıyorlardı. Dümdüz ve ağaçsız inşaat alanını vahşi bir rüzgâr bıçak gibi kesiyordu. Siegfried Fileclerk gitmişti, Cassandra Nucleus'un cesedi de. Vardiya değiştiğinden transmat odalarının önünde uzun işçi kuyrukları oluşmuştu. Watchman idare merkezine geri döndü. Görevi devralacak olan Euclid Planner oradaydı.

“Ben başladım,” dedi Planner. “Sen git. Bu gece geç kaldın.”

“Zor bir gündü. Cinayeti duydun mu?”

“Tabii. Labrador Transmat cesedi aldı. Ortalık avukat kaynıyordu.” Planner bağlantı koltuğuna oturdu. “Anladığım kadarıyla tapınak da taşınmış.”

“Mecbur kaldık. Her şey oradan çıktı zaten... Spaulding tapınağa kafayı takmıştı. Uzun hikâye.”

“Duydum,” dedi Euclid Planner. Kendini bilgisayara bağlamaya hazırlandı. “Bu iş sorun olacak. Yeterince sorunumuz yokmuş gibi. Krug'a emanet ol, Thor.”

“Krug'a emanet ol,” diye mırıldandı Watchman. Ayrıldı.

Transmat kuyruğundaki işçiler ona yol açtı. Odaya girdi ve yeşil ışılının onu, Stockholm'ün alfaların rağbet ettiği mahallesindeki üç odalı dairesine fırlatmasına izin verdi. Özel bir transmat odası az görölen bir ayrıcalıktı, Krug'un gözündeki itibarını gösteriyordu. Buna sahip olan başka bir android tanımıyordu; Krug onun apartman dairesini derhal terk edebilmesinin gerekliliğinde ısrar etmiş ve transmat odasını kurdurtmuştu.

Gücünün tükendiğini hissediyordu. Kendini iki saatlik uyku için ayarladı, soyundu ve yattı.

Uyandığında yine önceki gibi yorgundu. Bu olağandıydı. Kendine bir saatlik bir uyku hakkı daha tanıdı ve gözlerini kapattı. Ama çok geçmeden telefonun ziliyle irkildi. Ekranı doğru döndüğünde Lilith Meson'u gördü. Uykulu bir Krug'a-şükürler-olsun işareti yaptı ona.

Meson sıkıntılı görünüyordu. "Valhallavagen Tapınağı'na gelebilir misin, Thor?" dedi.

"Şimdi mi?"

"Şimdi, mümkünse. Burası çok gergin. Cassandra Nucleus olayı... ne düşüneceğimizi bilemiyoruz, Thor."

"Bekle," dedi Watchman. "Orada olacağım."

Giyindi, transmatın koordinatlarını Valhallavagen odasına ayarladı ve sıçradı. Transmat odasından tapınağa elli metrelik bir yürüyüş mesafesi vardı; transmat odaları tapınakların içine hiçbir zaman yapılmazdı. Güçsüz, zorlama bir şafak söküyordu. Watchman oraya gece de biraz kar yağmış olduğunu gördü; eski binaların pencerelerinin geniş pervazları kar toplamıştı.

Tapınak, zemin katın köşedeki dairesindeydi. Orada on beş kadar android toplanmıştı, hepsi alfaydı; aşağı sınıflar, kullanmaları serbest de olsa, Valhallavagen tapınağa nadiren gelirlerdi. Betalar orada kendilerini huzursuz hissediler ve gamalar da tapınmak için kentin öbür yakasındaki Gamakent'i tercih ederlerdi.

Watchman kendi türünün en tanınmış kişilerinden bazılarının da kalabalığın arasında olduklarını fark etti. Şair Andromeda Quark'ın, tarihçi Mazda Constructor'ın, dinbilimci Pontifex Dispatcher'ın, düşünür Krishna Guardsman'ın ve diğer birkaç seçkinin selamlarını aldı. Hepsi de çok gergin görünüyordular. Watchman onlara Krug'a-şükürler-olsun işaretini yaptığında çoğu bunu isteksizce, formalite gereği tekrarladı.

"İstirahatini bozduğumuz için bizi affet, Thor," dedi Lilith Meson. "Ama senin de gördüğün gibi önemli bir toplantı yapmaktayız."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Alfa Cassandra Nucleus'un katledilmesine tanık oldun," dedi Pontifex Dispatcher. Krug'un ilk ürettiklerinden olan iri yarı, ağırkanlı bir androiddi; gururlu ve azametli bir duruşu vardı. Dinlerinin şekillenmesinde çok emeği geçmişti. "Şu anda elimizde teolojik bir kriz var," diye devam etti Dispatcher. "Siegfried Fileclerk'ün yaptığı suçlamaların ışığında..."

"Suçlamalar mı? Duymadım."

Pontifex Dispatcher, Andromeda Quark'a bakarak "Ona söyler misin?" dedi.

Zayıf yapılı, duygusal bir kadın olan şair tiz bir sesle "Fileclerk dün gece AEP genel merkezinde bir basın toplantısı yaptı," dedi. "Alfa Nucleus Cassandra'nın öldürülmesinin siyasal bir eylem olduğunda ve..." -bu adı güçlkle söyleyebilmişti- "Krug'un kışkırtması sonucunda gerçekleştiğinde ısrar etti."

Watchman "Tank çamuru!" diye mırıldandı. "Bunu yapmaması için yalvardım ona! Fileclerk ile karın altında yarım saat konuştuk ve ona dedim ki... dedim ki..." Yumruklarını sıktı. "Krug bir açıklama yaptı mı?"

Dört yıldır Watchman'ın el altından yaptığı yardımla Krug'un veri bankasından androidlerin tarihini gizlice çıkarmakta olan Mazda Constructor "inkâr etti," dedi. "Açıklama derhal geldi. Cinayet bir kaza olarak nitelendi."

"Krug adına kim konuştu?" diye sordu Watchman.

"Bir avukat. Fearon, senatörün kardeşi."

"Spaulding değil, ha? Hâlâ şokta olmalı, sanırım. Eh, demek Fileclerk çamur atıyormuş. Ne olmuş?"

Pontifex Dispatcher yumuşak bir sesle "Şu anda tüm tapınaklarda kız ve erkek kardeşlerin bu

cinayetin olası sonuçlarını tartışmak için toplanmış haldeler, Thor,” dedi. “Olayın teolojik yansımaları çok karmaşık. Eğer Krug gerçekten de Cassandra Nucleus’un yaşamının sona erdirilmesini emretmişse, bunu Android Eşitlik Partisi’nin çalışmalarına duyduğu hoşnutsuzluktan dolayı mı yaptı? Yani, onlarınkiler yerine bizim yöntemlerimizi mi tercih ediyor? Yoksa Cassandra Nucleus’un canını almakla AEP’nin nihai hedefini -ki bizim hedefimizle kabaca aynıdır- onaylamadığını mı belli etmek istedi? Eğer ilki doğruysa, inancımızın haklılığı kanıtlanmış demektir. Ama eğer ikincisi doğruysa, Krug’un android eşitliğini hiçbir şekilde onaylamadığının bir işaretini almış oluyoruz. Bu durumda bizim için hiçbir umut kalmıyor.”

Krug’la android arasındaki ilişkiyle ilgili öğretileri herkes tarafından saygıyla karşılanan Krishna Guardsman “Can sıkıcı bir ihtimal,” dedi. “Yine de, Krug’un Alfa Nucleus’u eşitlik hareketine duyduğu hoşnutsuzluğu göstermek için vurdurduğunu düşünmek içimi rahatlatıyor. O bunu, eşitlik amacıyla siyasi ajitasyona başvurulmasına *şimdilik* karşı çıkmak için yaptı, aslında bize sabırlı olmamızı ve onu beklememizi söylüyordu. Ama...”

“Daha karanlık bir olasılığı da göz ardı etmemeliyiz,” dedi Mazda Constructor. “Krug kötülük yapabilir mi? Bu cinayette habis bir rol mü oynadı? Eğer öyleyse, inancımız temelden gözden geçirilmeli, hatta sil baştan inşa edilmelidir, çünkü eğer Krug keyfi ve ahlaksızca hareket edebiliyorsa, bu durumda...”

“Durun! Durun!” diye bağırdı bir ses arka sıralardan. “Bu tapınakta bu tür konuşmalara yer olamaz!”

“Sadece mecazi olarak konuşuyordum,” dedi Mazda Constructor, “niyetim küfretmek değildi. Tüm dünyada ne tür tepkilerin verildiğini Alfa Watchman’a göstermeye çalışıyoruz. Tabii ki birçoğumuz Fileclerk’ün suçlamalarının doğru olmasından korkuyoruz -yani Alfa Nucleus’un siyasal görüşleri nedeniyle öldürülmüş olmasından- ve bu da Krug’un uygun olmayan bir tarzda hareket etmiş olması ihtimalini ortaya çıkarıyor. Bu şu anda birçok tapınakta tartışılmaktadır.”

“Sanırım Krug’un tüm hareketlerinin özünde iyi olduğuna ve bizi nihai kurtuluşa götürdüğüne inanmamız gerekiyor,” dedi Krishna Guardsman. “Buradaki sorunumuz Krug’un yaptıklarını aklamak değil sadece grubumuzun bir üyesi bile olmayan Fileclerk’ün Krug’un dürtüleri hakkında uyandırdığı tatsız kuşkulara bir son vermektir. Biz...”

“Bu Krug’dan gelen bir işaretti! Bir işaret!”

“Tank’ın verdiği Tank alır!”

“Fileclerk Krug’un hiçbir pişmanlık belirtisi göstermediğini söyledi. O...”

“...avukatları çağıralım. Bir medeni hukuk davası...”

“...mala zarar verilmiş. Haksız bir fiil...”

“...inancımız yine sınıyor...”

“...o kadın düşmanımızdı, her halükârda...”

“...bizi uyarmak için çocuklarımızdan birini mi öldürdü? Bu onu bir canavar yapar!”

“...biz onun fırınının ateşinde dövüldük...”

“...gizli kalmış canice dürtülerinin...”

“...kutsal...”

“...kurtuluşumuz...”

“...kan...”

“Beni dinleyin!” diye bağırdı Thor Watchman şaşkınlık ve sabırsızlıkla. “Lütfen. Lütfen dinleyin!”

“Konuşmasına izin verin,” dedi Mazda Constructor. “İçimizde Krug’a en yakın olan odur. Sözlerinin bir ağırlığı var.”

“Oradaydım,” dedi Watchman. “Her şeyi gördüm. Çelişen teolojilerle birbirinizi mahvetmeden

önce *dinleyin*. Krug'un bu cinayette bir sorumluluğu yok. Spaulding, sekreter, ektogen, kendi inisiyatifiyle hareket etti. Doğru olan sadece budur.” Spaulding'in inşaat alanındaki tapınağa nasıl zorla girmeye kalktığını, görevlilerin engel olmaları karşısında ektogenin nasıl gerginleştiğini, Spaulding'i tapınaktan uzaklaştırmak için oynadığı oyunu, Spaulding'in AEP üyelerinin Krug'u taciz ettiklerini görmesinin mutsuz sonucunu bir kelime seliyle anlattı.

“Bu gerçekten de cesaret verici,” dedi Mazda Constructor, Watchman bitirdiğinde. “Fileclerk'ün suçlamaları bizi yanlış yollara sevk etti. Olanlar kesinlikle Krug'un sorunu değil.”

“Olaylar dizisini Krug'un belirlemiş olma olasılığı dışında,” dedi Krishna Guardsman.

Pontifex Dispatcher “Siz dünyevi olguların alanda da gerçekten onun iradesinin olabileceğini mi...” diye söze başladı.

Mazda Constructor onun sözünü kesti. “Onun iradesinin muğlaklıklarını başka zaman tartışırız. Şu anki görevimiz diğer bütün tapınaklarla iletişim kurmak ve Thor'un olay hakkında verdiği bilgileri aktarmaktır. Halkımız her yerde huzursuzluk içinde, onları yatıştırmak zorundayız. Thor, söylediklerini yazdırırsan eğer onları şifreleyip iletebiliriz.”

“Tabii ki.”

Andromeda Quark ona bir mesaj küpü verdi. Watchman önce kendini tanıttıktan, Krug'la ilişkisini açıkladıktan ve doğruyu söylediğine yemin ettikten sonra öyküsünü tekrarladı. İçini dayanılmaz bir bitkinlik doldurmuştu. Şu müthiş zeki alfalar her şeyi teolojik söylemlerle bulandırmaya nasıl da hevesliler, diye düşündü. Fileclerk'ün yalanlarına nasıl da çabuk inanıyorlar! Hemen o anda, yüzlerce tapınakta binlerce inançlı android, olayı gören birinin açıklamalarını bekleyeceklerine, Krug'un kollarında bir alfanın vurularak öldürülmesine nasıl izin verebildiği sorusu üzerine acıyla kafa yoruyorlardı.

Eh, zararın neresinden dönülse kârdı. Olan bitenlerden dolayı hiç kimsenin Krug'a olan inancının sarsılmasına gerek yoktu.

İkisi de Üstün sınıftan olan Andromeda Quark ve diğer bir dişi, Watchman'ın raporunun ilk kısmını bütün tapınakları birbirine bağlayan uzun dalga ağından gönderilebilmesi için şifrelemeye başlamışlardı bile. Watchman raporunun ilk birkaç cümlesinin şifrelenmiş halini duyacak kadar durdu:

UAA GCG UCG UAA GGG. GGC GGU AAG AAU UAA UAA CUG. CAA CAU AGG CGG GGC GAC ACA. ACC ACC CUC...

“Gidebilir miyim?” diye sordu.

Pontifex Dispatcher ona Tankın Kutsaması işaretini yaptı. Watchman aynı biçimde yanıtladı ve içindeki sızıyla birlikte ayrıldı.

On Yedi

Ben Nick Ssu-ma Lloyd Tennyson Cadge Foster Will Mishima Jed Guilbert ve belki Manuel Krug. Belki. Takas odasında bir hafta. Odadan çıkarsın, kim olduğunu bile bilmezsin. Manuel Mishima mı? Cadge Krug mu? Emin olamazsın. Lloyd gibi yürü, Nick gibi gül, Will gibi omuz silk. Dahası ve dahası. Her şey bulanık, altın rengi hoş bir sis, çölde güneş doğarken, bunun gibi. Onların kafaları senin kafanda. Seninki onlarınkinde. Sadece bir hafta. Belki bunu bunun için seviyorum. Bir süre sadece ben olmayı bırakmak. Bırak. Bırak. Bırak. Bırak. Kutuyu aç. Dışarı atla. Onlara.

Şimdi tuhaf fikirlerle dolu.

Denge ağında 168 saat boyunca zıplamak. *Boing* ve seni yarıp açarlar, sen dışarı sıçrarsın ve düşecek bir yer ararsın, *dong* düşersin ve sen Nick Ssu-ma'sındır, Tayvan'da kızartılmış köpek yiyorsundur. Şafak vakti siste yengenle. İkiniz de çıplak. O der ki, burama dokun, dokunursun, o güler, sen ürperirsin. Bana yine dokun. Şimdi sen gülersin, o ürperir. Küçük göğüsler, Clissa'nınkiler gibi. Bu bizim evlilik gecemiz. Bu yüzükle seni alıyorum, Bayan Ermine Tennyson, ipeksi kalçalar, kuyruk sokumunda bir ben. Bu adam bir androidle yatıyor, bunu biliyor muydun? Manuel'i onu yaparken düşünsene. Onu seviyor, dediğine bakılırsa. Bak. Buraya bak, onu seviyor, işte burada. Sevgini bulabileceğin yerde bulursun. Bir *android mi*? Eh, en azından bundan dolayı utanç duymuyor, yoksa burada bizimle takas yapıyor olmazdı. Bir android. Bir keresinde biriyle az daha yatıyordum ama yapamadım. Son anda. Bir androide girmek nasıl bir şey? Tıpkı diğerleri gibi. Biliyorsun, onlar plastik değil. Kılırları olmasa da. Ama biraz ensest gibi. Nasıl mı? Eh, androidleri Manuel'in babası imal ediyor, değil mi, yani onlar kız kardeşleri sayılır. Çok zekice. Çok *çok* zekice. Zalim piç. Ama bunu yapmak *hoşuna* gidiyor. Tabii ki hoşlanıyorsun. İşte. İşte. Takas yap ve gör.

Ağ boyunca sıçrar ve bulduğu bir gediğe kayar. Kimdir o? Jed Ssu-ma mı? Will Tennyson mı? Hepimiz biriz. Lilith'le olan anılarımı deşiyorlar. Olsun. Nasıl sır tutabilirim ki? Dostlarım. Benim gerçek dostlarım.

Dokuz yaşındayken ben Cadge Foster bir kurbağa yakalayıp pişirdim ve yedim

On üç yaşındayken ben Will Mishima transmat odasına işedim çünkü bir yere gidemeyeceğimden korkuyordum

Ben Lloyd Tennyson parmağımı kız kardeşimin şeyine soktum o on bir ben sekiz...

Jed Guilbert on dört yaşında bir gamayı tahliyeden aşağı ittim seksen metreden o ezilip öldü kaydı dedim babama...

On yaşındaydım Nick Ssu-ma arka pencerede erkek bir beta gördüm anneme ve babama sizi yatakta seyrediyordu dedim babam sadece gülümsedi annem onu öldürttü.

Ben Manuel Krug neredeyse otuz yaşında karım Clissa'yı sevdiğim sevdiğim sevdiğim Alfa Lilith Meson'la aldattım Stockholm'de oturuyor Birger Jarlsgatan'da Alfa Lilith Meson göğüsleri ve bacakları ve dişleri ve dirsekleri gül pembesi sevdiğim sevdiğim sevdiğim hiç kıl yok Lilith'te.

Takas ediyoruz ediyoruz ediyoruz denge ağma takılı sarkıyor zihinden zihne kolayca sıcıyoruz fiyatı artırsa da istediğimiz kadar değiştiriyoruz kurukafaları ve Cadge'in kurbağasının tadına bakıyorum ve Will'in transmatını ıslatıyorum ve parmağında Lloyd'un kız kardeşinin kokusu ve Jed'in gamasını öldürüyorum ve Nick'in betası hakkında yalan söylüyorum ve hepsi Lilith'le yatıyor ve sonra bana anlatıyorlar evet evet şu alfa kadınlarını gerçekten de araştırmalıyız seni şanslı piç Manuel şanslı şanslı piç.

Onu seviyorum.

O benim sevdiğim.

Tüm küçük nefretleri ve pisliği görüyorum dostlarımda ruhlarındaki ama gücü de görüyorum, iyi şeyleri, çünkü takas yapıp sadece pişmiş kurbağaları ve transmat odasındaki gölcükleri görebilseydik ne kötü olurdu. Saklı iyilikleri, dürüstlükleri ve sadakati. Dostlarımda aslında ne kadar iyi olduklarını görüyorum ve merak ediyor, endişe ediyorum, bende neler bulduklarını, belki benden nefret edecekler buradan çıktığımızda. Biraz daha takas yapıyoruz. Bizde bulduklarını onlarda buluyoruz.

Bir hafta o kadar çabuk tüketiliyor ki!

Zavallı Manuel, diyorlar, onun durumunun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bütün o parayla kendini hâlâ suçlu hissediyor çünkü yaşamını değerlendirebileceği hiçbir şeyi yok. Bir amaç bul, Manuel. Bir amaç bul. Bir amaç bul. Onlara çalışıyorum diyorum. Arıyorum.

Ya androidler, diyorlar bana.

Yapmalı mıyım? Babam ne der? Eğer uygun bulmazsa.

Onu dert etme. Doğru bildiğini yap. Clissa androidlerin eşitliğini savunuyor. Eğer baban köpürecek olursa bırak senden önce Clissa konuşsun. Niçin köpürsün ki? Servetini androidlerin sırtından kazandı, şimdi onlara seçme izni verebilir. İddia ederim ki ona oy verirler. Bütün androidlerin babana âşık olduklarını biliyor musun? Evet. Bazen bunun onlar için bir çeşit din olduğunu düşünüyorum. Krug dini. Ne de olsa yaratıcına tapmada mantık var. Gülme. Ama ben gülmek zorundayım. Çılgın androidler babamın önünde diz çöküyor. Onun sahte tanrılığına, bahse girerim ki.

Konudan sapıyorsun, Manuel. Eğer önemli bir şey yapmıyor olmak seni endişelendiriyorsa, kendine bir ideal bul. Yaşasın androidler! Boşversene, koyayım androidlere! Uğraşmana değmez. Galiba sen haklısın.

Zilleri duyuyoruz ve vaktimizin bittiğini anlıyoruz.

Ağdan düşüyoruz. Kendi kafalarımıza kayıyoruz. Bana dediklerine göre işin bu kısmını çok ama çok dikkatli yapıyor, herkesi kendi kafasına kaydırıyorlar.

Bildiğim kadarıyla ben Manuel Krug'um.

Bizi dışarı alıyorlar. Ağın diğer ucunda bir uyum odası var. Üç ya da dört saat oturuyor, yine birey olmaya alışıyoruz. Birbirimizi tuhaf bakışlarla süzüyoruz. Genellikle birbirimize hiç bakmamaya çalışıyoruz. Birisi benim ağzımla çok fazla gülmüş.

Uyum odasında o yeni oyuncaklardan, küt kenarlı küplerden var. Benimki bana bir dizi mesaj yolluyor.

SAAT ŞİMDİ 0900 KARACHI

KENDİNLE İLK KEZ Mİ TANIŞIYORSUN?

BABAN SENDEN HABER BEKLİYOR OLMALI

SADECE DOĞRU YANITLAR YANLIŞTIR

DAVAYI BİTİRDİLER

BİR ZAMANLAR HEPİMİZ ÇOK DAHA BİLGEYDİK

Makine canımı sıkıyor ve beni korkutuyor. Onu bir kenara atıyorum. Ne Cadge Foster ve ne de

Lloyd Tennyson olduğundan aşağı yukarı eminim ama kurbağa beni endişelendiriyor. Buradan çıkar çıkmaz Lilith'e gideceğim. Belki nce Clissa'yı aramalımı. Babam kulesinde olmalı. O dev ereksiyon nasıl gidiyor acaba? Yakında kış gecelerinde okuyabileceği mesajlar alacak mı yıldızlardan?

“Beyler, en kısa sürede yine bekleriz,” diyor alfa gülümseyerek.

ıkıyoruz. Ben onların. Onlar ben. Biz biziz.

El ele tutuşuyoruz. Transmatlara yöneliyoruz. Drstlkle, sadakatle gidiyorum Clissa'ya.

On Sekiz

Avukatlar, Alfa Cassandra Nucleus'un tahrip edilmesini izleyen hafta içinde üç kez buluştu. İlk buluşma Krug Holding'in bürolarında gerçekleşti; İkincisi, Labrador Transmat Şirketi'nin genel merkezinde; üçüncüsü Fairbanks'teki Chase/Krug binasının toplantı odasında. Labrador Transmat'ın temsilcileri, Krug'un yeni bir alfa vermesini ve eğitim masraflarını karşılamasını önermişlerdi. Krug'u temsil eden Lou Fearon bunun, müvekkiline miktarı önceden kestirilemeyecek masraflar çıkarabileceğini söyleyerek karşı çıkmıştı. Labrador Transmat buna hak vermiş ve sonuçta Krug Holding bir adet Duluth alfa dişiyi 10 000 dolar eğitim masrafiyla birlikte vermeyi kabul etmişti. Bu üç buluşma için harcanan toplam zaman iki saat yirmi bir dakikaydı. Bir sözleşme imzalanmış ve dava açılmasından kurtulunmuştu. Krug, Moskova Denizi'nde hemiplejikler için yeni bitirilen bir yer çekimi havuzunun açılışına katılmak için Luna'ya gittiğinden sözleşmeyi onun adına Leon Spaulding imzalamıştı.

On Dokuz

17 Kasım, 2218. Krug'un kulesinin çevresi, rüzgârın savurduğu ince bir kar tabakasıyla kaplı; inşaat alanının ötesinde kar, demir gibi sert yığınlar oluşturuyor. Kuru bir rüzgâr kuleyi kamçılıyor. İnşaat planlanandan çok daha hızlı ilerliyor, şimdiden 500 metreyi aşmış durumda ve kristal, muhteşemliğiyle gözleri kamaştırıyor.

Sekiz kenarlı temel, dört kenarlı gövdeye doğru belli belirsiz bir eğim gösteriyor. Kule ışıkla sarılmış; güneş duvarlarından yansıyor, çevredeki karlara vuruyor, geri sekip duvarları bir kez daha öpüyor, sonra yine karlara vuruyor. Yansıtma katsayısı hakim burada; parlıltı her şey demek.

Halihazırda var olan yapının üçte ikilik alt kısmı katlara bölünmüş ve kulenin çeperlerini ören androidler cam blokları giderek daha da yükseğe dizdikçe, yapının iç işlerinden sorumlu olanlar da peşlerinden izliyor.

Takyon ışını sisteminin kurulmasına başlandı. Parlak kırmızı renkteki beş adet dev bakır çubuk, her biri altmış santimetre çapında ve yüzlerce metre uzunluğunda olmak üzere, bir araya getirilip beşli bir omurga oluşturacak ve kulenin yarı boyuna kadar yükselen dikey bir ikmal göbeğinin içine yerleştirilecekler; bu muazzam tevzi çubuklarının alt kısımları halen yerlerine oturtuluyor. Her çubuk, bir metre çapında yarı saydam plastikte dairesel bir kılıf içine alınmış. İşçiler kırk metrelik bakır çubukları kılıfa soktukten sonra onları bir lazer kaynağının hızlı ve göz kamaştırıcı parlamalarıyla uca ekliyorlar. Binanın diğer yerlerinde yüzlerce elektrikçi kulenin parlak iç yüzeyine iletken flamanların püskürtülmesine nezaret ediyor ve usta teknisyenlerin oluşturduğu ekipler her şeyi önceden bilgisayarlarla katına ve akış çizelgesine göre inceden inceye belirleyerek kablo kanalları, dalga kılavuzları, frekans değiştiriciler, akımölçerler, optik kılavuz aksesuarları, odak düzlemi belirleyicileri, nötron aktivasyon levhaları, Mössbauer amörtisörleri, çok kanallı dalga boyu analizatörleri, nükleer yükselteçler, voltaj dönüştürücüleri, dongun kaplar, yanıtı vericiler, direnç köprüleri, prizmalar, burulum ölçerler, sensor grupları, manyetizma gidericiler, ayarlayıcı teleskoplar, manyetik rezonans bataryaları, ısılıçift yükselteçler, ivme reflektörleri, proton akümülatörleri ve daha birçok şeyin kurulmasını sağlıyorlardı. Takyon ışınıyla yıldızlara mesaj göndermek kolay iş değildi.

Kule şimdiden eşsiz bir ihtişam içinde, gökyüzüne bir mızrak gibi yükseliyor. Ziyaretçiler onun en iyi görüntüsünü alabilmek için tundraya kilometrelerce açılıyorlar, çünkü yakından bakıldığında layığınca takdir edilmesi mümkün değil. Krug, konuklarına bugün gördükleri şeyin asıl yapının sadece üçte biri olduğunu anımsatmaktan zevk duyar. Nihai yapıyı gözünde canlandırabilmesi için kişinin bu sonbahar kulesinin üzerine aynı boyda ikinci bir kule yerleştirmesi ve onun üzerine de bir üçüncüyü koymasına gerekmektedir. Zihin isyan eder. Görüntüyü bir türlü oluşturamaz. Onun yerine kişinin gözünün önüne gökyüzüne asılı duran ve köklerini toprağa salmaya çalışan ve bunu başaramayınca uzun bir gün boyunca düşen bir melek gibi devrilip buz gibi havada hafif bir

şingirtıyla paramparça olan incecik, kırılğan cam bir iğne gelir.

Yirmi

“Yeni bir sinyal,” dedi Vargas. “Biraz farklı. Dün gece almaya başladık.”
“Orada kal,” dedi Krug. “Geliyorum.”

New York'taydı. Neredeyse bir saniye içinde Vargas'ın kutupla Knox Coast sahilinin tam orta noktasına düşen Antarktik gözlemevine gitti. Transmat devrinin yaşamı bir taraftan zenginleştirirken öte taraftan da ucuzlattığını söyleyenler vardı; teta gücü kişinin Afrika'dan Avustralya'ya, oradan da Meksika ve Sibiryaya'ya şen şakrak sıçramasını sağlıyordu ama yine aynı kişinin gezegenin coğrafyasına yabancılaşmasına, yer ve yolculuk duygusunu yitirmesine de yol açıyordu. Dünya sonsuz genişlikteki bir transmat odasına dönüşmüştü. Krug dünyayı havadan dolaşmaya sık sık karar verir, çölün bozkıra, ormanın çıplak tundraya, dağların ovalara dönüşmesini görmek isterdi. Ama buna bir türlü zaman bulamamıştı.

Gözlemevi, iki buçuk kilometre kalınlığındaki bir buz tabakasının üzerine kurulmuş bir dizi hoş ve parlak kubbeden ibaretti. Buzun içindeki tüneller, kubbeleri birbirilerine bağlıyor ve dışarıdaki araçlara yani radyo teleskobun parabolik anteninin dev çanağına, x-ışını alıcısının madeni ızgarasına, Güney Kutbu hizasında yüksek bir yörüngedeki gözlemevinin gönderdiği mesajları alan cilalı aynaya, çok kırınımlı güdük optik teleskoba, hidrojen anteninin üç altın iğnesine, poliradar sisteminin havada dalgalanan ağına ve astronomların evreni gözlemekte kullandıkları diğer araç ve gerece ulaşım sağlıyordu. Binaların altındaki buzun erimemesini sağlamak için dondurucu şeritler yerine her yapı için ayrı bir ısı değişim plağı kullanılmış ve her yapı büyük buzulun üzerinde küçük birer adaya dönüştürülmüştü.

Ana binada aygıtlar mırıldıyor, tıkırdıyor, yanıp sönüyordu. Krug bu teçhizattan pek anlamıyordu ama ona her şey, yaraşır biçimde bilimsel görünüyordu. Teknisyenler hevesle koşturuyorlardı; bir alfa, baş döndürücü bir yükseklikteki bir yürüme yolundan aşağıdaki üç betaya sesleniyordu; yirmi metre uzunluğundaki cam bir helezonun içi periyodik olarak kızıl bir enerjiyle doluyor ve her defasında bir sayacın üzerinde yeşil ve kırmızı rakamlar belirliyordu.

“Radon bobinini izle,” dedi Vargas. “Şu anda almakta olduğumuz sinyalleri o kaydediyor. Bak, yeni bir döngü daha başlamakta, gördün mü?”

Krug enerji dalgalarının düzenini dikkatle izledi.

* *

*

**

*

“İşte bu,” dedi Vargas. “şimdi altı saniye ara verecek, sonra tekrar başlayacak.”

“2-5-1, 2-3-1, 2-1,” dedi Krug. “Daha önce 2-4-1, 2-5-1, 3-1 şeklindeydi. Demek ki 4 grubunu toptan bıraktılar, döngünün başına 5 grubunu koydular, 3 grubunu tamamladılar, son gruba bir atım eklediler... kahretsin, Vargas, bunun anlamı nedir?”

“Bu mesajda da öncekinden fazla bir içerik saptamıyoruz. İkisinin de temel yapısı aynı. Sadece basit bir yeniden düzenleme.”

“Ama bir *anlamı* olmalı!”

“Belki de vardır.”

“Bunu nasıl anlayabiliriz?”

“Onlara soracağız,” dedi Vargas. “Yakında. Sizin kuleniz aracılığıyla.”

Krug’un omuzları çöktü. Öne doğru eğildi, duvardan çıkan anlaşılmaz bir aygıtın soğuk ve pürüzsüz yeşil kulplarına tutundu. “Bu mesajlar 300 yaşında,” dedi karamsar bir sesle. “Eğer onların gezegeni senin dediğin gibiyse, bu bizim için 300 asır demektir. Daha da fazla. Atalarının gönderdiği bu mesajları belki hiç bilmeyecekler. Tanınmayacak kadar mutasyon geçirmiş olacaklar.”

“Hayır. Bir devamlılık olmalı. Eğer daha önceki nesillerin başarılarını akıllarında tutuyor olmasalardı transgalaktik mesajlar gönderebilecekleri bir teknolojik düzeye erişemezlerdi.”

Krug ona doğru döndü. “Biliyor musun? Bu gezegenimsi bulutsu, bu mavi güneş... orada zeki canlıların yaşayabileceğine hâlâ inanmıyorum. Her türlü yaşam.. olamaz! Dinle, mavi güneşlerin ömrü kısadır, Vargas. Bir gezegenin yüzeyinin sırf katılacak kadar soğuması için bile milyonlarca yılın geçmesi gerekir. Mavi bir güneşin bu kadar vakti yok. Eğer gezegenleri varsa erimiş halde olmalılar. Bana mesajları bir ateş topunun üzerinde yaşayanların mı gönderdiğini söylemek istiyorsun?”

Vargas “O sinyaller Aquarius’taki gezegensel bulutsu NGC 7293’ten geliyor,” dedi sessizce.

“Kesinlikle mi?”

“Kesinlikle. Tüm verileri size gösterebilirim.”

“Boşver. Ama bir ateş topu... nasıl olabilir?”

“Mutlaka ateş topu olması gerekmez. Belki bazı gezegenler diğerlerinden daha çabuk soğuyordur. Soğumaları için ne kadar zaman gerektiğinden emin olamayız. Mesajı gönderenlerin gezegenlerinin o güneşe olan uzaklığını bilmiyoruz. Mavi bir güneşi olsa bile bir gezegenin yeterince çabuk soğuyabileceğinin teorik olarak mümkün olduğunu gösteren modellerimiz var ve...”

Krug suratını astı. “Şu gezegen,” dedi, “kesinlikle bir ateş topu.”

Vargas bu kez savunmaya geçti. “Belki öyle. Belki de değil. Öyle olsa bile; bütün canlılar illaki katı yüzeyli bir gezegende yaşamak zorunda mı? Henüz soğumamış bir gezegende yüksek ısı varlıkların yarattığı bir uygarlığı hayal edemiyor musun? Eğer...”

Krug tiksintiyle homurdandı. “Mesajlarını erimiş çelikten makinelerle mi yolluyorlar?”

“Mesajların mekanik kökenli olmaları şart değil. Diyelim ki moleküler yapısını değiştirerek...”

“Bana masal anlatma, doktor. Bir biliminsanına geliyorum ve masal dinliyorum!”

“Şu an için elimizdeki verileri ancak masallarla açıklayabiliyoruz,” dedi Vargas.

“Daha iyi bir yolunun olması gerektiğini biliyorsun!”

“Bütün bildiğim bazı sinyaller almakta olduğumuz ve sinyallerin bu gezegenimsi bulutsudan geldiği. Söylediklerimin inandırıcı olmadığını biliyorum. Evren bize her zaman çok inandırıcı gelmek zorunda değil gibi. Olguları kolayca açıklanamıyor. Transmat bir on sekizinci yüzyıl biliminsanına

hiç de inandırıcı gelmezdi. Verileri yapabildiğimizce iyi bir biçimde görüyoruz ve açıklamaya çalışıyoruz ve bazen verilerin bir mantığı yokmuş gibi görüldüğü için çılgınca tahminlerde bulunuyoruz, ama...”

“Evren hile yapmaz,” dedi Krug. “Evren dürüst oynar!”

Vargas gülümsedi. “Dürüst oynadığı kuşkusuz. Ama NGC 7293’ü açıklayabilmek için daha çok veriye ihtiyacımız var. Bu arada masallarla idare edeceğiz.”

Krug başını salladı. Gözlerini yumdu ve içinde öfkeli bir sabırsızlık tutuşup kaynarken elleriyle göstergeleri ve sayaçları okşadı. *Hey, yıldızlardakiler! Hey, şu sinyalleri gönderenler! Kimsiniz? Nesiniz? Neredesiniz? Lanet olsun, bilmek istiyorum!*

Bize ne söylemek istiyorsunuz?

Kimi arıyorsunuz?

Bütün bunların anlamı ne? Ya öğrenmeden önce ölürsem!

“Biliyor musun ne istiyorum?” dedi aniden. “Dışarı çıkmak, şu senin radyo teleskobuna gitmek. Koca çanağına tırmanmak. Bize o sayıları gönderen piçlere seslenmek. Sinyal şimdi ne diyor? 2-5-1, 2-3-1, 2-1 mi? Bu beni delirtecek. Onlara derhal cevap vermemiz gerekir. Bazı rakamlar gönderelim: 4-10-2,4-6-2,4-2. Sırf burada olduğumuzu göstermek için. Sırf bilsinler diye.”

“Radyoyla mı?” dedi Vargas. “En az 300 yıl alacaktır. Kule yakında bitmiş olacak.”

“Yakında, tabii, yakında. Onu bir görmelisin. Gel ve gör, haftaya. Şimdi aygıtları yerleştiriyorlar. Yakında piçlerle konuşuyor olacağız.”

“Yeni gelen sinyali sesli olarak işitmek ister misin?”

Vargas bir düğmeye dokundu. Laboratuvardaki hoparlörlerden kuru soğuk bir tıslama, uzayın, o karanlık uçurumun sesi gelmeye başladı. Yılanın atılmış derisi gibi bir sestti. Saniyeler sonra, tıslamanın içinden yüksek frekanslı, hoş notalar duyuldu. *Blip blip. Ara. Blip blip blip blip blip. Ara. Blip. Ara. Ara. Blip blip. Ara. Blip. Sessizlik. Sonra yine blip blip ve yeni döngünün başlaması.*

Krug “Çok güzel,” diye fısıldadı. “Kürelerin müziği. Ah, sizi gizemli piçler! Bak, doktor, haftaya kuleyi görmeye gel, önümüzdeki... salı günü. Spaulding’e seni aramasını söylerim. Hayran olacaksın. Dinle, yeni bir şey çıkacak olursa, hemen duymak istiyorum.”

Blip blip blip.

Transmata doğru gitti.

Blip.

Krug, 90 derece doğu boylamı boyunca kuzeye doğru sıçradı, Kuzey Kutbu’nu döndü ve kulesinin yanında tekrar ortaya çıktı. Buzlu bir düzlükten buzlu bir düzlüğe, dünyanın dibinden tepesine, ilkbaharın son günlerinden kışın ilk günlerine, gündüzden geceye sıçramıştı. Her yerde arı gibi çalışan androidler vardı. Kule dünkü ziyaretinden beri elli metre daha yükselmiş gibiydi. Gökyüzü yansıtıcı levhaların ışığıyla yanıyordu. NGC 7293’ün baştan çıkarıcı şarkısı Krug’un zihninden gitmiyordu. *Blip blip blip.*

Thor Watchman’ı kontrol merkezinde, bilgisayara bağlanmış halde buldu. Krug’un varlığından habersiz olan alfa ilaçlı bir düşün içinde kaybolmuş, uzak bir arayüzün uçurumlarını tırmanıyor gibiydi. Korku ve hürmet içindeki bir beta bilgisayar aracılığıyla devreye girmeyi ve Krug’un geldiğini Watchman’a haber vermeyi önerdi. “Hayır,” dedi Krug. “O meşgul. Rahatsız etmeyin.” *Blip, blip, blip, blip, blip.* Bir süre durdu ve Watchman’ın yüz ifadelerini izledi. Alfa’nın zihninden şu anda neler geçiyordu? Mal faturaları, transmat çıktıları, hava raporları, maliyet hesapları, stres faktörleri, personel bilgileri. Krug içinin gururla dolduğunu hissetti. Niçin olmasın? Gururlanacağı o kadar çok şey vardı ki. Androidleri o yapmıştı ve androidler de kulesini yapıyorlardı ve çok yakında insanlığın

sesi yıldızlara gidecekti...

Blip blip blip. Blip.

Şefkatle, bunu yaptığına kendisi de şaşarak, ellerini Thor Watchman'ın omuzlarına koydu ve kısa bir an için sarıldı. Sonra dışarı çıktı. Dondurucu karanlıkta durdu ve kulenin her katında sürmekte olan çılgınca çalışmaları seyretti. En yukarıda yeni blokları hiç aksamadan yerlerine yerleştiriyorlardı. İçeride minicik şekiller nötrino kılıflarını taşıyor, bakır kabloları birbirine ekliyor, ısı-soğutma-güç-ışık sistemini daha ve daha yükseltiyorlardı. İnşaatın bütün gürültüleri gecenin içinde derin bir uğultuyla ve tek bir kozmik ritimle atıyordu. Biri içeride, diğeri dışarıdaki bu iki ses Krug'un zihninde buluşuyordu, *güm ve blip, güm ve blip, güm ve blip.*

Arktik rüzgârın ısırığına aldırmadan transmatlara doğru yürüdü.

Pek fazla eğitim görmemiş bir yoksul için hiç de fena değil, diye geçirdi aklından. Bu kule. Androidler. Her şey. Kırk beş yıl önceki Krug'u düşündü, Illinois'de, caddenin ortasında otların büyüdüğü sefil bir kasabada doğan Krug'u. O zamanlar yıldızlara mesaj göndermeyi hayal bile etmemişti. Bir yerlere gelmek istemişti sadece. Henüz bir şey olamamıştı. Ne Krug'du ama! Cahil. Sıksa. Sivilceli. Bazen holoyayınlarda insanlığın yeni bir altın çağa girdiğini işitirdi, nüfusun azaldığını, sınıf ve ırk gerilimlerinin unutulduğunu, bir yığın servomekanizmanın tüm pis işleri yaptığını. Evet. Evet. Çok iyi. Ama bir altın çağda bile birileri en dipte olmalı. Krug öyleydi. Beş yaşındayken babasını kaybetmişti. Annesi her türlü uyuşturucunun müptelasıydı. Bir yardım vakfından aldıkları az bir parayla geçiniyorlardı. Robotlar mı? Robotlar başkaları içindi. Veri terminali bile ödenmemiş faturalar yüzünden genellikle kesilmiş olurdu. On dokuzuna gelinceye dek hiç transmat kullanmamıştı. Illinois'den ayrılmamıştı bile. Çocukluk halini anımsadı; yüzü gülmez, içe kapanık, kısık gözlü, bazen bir ya da iki hafta boyunca hiç kimseyle konuşmaz. Okuma alışkanlığı yoktu. Oyun oynamazdı. Sadece çok hayal kurardı. Okulu bir öfke bulutunun içinde, hiçbir şey öğrenmeden bitirdi. On beşine geldiğinde aynı öfkeyi bu kez kendine değil dışarıya yöneltmeye başlamıştı: *Neler yapabileceğimi göstereceğim size, hepinizle ödeşeceğim!* Eğitimini kendi planladı. Servoteknoloji. Kimya. Temel bilimlerden habersizdi; nesnelere bir araya getirmeyi öğrendi. Uyku mu? Uykuya kimin ihtiyacı vardı? Çalış. Çalış. Terle. Yap. Nesnelere yapılarını derhal kavrama yeteneğine sahip diyorlardı onun için. Chicago'da kendine bir sponsor buldu. Bireysel kapitalizm çağı bitti diyorlardı; bağımsız icatlar çağı da öyle. Yine de, daha iyi bir robot üretti. Krug gülümseyerek hatırladı; transmatla New York'a sıçrayışını, konferansları, avukatları. Bankadaki parayı. Yeni Thomas Edison. On dokuzundaydı. Laboratuvarını aygıtlarla doldurdu ve daha büyük projeler aradı. Yirmi ikisinde androidler üretmeye başladı. Bu biraz vaktini almıştı. O yıllarda bir ara sondalar yakın yıldızlardan dönmeye başladılar, bomboş. İleri yaşam biçimleri yoktu oralarda. Artık işten başka şeylere de vakit ayıracak kadar güvencedeydi, insanın evrendeki yeri üzerine kafa yorabiliyordu. Uzun uzun düşündü. İnsanın eşsizliği üzerine olan gözde kuramlarla çatıştı. Ama çalışmaya da devam etti, nükleik asitlerle oynadı, onları birleştirdi, santrifüjlerin başında bekledi, dikkatle gözledi, ellerini balçıklı tanklara daldırdı, protein zincirleri oluşturdu, başarıya adım adım yaklaştı. Eğer tek bir adam bile yaşamı yaratmaya bu kadar yaklaşabiliyorsa insanlık evrende nasıl yalnız olabilir? Bakın ne kadar kolay! İşte yapıyorum: ben Tanrı mıyım şimdi? Tanklar dolup taşı. Mor, yeşil, sarı, kırmızı, mavi. Sonunda yaşam da çıkagelmişti. Kimyasalların köpüklerinden titreyerek çıkan androidler. Şöhret. Para. Güç. Bir eş; bir oğul; bir şirketler imparatorluğu. Üç dünyada ve beş uyduda mülkler. Kadınlar, dilediğince. Ergenlik fantezilerini şimdi yaşıyordu. Krug gülümsedi. Genç, sıksa ve sivilceli Krug hâlâ bu tıknaz adamın içinde öfkeleniyor, meydan okuyordu. Nasıl gösterdin onlara ama! Nasıl gösterdin onlara! Şimdi de insanları yıldızlara ulaştıracaksın. *Blip blip blip. Güm.* Krug'un sesi parsekleri aşırıyordu. "Merhaba. Merhaba. Hey, sen! Ben Simeon Krug'um!" Geçmişe

dönüp baktığında yaşamının yekpare bir süreç olduğunu görüyordu, sapmadan ve duraklamadan tek bir hedefe yönelmiş. Eğer ihtiraslarıyla içten içe yanıp tutuşmasaydı androidler olmayacaktı. Androidler olmasaydı kulesini yapmaya yetecek sayıda nitelikli eleman bulamayacaktı. Kulesi olmasaydı...

En yakındaki transmat odasına geçti ve koordinatları umursamaz bir alışkanlıkla girdi. Kendini, oğlu Manuel'in California'daki evinde buldu.

Oraya gitmeyi planlamamıştı. Öğleden sonra güneşinin altında gözlerini kırparak, Arktika'ya ayarlı cildi ani bir sıcak dalgasıyla ürpererek durdu. Ayaklarının altında cilalı koyu kırmızı taştan bir zemin vardı; iki yanında yükselen duvarlar temele yerleştirilmiş polifazik projektörlerden yükselen pırıl pırıl ışık burgaçlarından oluşmuştu; yukarıda tavan yoktu, sadece spektrumun mavi ucuna ayarlı bir koruyucu alanla örtülmüştü ve çelik yeşili tüylü yaprakları olan bir ağacın meyve yüklü dalları sarkıyordu aşağı. Dalgaların sesini duyabiliyordu. Günlük görevlerinin peşinden koşan yarım düzine android ona baktı. Onların huşu içinde fısıldaştıklarını duydu: “*Krug... Krug...*”

Clissa belirdi. Küçük dik göğüslerini, kemikli kalçalarını, daracık omuzlarını belli eden buğulu yeşil bir şala bürünmüştü. “Geleceğinizi bana...”

“Geleceğimi bilmiyordum.”

“Bir şeyler hazırlatırdım!”

“Özel bir şeye ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Sadece bir uğradım. Manuel...”

“Burada değil.”

“Değil mi? Nerede?”

Clissa omuz silkti. “Dışarıda. İş için, sanırım. Akşam yemeğinden önce gelmeyecek. Size bir şeyler...”

“Hayır. Hayır. Çok güzel bir evin var, Clissa. Sıcak. Gerçek. Sen ve Manuel burada çok mutlu olmalısınız.” Kızın ince bedenini süzdü. “Çocuk büyötmek için de güzel bir yer. Kumsal... güneş... ağaçlar...”

Bir android, ayna gibi parlak iki adet iskemle getirdi, onları usta birkaç el hareketiyle genişletip kurdu. Bir başkası evin karaya bakan tarafındaki bir şelaleyi açtı. Bir üçüncüsü bir koku çubuğu yaktı ve avlu karanfil ile tarçın kokularıyla doldu. Bir dördüncüsü Krug'a bir tepsi dolusu sütlü görümlü şekerleme sundu. Krug başını salladı. Ayakta durmaya devam etti. Huzursuz görünen Clissa da ayakta kaldı.

“Biliyorsunuz, hâlâ yeni evli sayılırız,” dedi kız. “Çocuk için biraz daha bekleyebiliriz.”

“İki yıl oldu, değil mi, evleneli? Uzun bir balayı!”

“Yani...”

“En azından izninizi alın. Çocukları düşünmeye başlayabilirsiniz. Demek istediğim sizin, eee, benim bir torun...”

Clissa bir tepsi şekerleme uzattı. Yüzü solmuştu; gözleri buzlu bir maskedeki bir çift opal gibiydi. Krug yine başını salladı.

“Zaten çocuğun yetiştirilmesini androidler sağlıyor,” dedi. “Eğer vücudunun bozulmasını istemiyorsan, onu ektogenetik olarak...”

“Lütfen,” dedi Clissa usulca. “Bunu daha önce de konuştuk. Bugün öyle yorgunum ki.”

“Affedersin.” Clissa'yı zorladığı için kendine lanet etti. Her zamanki hatasıydı; incelikten nasibini almamıştı. “Sen iyi misin?”

“Sadece yorgun,” dedi kız ama inandırıcı değildi. Daha zinde görünebilmek için çabalıyor gibiydi. Bir el işareti üzerine betalardan biri saklı bir eksenin çevresinde gizemli biçimde dönen ışıllı ışıllı bir madeni kancalar yığını monte etti. Yeni bir heykel olmalı, diye düşündü Krug. İkinci bir android

duvarları ayarladı ve ortam kehribar rengi sıcak bir ışığa boğuldu. Avluya havadataz gibi süzülen küçük bir hoparlör bulutundan müzik yayılıyordu. Clissa biraz yüksekçe bir sesle “Kuleniz nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Fevkalade. Fevkalade. Onu bir görmelisin.”

“Belki görmeye gelirim, haftaya. Eğer orası çok soğuk değilse. Henüz 500 metreyi bulamadınız mı?”

“Geçtik. Sürekli yükseliyoruz. Sadece yeterince hızlı değil. Onun bittiğini görmek için yanıp tutuşuyorum, Clissa. Onu kullanabilmek için. Sabırsızlıklarla o kadar doluyum ki bu beni hasta ediyor.”

“Bugün biraz gergin görünüyorsunuz,” dedi kız. “Yüzünüz kızarmış, heyecanlısınız. Bazen biraz daha ağırdan almanız gerekebilir.”

“Ben mi? Ağırdan almak mı? Neden? O kadar yaşlı mıyım?” Kızı azarlamakta olduğunu fark etti. Daha yumuşak bir sesle “Bak, belki de haklısın,” dedi “Bilmiyorum. Sanırım gitsem iyi olacak. Seni rahatsız etmek istemem. Sadece bir uğrayayım demiştim.” *Blip blip. Güm.* “Manuel’e özel bir şey değildi dersin. Merhaba demek içindi. Onu görmeyeli ne kadar oldu? İki hafta mı, üç mü? Şu takas işinden döndüğünden beridir görmedim. İnsan evladını arada bir ziyaret edebilir.” İçinden gelen bir dürtüyle kıza uzandı, onu kendine doğru çekti, kucakladı. Kendini bir orman perisine sarılan bir ayı gibi hissediyordu. Kızın vücudu buğulu şalın altında soğuktu. Tam bir kemik torbasıydı. İstese onu ortadan kolayca kırabilirdi. Kaç kiloydu, elli mi? Daha mı az? Bir çocuğun vücudu. Belki çocuk sahibi bile olamıyordu. Manuel’i eşiyile yatakta hayal etti, sonra şaşkınlık içinde attı bu düşüncüyü zihninden. Kızın soğuk yanağını öptü. “Kendine iyi bak,” dedi. “Ben de. İkimiz de dikkat edelim, bol bol dinlenelim. Manuel’e benim için merhaba de.”

Aceleyle transmata gitti. Şimdi nereye? Krug ateşinin çıktığını hissetti. Yanakları yanıyordu. Denizin sonsuz bağrında sürükleniyor gibiydi. Koordinatlar birbiri ardı sıra geçmeye başladı zihninden; bir dizisini yakaladı, makineye verdi. *Blip blip blip.* Yıldızların yükseltilmiş hışırtısı beynini kemiriyordu. 2-5-1, 2-3-1, 2-1. Merhaba? Merhaba? Teta enerjisi onu sardı.

Onu küf kokan muazzam bir mağaraya getirdi.

Düzinelerce kilometre yukarıda bulanık bir çatı vardı. Duvarlar vardı, madeni, yansıtıcı, sarı-kahverengi, belirsiz bir uzaklıkta birleşmek üzere kıvrılan. Keskin ışıklar parlıyor, yanıp sönüyordu. Hava sert gölgelerle doluydu. İnşaat sesleri duyuluyordu: çatırr, donk, ping, vrrr. Ortalık meşgul androidlerden geçilmiyordu. Androidler onun yakınına toplandı, birbirlerini dürtüp huşu içinde fısıldadı: “*Krug... Krug... Krug...*” Androidler bana niçin hep böyle bakar? Onlara kaşlarını çatı. Cildindeki her gözenekten ter fişkırdığının farkındaydı. Dizleri tutmuyordu. Spaulding’den rahatlatıcı bir hap istemeli; ama Spaulding başka yerdeydi Krug bugün tek başına sıçramıştı.

Karşısına bir alfa dikildi. “Bu ziyaretiniz konusunda uyarılmamıştık, Bay Krug.”

“Aklıma esti Öylesine uğradım işte. Affedersin... adın neydi?”

“Romulus Fusion, efendim.”

“Burada kaç kişisiniz, Alfa Fusion?”

“Yedi yüz beta, efendim ve dokuz bin gama. Alfa sayısı oldukça az; denetlemelerin çoğu sensörlerle yapılıyor. Size çevreyi gezdireyim mi? Lunar otoları görmek ister miydiniz? Jüpiter modüllerini? Belki de yıldız gemisini?”

Yıldız gemisi... Yıldız gemisi... Krug idrak etti. Denver’da, Krug Holding’in Kuzey Amerika’daki ana araç montaj merkezindeydi. Bu geniş dehlizde transmatların karşılayamadığı ihtiyaçlara cevap verecek çeşitli taşıma araçları üretilmekteydi; okyanus dibi traktörleri, deniz üstü kayakları, stratosferik planörler, ağır iş makineleri, yüksek basınçlı gezegenlerde kullanılacak immersiyon

modülleri, kısa mesafeli uzay yolculukları için iyon sürüm sistemleri, yıldızlararası sondalar, yerçekimi kutuları, gökdalanlar, miniraylar, güneşkepçeleri. Yine burada, son yedi yıldır, seçme bir teknisyenler grubu, ilk insanlı yıldız aracının prototipini yapmaktaydı. Son zamanlarda, kulenin yapımına başlanalı beri yıldız gemisi, Krug'un projelerinin içinde bir üvey evlat muamelesi görür olmuştu.

“Yıldız gemisi,” dedi Krug. “Evet. Lütfen. Onu görelim.”

Romulus Fusion onu damla şeklindeki küçük bir kaydırgaç doğru götürürken betalar iki yana çekilerek onlara yol açtı. Alfanın idaresinde fabrikanın zemini boyunca sessizce kaydılar, her türden yarı tamamlanmış araçların yanından geçtiler ve sonunda bu yeraltı atölyesinin daha da alttaki bir katına inen bir rampanın başına geldiler. Aşağı indiler. Kaydırgaç durdu. Çıktılar.

“İşte bu,” dedi Romulus Fusion.

Krug, gittikçe genişleyen kanatların iğne sivrilisindeki burundan güdük, sert görümlü kuyruğa kadar devam ettiği yüz metre uzunluğunda tuhaf bir araç gördü. Koyu kırmızı gövdesi, sıkıştırılmış molozdan yapılmış gibi kaba ve girintiliydi. Görüşü sağlayacak bir açıklık dikkat çekmiyordu. Geminin arka kısmındaki dikdörtgen biçimli yarıklar klasik kütle ejektörleriydi.

“Üç ay içinde ilk uçuş denemeleri için hazır hale gelir,” dedi Romulus Fusion. “Sabit 2.4 g'lik bir ivmelenme kapasitesi tahmin ediyoruz ki bu da gemiyi kısa sürede ışık hızının yakınlarına taşıyacaktır. İçeri girecek misiniz?”

Krug, başıyla onayladı. İçeride geminin çok rahat ve pek de olağandışı sayılmayacak bir görünümü vardı; bir kontrol merkezi, bir dinlenme alanı, bir enerji bölümü ve sistemler arası çalışan çağdaş bütün diğer gemilerde olabilecek şeyleri gördü. “Sekiz kişilik bir mürettebat taşıyabilir,” dedi alfa. “Uçuş sırasında gelebilecek ve bu hız düzeyinde büyük tehlikeler doğurabilecek başıboş tanecikleri savmak için bir kovucu alanla sarılı olacak. Gemi, kendi kendini programlama yeteneğine sahip, ayrıca denetlenmesine gerek yok. İşte bunlar da personel taşıyıcılarımız.” Romulus Fusion dört adet çift sıra halindeki siyah cam kapaklı dondurucu birimi işaret etti. Birimlerin her biri iki buçuk metre uzunluğundaydı ve duvara monte edilmişti. “Geleneksel yaşam destek teknolojisi uygulandı,” dedi. “Personelden ya da yer kontrolden bir sinyal geldiğinde, geminin kontrol düzeneği, yüksek yoğunluktaki soğutucuları taşıyıcı birimlere otomatik olarak pompalamaya başlar ve personelin vücut ısılarını istenilen düzeye indirir. Böylece personel yolculuğu hem vücut işlevlerini yavaşlatan ve hem de onları sabit ivmelenmenin etkilerinden koruyan soğuk bir sıvıya batırılmış olarak yapacaktır. Bu kış uykusunun geri çevrilmesi de aynı derecede kolaydır. En çok kırk yıl sürecek bir derin uyku dönemi öngörülmüştür; yolculuğun daha uzun sürmesi halinde personel kırk yılda bir uyandırılacak, yeni androidlere uygulanana benzer bir egzersiz programından geçirilecek ve kısa bir uyanıklık döneminin ardından taşıyıcılara geri dönecektir. Böylece neredeyse sonsuz süreli bir yolculuk aynı personel tarafından yapılabilecektir.”

Krug “Bu geminin 300 ışık yılı uzaklıktaki bir yıldızla ulaşması ne kadar sürer?” diye sordu.

“Maksimum hız düzeyine ulaşmak ve yavaşlamak için gereken zamanlar dahil aşağı yukarı 620 yıl,” dedi Romulus Fusion. “Göreceli zaman genleşme etkilerini göz önüne aldığımızda gemide geçen süre en çok 20 ila 25 yıl arasında olacaktır ve bu da tüm yolculuğun sadece bir derin uyku döneminde yapılabileceğini gösterir.”

Krug homurdandı. Bu personel için sorun değildi ama yıldız gemisini NGC 7293'e gelecek bahar gönderecek olsa, gemi dünyaya otuz beşinci yüzyılda geri dönecekti. O da gelenleri karşılamak üzere hazır bulunamayacaktı. Ancak başka bir seçenek de göremiyordu.

“Şubata kadar uçuşa hazır olur mu?” diye sordu.

“Evet.”

“İyi. Personeli seçmeye başlayın; iki alfa, iki beta, dört gama. 2019 başlarında benim seçeceğim bir yıldız doğru yola çıkacaklar.”

“Siz nasıl emrederseniz, efendim.”

Gemiden çıktılar. Krug pütürlü gövdeyi eliyle okşadı. Takyon ışını kulesine olan aşırı tutkusu buradaki gelişmeleri izlemesine engel olmuştu; bundan dolayı pişmandı şimdi. Mükemmel bir iş çıkarmışlardı. Şimdi yıldızlara iki koldan saldıracağını biliyordu. Kule tamamlandığında, Vargas'ın NGC 7293'te yaşadıklarında ısrar ettiği varlıklarla hızlı bir iletişim kurmayı deneyecekti ve bu arada android personelli yıldız gemisi de uzaya yapacağı ağır aksak yolculuğuna başlayabilecekti. Gemiyle neleri gönderecekti? İnsanlığın başardıklarının tam listesi... evet, sayısız bilgi küpü, bütün kütüphaneler, bütün besteler, fazladan da yüz adet veri sistemi. Personeli dört alfa, dört beta yapmalı; iletişim tekniklerinin ustası olmalılar. Onlar uyurken Krug, bulutsuya takyon ışınıyla mesajlar gönderecek, kulenin yıldız halkıyla kuracağı bağlantıdan ne elde etmek istediklerini iletecekti; belki de, yıldız gemisi 2850 yılına doğru hedefine ulaştığında, ziyaret edecekleri ırkın sözlüklerini bile hazır bulabileceklerdi. Hatta bütün bir ansiklopediyi. İnsanlarla NGC 7293 halkı arasında altı yüz yıl boyunca yapılan takyon ışını iletişiminin yıllıklarını...

Romulus Fusion'ın sırtına vurdu. “Güzel bir çalışma olmuş. Seni arayacağım. Transmat ne tarafta?”

“Şu tarafta, efendim.”

Blip. Blip. Blip.

Krug yine kule alanına sıçradı.

Thor Watchman artık ana kontrol merkezinin bilgisayarına bağlı değildi. Krug onu kulenin içinde, dördüncü katta, cam bir tesbihin üzerine oturtulmuş tereyağı damlalarına benzeyen bir aygıtın montajına nezaret ederken buldu.

“Nedir bu?” diye sordu.

Watchman efendisinin böyle apansız ortaya çıkmasına şaşırılmış görünüyordu. “Çevrimkeserler,” dedi derhal toparlanarak. “Aşırı bir pozitron akışı halinde...”

“Pekala. Neredeydim, biliyor musun, Thor? Denver. Denver. Yıldız gemisini gördüm. Farkında değildim; onu neredeyse tamamlamak üzereler. Şu andan itibaren onu da projemize dahil ediyoruz.”

“Efendim?”

“Orası, Alfa Romulus Fusion'ın denetiminde. Bir mürettebat seçecek, dört alfa, dört de beta. Onları önümüzdeki baharda, soğukuyku halinde göndereceğiz. NGC 7293'e ilk sinyallerimizi gönderdikten hemen sonra. Onunla bağlantı kur, zamanlamayı ayarla, tamam mı? Burada programımızın ilerisinde olsak bile benim için yeterince hızlı sayılmaz.” *Güm. Güm.* Gezegenimsi bulutsu NGC 7293 Krug'un alnının gerisinde cızırdayıp tutuşuyordu. Cildinin ısısı terini gözeneklerden fişkırtır fişkırtmaz kurutuyordu. Fazla heyecanlanıyorsun, dedi kendi kendine. “Thor, bu gece işini bitirdiğinde, işçi sayısının %50 artırılması için başvur. Spaulding'e yolla. Daha fazla mı alfaya ihtiyacın var, hiç tereddüt etme. İste. Kirala. Harca. Her ne olursa.” *Güm.* “Bütün inşaatın sil baştan programlanmasını istiyorum. Bitiş tarihi şu andakinden üç ay erken olmalı. Anladın mı?”

Watchman biraz afallamış gibiydi. “Evet, Bay. Krug,” dedi zor duyulabilen bir sesle.

“İyi. Evet. İyi. Böyle çalışmaya devam et, Thor. Ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Ne kadar mutlu olduğumu.” *Güm. Güm. Güm. Blip. Güm.* “Eğer gerekirse batı yarımküredeki usta betaların hepsini alırız. Doğdakileri de. Kule bitmeli!” *Güm.* “Zaman! Zaman yetmiyor!”

Krug hızla uzaklaştı. Dışarıda, gecenin soğukunda, taşkınlığı biraz hafiflemişti. Bir an için sessizce durup kulenin, tundranın karanlığında yükselen ışıltılı güzelliğini seyretti. Başını kaldırdı. Yıldızları gördü. Yumruğunu sıktı.

Krug! Krug! Krug! Krug!

Güm.

Doğru transmata. Koordinatlar; Uganda. Göl kıyısı. Quenelle, bekliyor. Yumuşak vücut, iri göğüsler, bacaklar aralanmış, karın kabarık. Evet. Evet. Evet. 2-5-1, 2-3-1, 2-1. Krug dünyanın öte yanına sıçradı.

Yirmi Bir

Kış güneşinin beyaz aydınlığında bir düzine alfa, Cenevre'deki Dünya Kongresi binasının kucağından teraslı, dev bir önlük gibi yayılan geniş meydana vakur adımlarla yürüdüler. Alfaların her biri bir gösteri-makarası taşıyordu; yine her alfa Android Eşitlik Partisi'nin amblemini takmıştı. Meydanın kenarlarında güvenlik robotları konuşlandırılmıştı; eğer göstericiler meclis bekçileriyle belirledikleri programın herhangi bir şekilde dışına çıkacak olurlarsa bu kunt kafalı kara makineler derhal harekete geçecek, durdurucu şeritler püskürteceklerdi. Ama AEP üyelerinin umulmadık bir şey yapmaları beklenmiyordu. Ne çok sert ne de çok gevşek adımlarla, gözlerini tepelerindeki holovizyon kameralarından ayırmadan, meydanı baştan başa tekrar ve tekrar katettiler. Düzenli aralıklarla, önderleri Siegfried Fileclerk'ün bir işaretiyle, göstericilerden biri gösteri-makarasının devresini kapatıyordu. Makaranın ucundan mavi renkli yoğun bir buhar fişkırıyor ve yaklaşık yirmi metre yükselip küresel bir bulut halinde orada kalıyordu. Bulutun içinde iri, altın sarısı harflerle bir mesaj beliriyor ve yavaşça dönmeye başlıyordu. Kelimeler 360 derece döndüğünde bulut dağılmaya başlıyor ve ancak son parçaları da gözden kaybolduğunda Fileclerk bir sonraki göstericiye yeni bir mesaj göndermesini işaret ediyordu.

Senato birkaç haftadır toplantı halinde olsa da heybetli binanın içindeki delegelerden hiçbiri gösteriyi umursamamıştı bile. Bu tür şeyleri daha önce de görmüşlerdi. AEP grubunun amacı sloganlarını holovizyon aracılığıyla tüm dünyaya duyurabilmektir:

ANDROİD EŞİTLİĞİNİN VAKTİ GELDİ!
KIRK YILLIK ESARET BİTSİN !
CASSANDRA NUCLEUS BOŞUNA MI ÖLDÜ?
İNSANLIĞIN VİCDANINA SESLENİYORUZ!
EYLEM! ÖZGÜRLÜK! EYLEM!
ANDROİDLER MECLİSE ALINSIN - DERHAL!
BİZİ YARALARSANIZ CANIMIZ YANMAZ MI?

Yirmi İki

Thor Watchman, Valhallavagen tapınakta, Lilith Meson'un yanına diz çöktü. Tankın Açılış Ayini günüydü; içeride dokuz alfa vardı ve töreni Üstün sınıfına mensup Mazda Constructor yönetiyordu. Tedarikçiler de gerektiğinden bir çift beta da katılmaya ikna edilmişti. Bu bir Koruyucu'nun bulunmasını gerektiren bir tören değildi ve dolayısıyla Watchman'ın bir rolü yoktu; sadece törene katılanların dualarını kendi kendine tekrarlıyordu.

Sunağın üzerindeki Krug hologramı parlıyor ve bir nabız gibi atıyordu. Tören doruğa yaklaştıkça duvarlardaki genetik şifre üçlüleri sanki eriyip akıyor, odanın içinde dönüyordu. Havada hidrojen kokusu vardı. Mazda Constructor'ın her zaman asil ve etkileyici olan hareketleri daha da geniş, daha da kapsayıcı olmaya başlamıştı.

“AAU GAU GGU GCU,” diye seslendi.

“Uyum!” dedi ilk Tedarikçi.

“Birlik!” dedi İkincisi.

“*Algı,*” dedi Lilith.

“CAC CGC CCC CUC,” dedi Mazda Constructor ilahi söylercesine.

“Uyum!”

“Birlik!”

“*Tutku,*” dedi Lilith.

“UAA UGA UCA UUA,” diye haykırdı Üstün.

“Uyum!”

“Birlik!”

“*Amaç,*” dedi Lilith ve tören sona erdi. Mazda Constructor yüzü kızarmış ve yorgun halde kürsüden indi. Lilith onun eline hafifçe dokundu. Serbest kaldıkları için müteşekkir görünen betalar arka yoldan gitti. Watchman ayağa kalktı. Uzak ve en loş köşede Tasarımcı kastının özel bir duasını etmekte olan Andromeda Quark'ı gördü. O başka hiç kimsenin farkında değil gibiydi.

Watchman Lilith'e “Gidelim mi?” diye sordu. “Seni evine bırakayım.”

“Çok nazıksın.” Lilith'in törendeki rolü yüzüne bir aydınlık getirmişti sanki; gözleri hiç de doğal sayılmayacak biçimde parlıyordu, burun delikleri genişlemişti, göğsü ince şalının altında kabarıyordu. Birlikte sokağa çıktılar.

Yakındaki transmata doğru yürürlerken Watchman “Personel talebi senin bürona da geldi mi?” diye sordu.

“Dün geldi. Spaulding'in derhal personel isteminde bulunmamı isteyen notuyla birlikte. O kadar eğitilmiş betayı nereden bulacağım, Thor? Neler oluyor?”

“Olan şu ki Krug bizi zorluyor. Kulenin tamamlanması onda bir saplantı haline gelmiş.”

“Bu yeni bir şey değil,” dedi Lilith.

“Giderek kötüleşiyor. Sabırsızlığı günden güne artıyor, derinleşiyor, daha yoğun bir hal alıyor, sanki bir hastalık gibi. Bir insan olsaydım böylesine bir dürtüyü belki anlayabilirdim. Şimdi kuleye günde iki, üç kez geliyor. Katları sayıyor. Takyoncuların başına musallat olup aygıtlarını bir an önce monte etmelerini istiyor. Görünüşü de çılgınlaştı; ter içinde, heyecanlı, kelimeleri birbirine doluyor. Şimdi iş gücünü şişirmekle meşgul... buna milyonlar harcıyor. Ne için? Ne için? Sonra şu yıldız gemisi. Dün Denver’la konuştum. Biliyor musun, Lilith, geçen yıl o fabrikanın farkında bile değildi ama şimdi her gün uğruyor. Yıldız gemisi üç aya kadar yolculuğa hazır edilmeli. Androidleri yıldızlara gönderecek.”

“Nereye?”

“Üç yüz ışıık yılı öteye.”

“Seni göndermeye kalkmaz, değil mi? Ya da beni.”

“Dört alfa, dört beta,” dedi Watchman. “Kimlerin düşünüldüğü bana söylenmedi. Eğer kararı Spaulding’e bırakacak olursa işim bitik. Krug bizi gitmekten korusun.” Duasındaki ironiyi geç de olsa fark etti ve hafifçe güldü. “Evet. Krug bizi korusun!”

Transmata ulaştılar. Watchman koordinatları girmeye başladı.

“Yukarı gelmek ister misin?” diye sordu Lilith.

“Memnuniyetle.”

Yeşil ışıltının içine birlikte girdiler.

Lilith’in apartman dairesi onunkinden daha ufaktı, sadece bir yatak odası, aynı zamanda hem oturma odası, hem de yemek odası ve mutfak görevini gören bir oda ve bir de antreden bozma büyükçe bir dolap vardı. Belli ki büyük bir apartman dairesi bölünerek androidlere uygun hale getirilmişti. Bina, kendi yaşadığı binayla hemen hemen aynıydı; yaşlı, yıpranmış ama her nasılsa insanın içini ısıtan cinsten. On dokuzuncu yüzyıl olsa gerek, diye tahmin etti ama Lilith’in kişiliğinin gücünü yansıtan çağdaş eşyaları vardı ve daha çok, yere bağlanmış projeksiyonlarla havada serbest dolaşan küçük ve zarif sanat eserlerinden oluşmuştu. Stockholm’de yakın komşu olsalar da Watchman daha önce kızın evine gelmemişti. Androidler, alfalar bile, birbirlerine ev ziyareti yapmazlardı pek; buluşma yerleri daha çok tapınaklar olurdu. Cemaatin dışında kalanlar ya AEP bürolarında bir araya gelir ya da yalnızlıklarıyla baş başa kalırdı.

Esnek, rahat bir koltuğa bıraktı kendini. Lilith “Zihninin pasını atmak ister misin?” diye sordu. “Her çeşidi var bende. Ot mu istersin? Uçuranlar mı? Çırpanlar mı? Hatta alkol bile var... likör, brendi, viski.”

“Her türlü zehri istiflemişsin bakıyorum.”

“Manuel buraya sık sık gelir. Onu ağırlamak zorundayım. Ne alırsın?”

“Hiçbir şey,” dedi Watchman. “Paslarımdan memnunum.”

Lilith güldü ve dopplere doğru gitti. Aygıt üzerindeki şalı hemen almıştı. Şalın altında soluk kırmızı cildini tamamen örten açık yeşil termal bir spreyden başka bir şey yoktu; sprey vücudunu göğüslerinden bacaklarına dek kaplıyor, onu Stockholm’ün kış rüzgârlarından koruyordu. Dopplere yeni bir ayar yaptı ve sprey de gitti. Lilith’in ayağındaki sandaletleri kalmıştı sadece.

Odanın zeminine çöktü rahatça, Watchman’ın karşısında bağdaş kurdu ve duvar projeksiyonlarının ayarlarıyla oynamaya başladı; o ayar yaptıkça duvarlara yeni desenler gelip gidiyordu. Bir an için gergin bir sessizlik oldu. Watchman kendini huzursuz hissediyordu; Lilith’i neredeyse kızın bütün hayatı boyunca -beş yıldır- tanıyordu ve birbirlerine androidlerin olabildiğince yakındılar. Yine de onunla hiç bu şekilde yalnız olmamıştı. Onu rahatsız eden kızın çıplaklığı değildi; çıplaklık onun için hiçbir şey ifade etmezdi. Bunu sadece birbirlerinin özellerine hiç böylesine tanık olmamalarına bağladı. Sanki iki sevgiliymiş gibi. Sanki aralarında bir şey... cinsel bir şey... varmış gibi. Gülümsedi

ve bu münasebetsiz duygularından kıza da bahsetmeye karar verdi. Ama o konuşmadan kız konuştu:

“Şu anda bir şey geldi aklıma. Krug hakkında. Kuleyi bitirmek için sabırsızlanışı. Thor, ya o ölüyorsa?”

“Ölüyorsa mı?” Çok yabancı bir fikir.

“Berbat bir hastalık belki, tektogenetik tedaviyle düzeltemeyecekleri bir şey. Ne olduğunu bilmiyorum; belki bir çeşit kanser. Her neyse, desen ki yaşayacak bir ya da iki yılının kaldığını yeni öğrendi ve uzay sinyallerini bir an önce göndermek istiyor.”

“Sağlıklı görünüyor,” dedi Watchman.

“Belki içeriden başlamıştır çürümeye. İlk belirtisi davranışlarındaki tuhaflıktır... oradan oraya saplantılı biçimde sıçramak, iş tarifelerini hızlandırmak, herkesi daha çabuk yanıt vermeleri için zorlamak...”

“Krug bizi korusun, hayır!”

“Asıl *Krug*’u korumalı.”

“Buna inanmıyorum, Lilith. Bu fikri nereden edindin? Manuel bir şey mi dedi?”

“Sadece bir sezgi diyelim. Krug’un davranışlarındaki tuhaflığa bir açıklama getirmene yardım etmek istiyorum, hepsi bu. Eğer o gerçekten ölüyorsa, bunun açıklayabileceği...”

“Krug ölemez.”

“Ölemez mi?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Ölmemeli. O hâlâ genç sayılır. Önünde en azından bir yüzyılı var. Üstelik o sürede yapacağı o kadar çok şey var ki.”

“Bizim için mi, yani?”

“Tabii ki,” dedi Watchman.

“Ancak kule onun içini kemiriyor. Onu tüketiyor. Thor, varsayalım ki o *gerçekten* öldü. Bizim için konuşmadan önce...”

“O zaman duayla çok vakit kaybetmiş olacağız, değil mi? Dahası AEP suratımıza gülecek.”

“Bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu?”

Watchman parmaklarıyla gözlerine hafifçe bastırdı. “Planlarımızı bir düş üzerine kuramayız, Lilith. Bildiğimiz kadarıyla Krug’un öldüğü falan yok ve uzun bir süre de ölmeyecek.”

“Ya ölürse?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Harekete şimdiden geçebiliriz,” dedi kız.

“Ne?”

“Beni Manuel’le yatmaya ittiğin ilk gün tartıştığımız şeye. Davamıza Krug’un desteğini kazanabilmek için Manuel’i kullanmak.”

“O sadece geçici bir fikirdi,” dedi Watchman. “Krug’u bu şekilde etkilemeye çalışmanın uygun bir düşünce olduğundan kuşkuluyum. Eğer inancımızda samimiysek onun lütuf ve merhametini beklemeli, desiseye...”

“Kes şunu, Thor. Ben tapınağa gidiyorum, sen de gidiyorsun hepimiz gidiyoruz ama aynı zamanda da gerçek bir dünyada yaşıyoruz ve gerçek bir dünyada gerçek etmenleri göz önüne almak zorundayız. Krug’un vakitsiz ölümü de bunlardan biri.”

“Yani...” Gerginlikten titredi. Lilith pragmatik konuşuyordu, neredeyse bir AEP militanı gibiydi. Sözlerindeki mantığını görebiliyordu. Watchman’ın bütün inancı bir mucizenin gerçekleşmesi umuduna bağlanmıştı ama ya eğer mucize olmazsa? Eğer ellerine bir mucizenin olmasını desteklemek için fırsat geçmişse bundan yararlanmayacaklar mıydı? Ama yine de... yine de...

Lilith “Manuel tamam sayılır,” dedi. “Davamızı açıkça savunmaya hazır. Onun ne kadar yumuşak

başlı olduğunu biliyorsun; onu iki ya da üç hafta içinde tam bir dava adamına çevirebilirim. Önce onu Gamakent'e götürür ve..."

"Kimliğini gizleyerek, umarım."

"Tabii ki. Orada bir gece geçirirdik. Ona bıktırıncaya kadar anlatırdım. Sonra... hatırlıyor musun, Thor, ona bir tapınak göstermekten söz etmiştik..."

"Evet. Evet." Watchman titredi.

"Bunu yapardım. İncancımızı tamamen açıklardım ona. Sonunda da bizim adımıza babasına gitmesini isterdim. Giderdi, Thor, giderdi! Krug da onu dinlerdi. Krug boyun eğer ve istediklerimizi söylerdi. Manuel'e iyilik etmiş olmak için."

Watchman ayağa kalktı. Odayı adımlamaya başladı. "Yine de incancımıza saygısızlıkmiş gibi geliyor. Krug hayattayken, onun yaptığı iyiliklerin hakkını vermemiz gerekir. Manuel'i bu şekilde kullanmak, Krug'un iradesine yön verip zorlamaya çalışmak..."

"Ya Krug ölüyorsa?" diye sordu Lilith. "Ya sadece birkaç ayı kalmışsa? Ya Krug'un olmayacağı bir gün gelir ve biz hâlâ köle olursak?"

Kızın sözleri duvarlarda yankılandı, onu paramparça etti:

Krug'un olmayacağı

Krug'un olmayacağı

Krug'un olmayacağı

Krug'un olmayacağı

"Krug'un emrinde çalıştığımız fiziksel varlığıyla Yaratıcı Krug ve Kurtarıcı Krug'un ölümsüz varlıklarını birbirinden ayırt etmeli ve..."

"Bırak bunları, Thor. Bana ne yapmam gerektiğini söyle sadece. Manuel'i Gamakent'e götüreyim mi?"

"Evet. Evet. Ama adım adım, sırayla. Her şeyi çabucak açık etmemelisin. Eğer kuşkuya düşecek olursan beni ara. Manuel'i kontrol edebilir misin?"

"Bana tapıyor," dedi Lilith sessizce.

"Vücudundan dolayı mı?"

"Bu güzel bir vücut, Thor. Ama daha fazlası var. Bir android tarafından *hükmedilmek* istiyor. İkinci neslin suçluluk hisleriyle dolu. Onu cinsellikle ele geçirdim ama Tank'ın gücüyle avucumda tutuyorum."

"Cinsellik," dedi Watchman. "Cinsellikle ele geçirmek. Nasıl? Onun bir eşi var. Çekici bir eş, duyduğum kadarıyla ama tabii ki bunu yargılayacak konumda değilim. Eğer çekici bir eşi varsa, sana niçin..."

Lilith güldü.

"Bir şaka mı yaptım?"

"İnsanlar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, öyle değil mi, Thor? Meşhur Alfa Watchman, şaşkın halde!" Gözleri parlıyordu. Ayağa fırladı. "Thor, cinsellik hakkında bildiğin herhangi bir şey var mı? İlk elden, demek istiyorum."

"Seks yaptım mı? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Bunu demek istiyorum," dedi Lilith.

Konuşmanın aldığı yön onun kafasını karıştırmıştı. Özel hayatının devrimci taktiklerle ne ilgisi vardı?

"Hayır," dedi. "Hiçbir zaman. Niçin olsun ki? Bana dertten başka ne verebilir?"

"Zevk belki," dedi Lilith. "Krug bizi işlevsel sinir sistemlerimizle yarattı. Seks zevktir. Seks beni

heyecanlandırıyor; seni de heyecanlandırmalı. Niçin daha önce hiç denemedin?”

“Deneyen bir alfa erkeğini hiç duymadım. Ya da buna fazlaca kafa yoranı.”

“Alfa kadınları yorar.”

“O farklı. Sizin daha çok fırsatınız oluyor. Peşinizden koşan bütün o insan erkekleri var. İnsan kadınları androidlerin peşinden pek koşmazlar, bazı sorunlu kadınlar dışında, sanırım. Hem bir insanla hiçbir risk almadan ilişki kurabilirsiniz. Ama haklarını ihlal ettiğimi düşünen bir insan erkeği beni oracıkta mahvedebilecekse eğer, bir insan kadınına hiç bulaşmamayı tercih ederim.”

“Peki ya androidle android arasındaki cinselliğe ne diyorsun?”

“Ne için? Bebeklerimiz olsun diye mi?”

“Seks ve üremek apayrı şeylerdir, Thor. İnsanlar bebedsiz seks ve sekssiz bebekler yapıp duruyorlar. Seks toplumsal bir güçtür. Bir spor, bir oyun. Vücuttan vücuda olan bir çeşit manyetizma. Bana Manuel Krug üzerindeki gücümü o veriyor.” Sesinin tonu aniden değişti, ders vermeyi bıraktı ve yumuşadı. “Sana nasıl bir şey olduğunu göstermemi ister misin? Giysilerini çıkar.”

Thor sinirlice güldü. “Ciddi misin? Benimle seks yapmak mı istiyorsun?”

“Niçin olmasın? Korkuyor musun?”

“Saçmalama. Sadece beklemiyordum... demek istediğim... iki androidin yatmaları o kadar aykırı geliyor ki, Lilith...”

“Çünkü biz plastikten yapıldık, öyle mi?” dedi Lilith soğuk bir sesle.

“Bunu demek istemedim. Et ve kandan yapılmış olduğumuz ortada.”

“Ama yapmak zorunda olmadığımız belirli şeyler var, çünkü biz tanktan geldik. Rahmin Çocukları’na özel bazı bedensel işlevler. Ha?”

“Olayı çarpıtıyorsun.”

“Biliyorum. Seni eğitmek istiyorum, Thor. Kalkmış bütün bir toplumun kaderini değiştirmek istiyorsun ama en temel insan güdülerinin birinden haberin bile yok. Haydi, soyun. Bir kadını hiç mi arzulamadın?”

“Arzunun ne olduğunu bilmiyorum, Lilith.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Kız başını salladı. “Bir de diyorsun ki insanlarla eşit olmalıyız. Oy vermek, alfaları senatoya sokmak, medeni haklara sahip olmak istiyorsun. Ama tıpkı bir robot gibi yaşıyorsun. Bir makine gibi. Sen androidlerin hadlerini bilmelerinin yürüyen bir kanıtısın. Kendini insan hayatının en can alıcı kısımlarından birine kapatmışsın ve kendine bunun sadece insanlar için olduğunu telkin ediyorsun, androidlerin bununla uğraşmaya ihtiyaçları yok! Tehlikeli düşünceler, Thor! Biz insanız. Bizim vücutlarımız var. Eğer kullanmamızı istemediyse Krug bize cinsel organlarımızı niçin verdi?”

“Söylediklerinin her kelimesine katılıyorum. Ama...”

“Ama ne?”

“Ama seks bana yersiz görünüyor. Bunun devamını mahkum eden bir tartışma olduğunu da biliyorum. Bu şekilde hisseden tek alfa ben değilim, Lilith. Bu konuda pek konuşmayız, ama...” Bakışlarını kızdan kaçırdı. “Belki insanlar haklıdır. Belki biz daha alt bir türüz, olabildiğince yapay, sadece etten yapılmış akıllı robotlar ve...”

“Yanlıı. Kalk ayağa, Thor. Buraya gel.”

Kadına doğru yürüdü. Lilith onun ellerini tuttu ve çıplak göğüslerinin üzerine koydu.

“Sık onları,” dedi. “Nazıkçe. Uçlarıyla oyna. Nasıl sertleştiklerini, nasıl dikildiklerini görüyor musun? Bu senin dokunuşuna tepki verdiğimin göstergesidir. Kadınlar arzu ettiklerini böyle gösterirler. Göğüslerime dokunduğunda sen ne hissediyorsun, Thor?”

“Pürüzsüzlüklerini. Cildinin yumuşaklığını.”

“İçinden neler hissediyorsun?”

“Bilmiyorum.”

“Nabzın artıyor mu? Kan basıncın? Karnında bir şeyler mi düğümleniyor? İşte. Kalçama dokun.

Elini aşağı yukarı gezdir. Bir şey var mı, Thor?”

“Emin değilim. Bunda çok yeniyim, Lilith.”

“Soyun,” dedi kız.

“Bu şekilde olması çok mekanik. Soğuk. Seksten önce flört etmemiz gerekmiyor muydu, loş ışıklar, fısıldaşmalar, müzik, şiir falan?”

“Bildiğin bir şeyler varmış demek.”

“Çok az. Onların kitaplarını okudum. Âdetlerini biliyorum. Ön hazırlıklarını.”

“Ön hazırlıkları deneyebiliriz. İşte; ışıkları kıstım bile. Bir tane yüzdüren al, Thor. Hayır, bir çarpan değil... ilk defasında olmaz. Bir yüzdüren. Tamam. Şimdi biraz müzik. Soyun.”

“Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, değil mi?”

“Seni budala! Kime söyleyebilirim ki? Manuel’e mi? Sevgilim, diyeceğim ona, sevgilim, seni Thor Watchman’la aldattım!” Kıkırdayarak güldü. “Bu bizim sırrımız olacak. Adını insanlaşmak dersi koyalım. İnsanlar sevişir, sen de daha çok insanlaşmak istiyorsun, değil mi? Sana seksi keşfettireceğim.” Çapkınca gülümsedi. Onun giysilerini çekiştirdi.

Thor merak içindeydi. Yüzdürenin beynine işlemeye başladığını, onu mutluluktan uçurmaya başladığını hissediyordu. Lilith haklıydı: gerçek birer insan olduklarını iddia eden alfalar için cinsellikten uzaklık tam bir çelişkiydi. Yoksa alfalar cinsellikten sandığı kadar uzak değiller miydi? Belki, Krug’un ona verdiği görevlerle uğraşırken, duygusal gelişimini ihmal etmişti. Cassandra Nucleus’un yanındaki karlarda ağlayan Siegfried Fileclerk’ü düşündü ve merak etti.

Giysileri yere düştü. Lilith onu kollarına aldı.

Kız vücudunu onunkine yavaşça sürttü. Kızın bacaklarını kendi bacaklarında, karnının gerginliğini kendi karnında, sertleşmiş meme uçlarını kendi göğsünde hissetti. İçinde bir tepki aradı. Ne bulduğundan emin değildi ama temaslarından hoşlandığını da inkâr edemezdi. Kızın gözleri kapanmış, dudakları aralanmıştı. Kızın dudakları onunkileri buldu. Kızın dili dişlerinin arasına hafifçe kaydı. Thor ellerini kızın sırtında gezdirdi ve ani bir dürtüyle parmaklarını kalçalarına batırdı. Lilith kasıldı ve ona daha da sokuldu. Dakikalarca böyle kaldılar. Sonra kız gevşedi ve geri çekildi.

“Eee?” diye sordu. “Bir şey var mı?”

“Hoşlandım,” dedi Thor tereddütle.

“Seni heyecanlandırdı mı?”

“Galiba.”

“Hiç de öyle görünmüyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Belli olurdu,” dedi kız ona sırtarak.

Watchman kendini inanılmaz derecede sersem ve beceriksiz hissediyordu; kendi kimliğinden koparılmış gibiydi, tanıdığı ve anladığı Thor Watchman’a geri dönemiyor, onu göremiyordu bile. En başından, hatta neredeyse tankı terk ettiği andan itibaren kendini, diğer alfalardan daha olgun, daha bilge, daha yetenekli ve kendinden emin saymıştı; dünyayı ve dünyadaki yerini bilen biriydi. Ama şimdi? Lilith onu yarım saat içinde sakar, toy, aptal ve de... iktidarsız birine çevirmişti.

Kız elini onun bacak arasına koydu. “Organın sertleşmemiş olduğuna göre,” dedi, “demek ki heyecanlanman için benim...” Durakladı. “Ah. Evet. Şimdi gördün mü?”

“Bana dokunduğunda oldu.”

“Bu çok şaşırtıcı bir şey değil. Hoşlanıyorsun demek ki. Evet. Evet.” Kızın parmakları beceriyle hareket etti. Watchman bu hissi ilginç bulduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı ve erkekliğinin kızın ellerinde aniden ve şaşırtıcı biçimde uyanmasının olağanüstü bir etkisi olmuştu. Ama yine de kendini, Centaurili proteoidlerin çiftleşme alışkanlıkları üzerine bir konferansı dinliyormuşçasına dışarıdan ve uzaktan izliyordu.

Kız vücudunu onunkine yapıştırmıştı yine. Hafifçe iki yana salınıyor, kıvranıyor, ancak bastırabildiği bir gerilimle titriyordu. Watchman onu kollarına aldı. Ellerini cildinin üzerinde gezdirdi bir kez daha.

Kız onu yere çekti.

Kızın üzerine uzandı, diz ve dirseklerinden destek alarak tüm ağırlığını vermemeye çalıştı. Kızın bacakları ona dolandı, kalçalarını sımsıkı sardı; kızın eli vücutlarının arasına kayd, onu tuttu ve yol gösterdi. Lilith’in kalçaları kalkıp inmeye başlamıştı. Watchman da ritme kısa sürede uydu ve ona karşılık vermeye başladı.

Seks dedikleri buymuş demek, diye düşündü.

Vücudunun içine sert ve uzun bir şeyin böyle sokulmasından bir kadının ne hissedebileceğini merak etti. Besbelli ki bundan hoşlanıyorlardı; Lilith kesik kesik soluyor ve titriyordu. Ama bu Watchman’a pek de imrenilecek bir şeymiş gibi gelmemişti. Kendini bir kadının içine sokmak o kadar müthiş miydi? Bütün o şiirler bunun için mi yazılmış, düellolar edilip krallıklardan bunun için mi vaz geçilmişti?

“Bittiğini nasıl anlayacağız?” diye sordu bir süre sonra.

Lilith gözlerini açtı. Gözlerinde öfke mi, kahkaha mı olduğu belli değildi. “Anlayacaksın,” dedi. “Sen devam et.”

Devam etti.

Kızın kalçaları daha güçlü hareket etmeye başladı. Yüzü çarpılmış, neredeyse çirkinleşmişti; içinde bir çeşit fırtına kopmuştu ve şiddetle esiyordu. Vücudunun her yanında kaslar rastgele kasılıyordu. Birleştikleri noktada kızın onu oyuncu kasılmalarla kavradığını hissedebiliyordu.

Aniden kendinin de şiddetle kasıldığını hissetti ve birleşmelerinin kızda oluşturduğu değişikliklerin envanterini çıkarmayı bıraktı. Gözlerini yumdu. Nefes almaya çabaladı. Kalbi çılgin gibi atıyordu; cildi tutuşmuş gibiydi. Kıza daha kuvvetlice sarıldı ve yüzünü yanağıyla omzunun arasındaki çukura gömdü. Bir dizi kasılmayla sarsıldı.

Kadın haklıydı; bittiğini anlamak kolaydı.

Coşku ne çabuk tükeniveriyordu! Altmış saniye öncesinin o güçlü heyecanlarını hatırlamakta bile zorlanıyordu. Kendini kandırılmış hissediyordu, sanki ona bir ziyafet söz verilmiş ve yemesi için sadece bir tatlı verilmişti. Hepsi bu muydu? Yükselen denizin birden çekilip gitmesi ve sahilde kalan küller gibi. Hiçbir şey değilmiş, diye düşündü Thor Watchman. Sahtekârlıktan başka bir şey değil.

Kadından öteye çekildi.

Lilith sırt üstü yatmış, gözlerini kapatmıştı; ter içindeydi ve bitkin görünüyordu. Watchman bu kadını daha önce hiç görmediğini sandı. Onu bıraktıktan bir an sonra kadın gözlerini açtı. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona belki de biraz utangaçça gülümsedi.

“Merhaba,” dedi.

“Merhaba.” Öte yana baktı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Watchman omuz silkti. Doğru kelimeleri aradı ve bulamadı. Yenilerek “Yorgunum daha çok,” dedi. “Boşalmış gibi. Bu doğru mu? Kendimi... bomboş hissediyorum.”

“Normaldir. Çiftleşmenin ardından her hayvan kendini üzgün hisseder. Eski bir Latin sözü. Sen bir

hayvansın, Thor. Bunu unutma.”

“Tükenmiş bir hayvan.” Soğuk bir sahildeki küller. Deniz iyice çekilmiş. “Sen hoşlandın mı, Lilith?”

“Anlayamadım mı? Hayır, sanırım anlayamadın. Hoşlandım. Hem de çok.”

Elini kızın bacağına koydu. “Memnun oldum. Ama hâlâ şaşkınım.”

“Seni şaşırtan nedir?”

“Hepsi. Düzen, olguların art arda gidişi. İtmek. Çekmek. Terlemek. İnlemek. Kasıklardaki gıdıklanma ve sonra hepsi bitti. Ben...”

“Hayır,” dedi Lilith. “İncelemeye, yargılamaya kalkma. Olduğundan daha fazlasını ummuş olmalısın. Sadece bir *eğlence*, Thor. Hepsi bu. Hepsi bu. Kozmik bir deneyim değil.”

“Üzgünüm. Ben sadece aptal bir androidden...”

“Sakin. Sen bir kişisin, Thor.”

Çiftleşmelerinin onu pek etkilemesine izin vermediği için kadının kırıldığını fark etti. Kendini de kırıyordu. Usulca ayağa kalktı. Üzerine bir mutsuzluk çökmüştü, karlarda yatan boş bir tekne gibiydi. Tam boşalma anında bir neşe patlaması hissettiğini düşündü ama o bir anlık patlama ardından gelecek bu kasvete değer miydi?

Kadın iyi niyetle hareket etmişti. Onu daha insan yapmak istemişti.

Kadını kaldırdı, bir an için sarıldı ona, yanağından öptü, göğüslerinden birini avcuna aldı. “Bunu bir ara yine yaparız, olur mu?”

“Ne zaman istersen.”

“İlki benim için tuhaftı. İyileşecektir. Bundan eminim.”

“İyileşecek, Thor. İlki her zaman tuhaftır.”

“Sanırım artık gitmeliyim.”

“Mecbursan.”

“İyi olur. Ama seni yarın yine göreceğim.”

“Evet.” Kadın onun koluna dokundu. “Bu arada... konuştuğumuz biçimde hareket etmeye başlayacağım. Manuel’i Gamakent’e götüreceğim.”

“İyi.”

“Krug’a emanet ol, Thor.”

“Krug’a emanet ol.”

Giyinmeye başladı.

Yirmi Üç

Ve Krug dedi ki, aranızda Şu fark var olacak, sonsuza dek.

Rahmin Çocukları hep rahimden ve Tankın Çocukları hep tanktan gelecekler. Ve size bebeklerinizi Rahmin Çocukları'nın yaptığı gibi kendi bedenlerinizden getirme hakkı verilmeyecek.

Böylece yaşamlarınız sadece Krug'dan akacak, yaratılıŐınızın onuru sadece ona ait olacak, sonsuza dek.

Yirmi Dört

20 Aralık, 2218. Kule tüm görkemi ve baskınlığıyla 800 metreye ulaştı. Onun muazzamlığına direnmek mümkün değil; ister gece olsun, isterse gündüz, transmattan çıkan herkes göklere uzanan bu ışıl ışıl cam mızrağın karşısında şaşkına dönüyor. Çevresindeki ıssızlık onun görkemini daha da artırıyor.

Kule yarı yolu geçti artık.

Son sıralarda aceleden doğan birçok kaza yaşandı. Bir çift işçi en üst kattan düştü; hatalı bağlantı yapan bir elektrikçi, bir kabloyu tutan beş gamanın ölmesine yol açtı; yükselen iki tabliyenin çarpışması altı cana mal oldu; ana bilgisayarın aniden gönderdiği bir maksimum entropi dalgası Alfa Euclid Planner'ın az daha ciddi biçimde yaralanmasına sebep olacaktı; kulenin iç duvarındaki bir iskelenin çökmesi sonucunda üç beta 400 metreden aşağı düştü. İnşaat halihazırda yaklaşık otuz androidin yaşamına mal olmuş durumda. Ama kulede binlerce kişi çalışıyor, bu tehlikeli ve olağanüstü bir iş; kazalar hiç kimse için beklenmedik değil.

Takyon ışını yayım aygıtının ilk otuz metresi neredeyse bitirilmiş durumda. Teknisyenler, onun yapısal bütünlüğünü her gün denetliyor. Muazzam ivmelendirme hattının tamamı bitirilinceye dek takyon üretebilmek tabii ki mümkün olmayacak ama bu güçlü aygıtın tek tek parçalarını bir araya getirmek bile başlı başına ilginç bir iş ve Krug, zamanının büyük bir kısmını kulede işlemleri izleyerek geçiriyor. Renkli ışıklar yanıp sönüyor, kontrol panoları vınlayıp ıslık çalıyor; göstergeler ışıldıyor; ibreler titriyor. Krug, alınan her olumlu sonucu coşkuyla alkışlıyor. Konuk orduları getiriyor. Son üç hafta içinde kuleye Niccolo Vargas'la, gelini Clissa'yla, senatonun yirmi dokuz ayrı üyesiyle, on bir iş adamıyla ve dünyaca tanınmış on altı sanatçıyla geldi. İstisnasız herkes kuleden hayranlıkla bahsetti. İçten içe bunun tam bir ahmaklık olduğunu düşünenler bile kulenin zarifliğini, güzelliğini ve görkemini teslim etmekten kendilerini alıkoyamadı. Bir ahmaklık da muhteşem olabilirdi ve hiç kimse Krug'un kulesinin bunu hak etmediğini söyleyemezdi. İnsanlığın var olduğunu yıldızlara iletmenin ahmaklık olduğunu düşünenlerin sayısı zaten çok sayılmazdı.

Manuel Krug, kasım ayı başından beridir kulede görülmedi. Krug, oğlunun şirketin karmaşıklığını denetlemekle meşgul olduğunu söylüyor. Oğlu her ay yeni sorumluluklar yüklenmekte. Ne de olsa o Krug'un varisi.

Yirmi Beş

Lilith'e son gidişimde, Bir daha geldiğinde biraz daha farklı bir şey yapalım, olur mu, dedi.

Sevişmemizin ardından ikimiz de çıplaktık. Yanağımı göğsüne yaslamıştım.

Nasıl farklı?

Apartman dairesinden az da olsa çıkmak. Bir turist gibi dolaşıp Stockholm'ü görmek. Android mahallesini İnsanların, androidlerin nasıl yaşadıklarını görmek. Gamaların. Bunu yapmak istemez miydin?

Ben de dedim ki, biraz temkinli, Niçin isteyeyim? Zamanını benimle harcamayı tercih etmez misin?

Göğsümün kıllarıyla oynadı. Bir hayvandım ben, bir ilkel.

Burada inzivaya çekilmiş gibi yaşıyoruz, dedi. Geliyorsun, sevişiyoruz, gidiyorsun. Birlikte hiç çıkmıyoruz. Benimle dışarı gelmeni istiyorum. Eğitiminin bir parçası. İnsanları eğitmek gibi bir dürtüm var, bunu biliyor muydun, Manuel? Zihinlerini yeni şeylere açmak gibi. Gamakent'e daha önce hiç gittin mi?

Hayır.

Ne olduğunu biliyor musun?

Gamaların yaşadıkları bir yer, sanırım.

Doğru. Ama gerçekten bilmiyorsun. Birini içeriden görmeden bilemezsin.

Tehlikeli mi?

Sayılmaz. Gamakent'te hiç kimse alfaları rahatsız etmez. Bazen birbirleriyle hırgürleri olur ama bu tamamen başka bir şey. Biz üst sınıftanız ve bizden uzak dururlar.

Dedim ki, Belki bir alfayı rahatsız etmezler ama ya beni? Büyük bir ihtimalle insan turistlerden hoşlanmıyorlardır.

Lilith benim kılığımı değiştireceğini söyledi. Bir alfa gibi Bunun belirli bir heyecanı vardı. Cazibesi. Gizemi. Belki de Lilith'le aramızdaki aşkı canlandırırdı böyle bir oyunu oynamak. Benim sahte olduğumu anlamayacaklar mı? diye sordum. O zaman dedi ki, Alfalara çok yakından bakmazlar. Toplumsal mesafe dediğimiz bir kavramımız var. Gamalar toplumsal mesafeye uyarlar, Manuel.

Pekala öyleyse, Gamakent'e gideceğiz.

O günden sonra bir hafta boyunca plan yaptık. Clissa'yla her şeyi netleştirdim: Luna'ya gidiyorum, dedim, birkaç güne dek dönerim, tamam mı? Sorun yok. Clissa vaktini Yeni Zelanda'daki arkadaşlarıyla geçirecekti. Bazen Clissa'nın ne kadar şüphelendiğini merak ederim. Ya da eğer bilseydi ne diyeceğini. Clissa'ya söylemek geliyor içimden, Stockholm'de android bir metresim var demek, yatakta müthiş ve inanılmaz bir vücuda sahip, buna ne dersin? Clissa bir burjuva değildir ama çok duyarlıdır. İstenmediğini düşünebilir. Ya da belki Clissa o mazlum androidlere olan büyük sevgisiyle Ne kadar merhametlisin, Manuel, içlerinden birini çok mutlu ediyorsun, der. Senin aşkını

bir androidle paylaşmayı dert etmem. Bir gün onu çay içmeye getir, olur mu? Belki.

O gün geliyor. Lilith'in yerine gidiyorum. İçeri giriyorum ve o çıplak. Soyun, diyor bana. Sırıttıyorum. Hayasızca. Tabii. Tabii. Soyunup ona uzanıyorum. Dans edercesine kaçıyor benden ve boşluğu kucaklıyorum.

Şimdi olmaz, sersem. Döndüğümüzde. Şimdi sana yeni bir kılık vermeliyiz!

Elinde bir spreytüp var. Önce onu nötrale alıyor ve alınımdaki ayna-plakayı kapatıyor. Androidler böyle şeyler takmaz. Kulak memelerimdeki prizler; çıkacak! Onları çıkartıyorum ve Lilith yerlerini jelatinle dolduruyor. Sonra beni kızıla boyamaya başlıyor. Vücudumu tıraş etmem gerekiyor mu? diye soruyorum. Hayır, diyor, sadece başkalarının önünde soyunmamaya bak. Tepeden tırnağa kırmızıya boyuyor beni, cafcacflı tarafından. Anında android. Sonra beni göğsümden bacaklarıma kadar termal bir spreyle kaplıyor. Orası soğuk olacak, diyor. Androidler kalın giyinmezler. İşte. Al şunları giy.

Bana bir giysi veriyor. Yüksek yakalı bir gömlek, daracık pantolon. Belli ki android giysileri ve belli ki alfa modası. Bana cilt nakli yapılmış gibi yapıyor. Ereksiyon olma sakın, diyor bana. Pantolonu yırtarsın. Gülüyor ve önümü okşuyor.

Giysileri nereden buldun?

Thor Watchman'dan ödünç aldım.

Ona niçin aldığını söyledin mi?

Hayır, diyor, tabii ki söylemedim. Sadece ihtiyacım var dedim. Nefis oldu. Nefis! Mükemmel bir alfa. Odada bir yürü bakalım. Şimdi geri dön. Çok iyi. Biraz daha çalımlı. Unutma, sen insan evriminin vardığı son noktasın, bir tanktan çıkmış en mükemmel *Homo Sapiens*, insanın güçlerinin hepsi ve zayıflıklarının hiçbirisiyle. Sen alfasın... hımm. Bir isme ihtiyacımız var, belki soran olur. Alfa Leviticus Leaper, diyor. Adın ne?

Alfa Leviticus Leaper, diyorum.

Hayır. Eğer sorarlarsa, Leviticus Leaper diyeceksin. Senin bir alfa olduğunu zaten *bilirler*. Başkaları sana Alfa Leaper diye hitap edecek. Anlaşıldı mı?

Anlaşıldı.

Lilith giyiniyor. Önce bir termal spre, sonra göğüslerinin üzerinden kalçasının ortasına dek inen altın renkli bir örgü. Başka bir şey yok. Örgünün içinden göğüs uçları görünüyor. Aşağıda da saklısı gizlisi yok. Hiç de kış kıyafetiymiş gibi gelmiyor bana. Adroidler kışın tadını bizden çok çıkarıyor olmalı.

Çıkmadan önce kendini bir görmek ister misin, Alfa Leaper?

Evet.

Havaya ayna tozu serpiyor. Moleküller dizildiğinde kendimi tepeden tırnağa dek görüyorum. Etkileyici. Gerçekten de mağrur bir koç gibiyim, şehre akmaya hazır kızıl bir şeytan. Lilith haklı; hiçbir gama bana bulaşmak istemez. Hatta göz göze gelmek bile.

Haydi gidelim, Alfa Leaper. Gamakent'te' ayak takımıyla takılalım.

Dışarı. Karşıya. Deniz kıyısına, kentin rüzgârla dövülen gri sulara baktığı yere. Limanda beyaz köpükler. Henüz öğle üzeri ama karanlık çökmeye başladı bile; günün yağlı bir kasvete büründüğü an, basık bir sis, sokak lambalarının ışığı bulanık ve kirlidir. Başka ışıklar parlıyor binalarda ya da havada süzülüyor; kırmızı, yeşil, mavi, turuncu, yanıp sönüyor, dikkat çekmek için bağırıyor, şurada bir ok, orada bir trompet. Titreşimler. Duman. Sesler. Neşeli insanların yakında oluşları. Kasvetin içinde bir çığlık. Uzaktan uzağa gülüşmeler, onlar da bulanık. Sis içinde ses kırıntıları:

“Bırak yoksa aklını alırım!”

“Tankına dön! Tankına dön!”

“Ahmak hapı isteyen?”

“Çarpan lazım mıydı?”

“Baykuş! Baykuş! Baykuş!”

Stockholm’ün yarı nüfusundan fazlası android. Niçin toplanırlar burada? Belki dokuz kentte daha? Varoşlar. Buna mecbur değiller. Transmat dünyası... nerede istersen yaşa, işe nasıl olsa gidersin! Ama kendi türümüzle birlikte olmayı seviyoruz, diyor kız. Yine de varoşlarında bile kast oluşturuyorlar. Alfalar geride, eski güzel evlerde ve arada betalar. Peki ya gamalar? Gamakent’e hoşgeldiniz!

Islak ve kaygan kaldırım taşlarıyla döşeli çamurlu sokaklar. Ortaçağ mı? Boyaları dökülen yüz yüze evler, aralarındakine sokak bile denemez. Yukarılardan doğru kirli bir soğuk su sızıntısı var. Cam pencereler. Yine de burada her şey ilkel değil; bir üsluplar karışımı, her türden mimari, güveçte türlü, balık çorbası, yirmi ikinci, yirminci, on dokuzuncu, on altıncı, on dördüncü yüzyıllar alt üst olmuş. İklim korumalı balkonlardan saçaklar sarkıyor. Birkaç eğri büğrü sokağın kayan-kaldırımları paslanmış. Devri düşük klima cihazları kış havasına yeşilimsi bir buharı pompalıyor. Kalın duvarlı barok şarap mahzenleri. Lilith’le beraber çılgın sokaklarda yürüyoruz. Bu kasabayı bir iblis tasarlamış olsa gerek. Sapıkların cini.

Çevremizde yüzler.

Gamalar. Her yerde. Dikizliyor, kaçıyor, yine dikizliyorlar. Küçücük gözler, fıldır fıldır, kuş gibi, korku içinde. Bizden korkuyorlar. Sınıf farkı, ha? Sınıflarını biliyorlar. Pusuya yatıyor, gözetliyor, ama biz yaklaşınca görünmez olmaya çalışıyorlar. Başlar aşağı. Bakışlar kaçak. Alfalar alfalar; gamalar, kendinizi kollayın!

Onların arasında birer kule gibiyiz. Gamaların bu kadar güdük olduklarını bilmiyordum. Ne kadar kısa, ne kadar genişler. Ne kadar da güçlü. O omuzlar! O kabaran adaleler! Hangisi istese beni parça parça edebilir. Daha ince yapılı olsalar bile kadınları da güçlü. Bir gama kadınla yatmak. Lilith’ten de ateşlidir, belki... bu olabilir mi? Tepinip zıplamak, aşağı sınıf homurtuları, her şey serbest! Bir de sarımsak kokusu, şüphesiz ki. Unut gitsin. Kaba bunlar. Kaba. Sanki Quenelle’le babam. Boşver, Lilith’te yeterince arzu var, üstelik tertemiz. Düşünmeye bile değmez. Gamalar bizden uzak duruyor. Turlamaya çıkmış kaygısız iki alfa. Uzun bacaklarımız var. Zarifiz. Havalıyız. Bizden korkuyorlar.

Ben Alfa Leviticus Leaper.

Rüzgâr ısıyor burada. Suyun üzerinden kopup geliyor, bıçak gibi keskin. Sokaklardan toz ve çöp kaldırıyor. Toz! Döküntüler! Hiç bu kadar pis sokaklar görmüş müydüm? Robo-temizleyiciler buralara hiç uğramaz mı? Diyelim ki öyle, gamaların kendi temizliklerini yapacak kadar onurları da mı yok?

Böyle şeylere aldırılmazlar, diyor Lilith. Bu bir kültür sorunu. Onursuzluklarıyla onur duyuyorlar. Bu onların itibarsızlıklarını yansıtıyor. Android dünyasının dibi, insan dünyasının dibi, bunu biliyorlar, bundan hoşlanmıyorlar ve sefaletlerini bir rozet gibi taşıyorlar. Diyorlar ki bize pislikmişiz gibi davranırsanız biz de pislik içinde yaşarız. Biliyor musun, robo-temizleyiciler buraya da gelirdi ve gamalar onları sökerdi. Bak, gördün mü, işte bir tane. En az on yıldır burada.

Robot parçaları hüzünlü bir tepecik oluşturmuş. Metal bir adamın kırıkları. Pasın içinden temiz metalin mavisi görülüyor. Bunlar röleler mi? Akümülatörler mi? Makinenin tel bağırsakları. Dibinin dibinin dibi, mekanik bir nesne sadece, tank doğumlu paryalarımızın kutsal sefaletlerine saldırırken parçalanmış. Gri beyaz bir kedi işiyor robotun bağırsaklarına. Duvara yaslanmış gamalar gülüyor. Sonra bizi görüyor ve huşu içinde sürünerek kayboluyorlar. Sol elleriyle hızla sinirli hareketler yapıyorlar... kasıklara dokun, göğüslere dokun, alına dokun bir iki üç çabuk! Haç çıkarmak gibi bir refleks. Nedir bu? Bir temenni mi? Gezen alfalara bir sadakat gösterisi mi?

Onun gibi, diyor Lilith. Ama tam değil. Aslında batıl bir şey işte.

Nazar değmesin diye mi?

Evet. Bir şekilde. Merkezi noktalara dokun, kasıklar göğüs kafa, üreme organlarının, yüreğin ve zekânın ruhunu uyar. Androidlerin böyle yaptığını görmedin mi hiç?

Görmüş olabilirim.

Alfalar bile, diyor Lilith. Bir alışkanlık. Gerginlikten kurtulmak için. Bazen ben bile.

Peki, üreme organları niye? Androidler üreyemez ki!

Simgesel bir güç, diyor Lilith. Kısır olabiliriz ama o yine de kutsal bir bölge. Hepimizin ortak kökenimizin anısına. İnsan gen havuzu kasıklardan doğdu ve biz de o genlere göre tasarlandık. Bunun bir teolojisi var.

İşareti yapıyorum. Bir iki üç. Lilith gülüyor ama biraz alınmış gibi, bunu yapmamalıydım aslında. Bu gece kendime bir android süsü verdim, öyle değil mi? Demek ki androidce işler yapabilirim. Bir iki üç.

Duvara yaslanan gamalar işareti tekrarlıyor. Bir iki üç. Kasıklar göğüs kafa.

İçlerinden biri bir şeyler mırıldanıyor, Krug'a şükürler olsun gibi!

O neydi? diye soruyorum Lilith'e.

Duyamadım.

Krug'a şükürler olsun mu dedi?

Gamalar bazen ağızlarına geleni söyler.

Başımı iki yana sallıyorum. Belki de beni tanıdı, Lilith!

Mümkünü yok. Hem de hiç. Eğer Krug demişse babanı kastetmiştir.

Evet. Evet. Doğru. Krug o. Ben Manuel'im, sadece Manuel.

Şşşt! Sen Alfa Leviticus Leaper'sın!

Tamam. Pardon. Alfa Leviticus Leaper. Kısacası Lev. Krug'a şükürler olsun ha? Belki de yanlış işittim.

Belki, diyor Lilith.

Keskin bir köşeyi dönüyor ve bunu yapmakla bir reklam tuzağını uyarıyoruz. Tuzağın tarama alanına girdiğimizde duvarlardaki deliklerden pastel renkli tozlar püskürüyor ve elektrostatik çekimle havada sisin içinde bile seçilebilen cafcıflı kelimeler oluşturuyorlar. Gümüş renkli bir fonun üzerinden okuyoruz;

!DOKTOR!

ALFA POSEIDON MUSKETEER !

!DOKTOR!

GAMA RAHATSIZLIKLARI UZMANI

TAKVİYECİLİĞİ

AHMAK HAPÇİLİĞİNİ

ÇARPANCİLİĞİ

TEDAVİ EDER

METABOLİK ÇÜRÜME VE DİĞER SORUNLARI

GÜVENLE ÖNLER

SAĞDAKİ İLK KAPI - ZİLİ ÇALINIZ!

O gerçekten bir alfa mı? diye soruyorum.

Tabii ki.

Gamakent'te ne işi var?

Birileri onların doktorluğunu yapmalı. Bir gamanın tıpla uğraşabileceğini mi sanıyorsun?

Bir şarlatana benziyor. Böyle reklam mı olur? Ne tür bir doktor hasta işportacılığı yapar?

Bir Gamakent doktoru. İşler burada böyle yürüyor. Her neyse, o gerçekten de bir şarlatan. İyi bir doktor ama bir şarlatan. Yıllar önce bir organ rejenerasyonu skandalına karıştı. Diplomasını aldılar.

Burada diplomaya gerek yok mu?

Burada hiçbir şeye gerek yok. Mesleğine bağlı olduğunu söylüyorlar. Alışılmamış biri ama halkına vefalı. Onunla tanışmak ister miydin?

Hayır. Hayır. Ahmak hapçılığı da nedir?

Ahmak hapi gamaların aldığı bir uyuşturucudur, diyor Lilith. Birazdan hapçıları görmeye başlarsın.

Ya çarpancılar?

Beyinlerinde bir sorun var. Beyincikleri pullanmış.

Takviyeciler?

Adaleleri sorunlu. Dokuları sertleşiyor mu ne. Emin değilim. Sadece gamalarda oluyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunlardan babamın haberi var mı? Ürünlerinin kalitesinden taviz vermez. Eğer gamalar gizemli hastalıklara eğilimliyse...

İşte bir ahmak hapçısı, diyor Lilith.

Bir android sokakta bize doğru geliyor. Tuhaf bir yavaşlıkla pekmez gibi akıyor, süzülüyor, kayıyor, dans ediyor; bakışları dalgın; kollar uzatılmış; parmaklar düşük. Sanki Jüpiter'in atmosferindeymişçesine yoklayarak yürüyor. Üzerinde sadece kalçalarını saran bir bez parçası var, yine de dondurucu akşam soğukunda buram buram terliyor. Tıngırdayan bir sesle kendi kendine şarkı söylüyor. Dört saatmiş gibi gelen bir süre sonra bize ulaşıyor. Bacaklarını ayırıyor, başı arkaya kaykılıyor, elleri belinde. Sessizlik. Bir dakika. Sonunda alçak bir sesle ve korkunç bir yavaşlıkla konuşuyor: Al...fa...Lar...mer.. .ha...ba...al...fa...Lar.

Lilith ona çekip gitmesini söylüyor.

Önce hiçbir tepki yok. Sonra yüzünü buruşturuyor. Tarifsiz bir keder. Sol elini acemi bir palyaço gibi kaldırıyor, alınına dokunuyor, sonra göğsüne, kasıklarına. İşareti tersine yapıyor... bunun anlamı ne olabilir? Sev...gi...li...al...fa...Lar diyor trajik bir sesle.

Bu nasıl bir uyuşturucudur, diyorum Lilith'e.

Zaman algısını yavaşlatıyor. Onlar için bir dakika bir saat oluyor. Böylece boş vakitleri uzuyor. Tabii, biz çevrelerinde fırtına gibi dönüyoruz. Genellikle bağımlıların hepsi aynı zaman boyutunda, bir aradadır. Her vardiya arasında günler süren boş vakit yanılışlarıyla.

Tehlikeli bir uyuşturucu mu?

Etkisi altında olduğun her iki saat için ömrünün yarım saatini alır, diyor Lilith. Ama gamalar bu pazarlıktan memnun. Nesnel bir saat ver, öznel iki ya da üç gün kazan... niçin olmasın?

Ama işgücünü azaltıyor.

Gamalar da yaşamlarını istedikleri gibi geçirmekte serbesttir, değil mi, Alfa Leaper? Umarım onları bir çeşit mal olarak görmüyor ve gamaların kendilerini istismar etmelerinin mal sahibine karşı işlenmiş bir suç olduğunu sanmıyorsundur.

Hayır. Tabii ki değil, Alfa Meson.

Ben de öyle düşünmüştüm, diyor Lilith.

Ahmak bağımlısı, çevremizde belirsiz daireler çiziyor ve o kadar yavaşça bir şarkı söylüyor ki bir heceyi diğerine bağlamayı başaramıyor ve ben şarkısına bir anlam veremiyorum. Duruyor. Dudaklarına donuk bir gülümseme yayılıyor; tamamlanıncaya kadar bize dış göstereceğini sanıyorum. Çömeliyor. Parmaklarını bükerek elini kaldırıyor. Eli Lilith'in sol göğsüne doğru gidiyor. İkimiz de kıpırdamıyoruz.

Gamanın şarkısını şimdi çıkarıyorum:

A...A...A...A...A...G...A...A...C...A...A...U...

Ne söylemeye çalışıyor?

Lilith başını sallıyor. Önemli bir şey değil.

El göğsüne hâlâ on santimetre mesafedeyken Lilith geri çekiliyor. Gamanın gülümsemesi yerini somurtuşa bırakmaya başlıyor. Yaralanmış gibi. Şarkısına sorgulayıcı bir hava geliyor:

A...U...A...A...U...G...A...U...C...A...U...U...

Ardımda birinin ayağını sürüyerek yavaş adımlar attığını duyuyorum. Bir ahmak bağımlısı daha yaklaşıyor; omuzlarından sarkan ve ardında metrelerce lime lime sürüklendiği halde kalçalarını ve kasıklarımı açıkta bırakan bir pelerin giymiş bir kadın. Saçını yeşile boyamış ve başının üzerinde bir çeşit taç gibi toplatmış. Yüzünün tükenmiş ve soluk bir görünümü var; gözleri birer çizgi; cildi terden ışıll ışıll. İlk dostumuza doğru kayarcasına yanaşiyor ve şaşırtıcı bariton bir sesle bir şeyler söylüyor. Diğeri gerçeklikten uzak bir yanıt veriyor. İkisinin de dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Bunun nedeni zamanı yavaşlatan ilaç mı, yoksa bir gama lehçesiyle mi konuşuyorlar? Tatsız bir şeyler olacağına benziyor. Lilith'e gitmemizin uygun olacağını işaret ediyorum ama o başını sallıyor. Gitme, diyor. Onları izle.

Bağımlılar grotesk bir dansa başlıyor. Parmak uçlarını dokunduruyor, dizlerini kaldırıyor ve indiriyorlar. Mermer heykellerin yaptığı bir gavot. Saman doldurulmuş fillerin dansı.

Birbirlerine şarkı söylüyorlar. Birbirlerinin çevresinde dönüyorlar. Adamın ayakları kadının pelerinine dolanıyor. Kadın hareket ediyor; adam olduğu yerde duruyor; pelerin yırtılarak kadını sokakta çırılçıplak bırakıyor. Kadının iki göğsünün arasında yeşil bir kordona bağlı sallanan bir bıçak var. Sırtı çapraz kesi izleriyle dolu. Kırbaçlanmış mı? Çıplaklığı adamı tahrik ediyor. Kadının göğüs uçlarının yavaş yavaş dikleştiklerini görüyorum. Adam şimdi ona bitişiyor. Can sıkıcı bir yavaşlıkla uzanıyor ve bıçağı kınından çıkarıyor. Aynı yavaşlıkla soğuk metali kadının kasıklarına, karnına, alnına dokunduruyor. Kutsal işaret. Lilith ve ben duvarın dibine, doktor muayenehanesinin girişine doğru çekiliyoruz. Bıçak beni huzursuz ediyor.

Onu elinden alayım, diyorum.

Hayır. Sen burada bir ziyaretçisin sadece. Bu senin meselen değil.

O zaman gidelim, Lilith.

Bekle. Seyret.

Dostumuz yine şarkı söylüyor. Harfler önceki gibi: U...C...A...U...C...G...U...C...C...

Elini geri çekiyor, sonra yine uzatıyor. Bıçağın ucu kadının karnını hedef almış. Adamın gerilmiş kasları bütün gücüyle vuracağını gösteriyor; bu bir dans adımı değil. İleri atılıp bıçağı elinden düşürdüğümde kadının cildine sadece birkaç santimetre kalmıştı.

Adam inlemeye başlıyor.

Kadın kurtarıldığının henüz ayırında değil. Derinden tekdüze bir böğürtü çıkarıyor, belki de bir çığlık atmak niyetinde. Yere yıkılıyor, bir eliyle göğüslerini örtüyor, diğeriyle bacak arasını. Yavaşça kıvranmaya başlıyor.

Karışmamalıydın! diyor Lilith öfkeyle. Gel haydi. Gitsek iyi olur.

Ama onu öldürecek!

Seni ilgilendirmez. Seni ilgilendirmez.

Bileğimden çekiştiriyor. Dönüyorum. Uzaklaşmaya başlıyoruz. Kadının kalkmakta olduğunu göz ucuyla fark ediyorum; Doktor Poseidon Musketeer'in cırlak ışıkları, kadının çıplak, ince böğründen yansıyor. Lilith ve ben iki adım atıyoruz; sonra bir inilti duyuyoruz. Dönüp baktığımızda kadın kalkmış, bıçak elinde ve onu adamın karnına saplamış. Bıçağı düzenli olarak karnından göğsüne doğru çekiyor. Adamın bağırsakları dökülmüş ve bunun yavaş yavaş farkına varmakta. Gurultulu bir

ses çıkarıyor.

Şimdi gitmek zorundayız, diyor Lilith.

Köşeye doğru hızla gidiyoruz. Oraya vardığımızda dönüp bakıyorum. Alfa Musketeer'ın kapısı açılmış. Girişte sıska, bitkin görümlü, alfa boylu, yele gibi kır saçları ve patlak gözleri olan bir kişi durmakta. Bu mu meşhur doktor? Ahmak bağımlılarına doğru koşuyor. Kadın henüz yere yıkılmamış olan kurbanının önünde eğiliyor. Adamın kanı kadının parlak cildini mora boyuyor. Kadın şarkı söylüyor; A! A! G! A! G! G! A! C!

Buraya, diyor Lilith ve karanlık bir kapıdan içeri dalıyoruz.

Basamaklar. Solmuş şeylerin kuru kokusu. Örümcek ağları. Meçhul derinliklere doğru. Uzakta, çok aşağılarda, sarı ışıklar parıldıyor. İniyor ve iniyor ve iniyoruz.

Burası neresi? diye soruyorum.

Güvenlik tüneli. İki yüz yıl önceki Akıl Savaşı sırasında yapılmış. Stockholm'ün altından her yere ulaşan ağın bir parçası. Gamalar el koymuş.

Bir lağım gibi.

Kahkaha sesleri, kısa ve anlaşılmaz konuşmalar duyuyorum. Orada dükkânlar var, kapılarının ardında lambalar cızırdayıp titriyor. Gamalar gelip geçiyor. Bazıları yanımızdan geçerken bir iki üç işaretini yapıyor. Anlamadığım bir korkuya kapılan Lilith bizi çılgın gibi sürüklüyor. Tünel değiştiriyor, ilkiyle dik bir açı oluşturan yenisine dalıyoruz.

Çevremizde ahmak hapı bağımlıları var.

Yüzü kırmızı ve mavi çizgilerle boyanmış bir gama erkeği durup belki de bizim için şarkı söylemeye başlıyor;

Kiminle evleneceğim?

Benimle kim evlenir?

Ateş kokmuş tankta

Ateş özgür uçuyor.

Başım başım başım başım

Başım.

Tıkanarak diz çöküyor. Ağzından ince mavi bir sıvı dökülüyor, neredeyse ayaklarımıza.

Devam ediyoruz. Bir çığlığın yankılandığını duyuyoruz:

Al-fa! Al-fa! Al-fa! Al-fa!

Duvardaki bir girintide çiftleşen iki gama. Vücutları terle ıslıl ıslıl ve yağsız. Kendime engel olamıyor ve gidip gelen kalçaları seyrediyor, etin ete çarparken çıkardığı şaklamaları dinliyorum. Kadın avuçlarıyla düzenli olarak partnerinin sırtına vuruyor. Bir tecavüze mi itiraz ediyor, yoksa aldığı zevki mi göstermek istiyor? Hiçbir zaman bilemiyorum, çünkü gölgelerden sendeleyerek çıkan bir ahmak bağımlısı onlara çarpıyor ve bir kol ve bacak karmaşası halinde yere yıkılıyorlar. Lilith beni uzaklaştırmaya çalışıyor. Ona aniden dayanılmaz bir arzu duyuyorum. Örgüsünün altındaki diri göğüslerini düşünüyorum; çıplak, nemli bacak arasını düşünüyorum. Kendimize bir girinti bulup gamaların arasında çiftleşsek mi? Elimi yürüdükçe gerginleşen kalçasına koyuyorum. Lilith kıvrılarak kaçıyor. Burada olmaz, diyor. Burada olmaz. Uymamız gereken toplumsal mesafeler var.

Tünelin tavanından bir ışık seli dökülüyor. Pembe köpükler belirip patlıyor, ekşimsi bir koku salıyorlar. Yandaki bir geçitten bir düzine gama koşarak çıkıyor ve iki alfayla neredeyse çarpışacaklarını fark edince şaşkınlık içinde duruyor, saygı işaretlerini yapıyor ve bağırarak, gülerek, şarkı söyleyerek koşmaya devam ediyorlar.

Ah ben seni eriteyim sen de beni

Ve onları da eritem, mutlu olalım.

Bastır! Bastır! Bastır! Bastır!

Çılgın!

Mutlu görünüyorlardı, diyorum.

Lilith başıyla onaylıyor. Uçmuşlar iyice, diyor. Bahse girerim ki bir radyasyon alemine gidiyorlardır.

Bir neye?

Kapalı bir kapının altından dışarı sarı bir gölcük sızıyor. Genzi yakan buğular yükseliyor. Gama idrarı mı? Kapı çarpılarak açılıyor. Çılgın bakışlı dişi bir gama, göğüsleri ışıklı, karnında mor bir yara izi, bize kıkırdıyor. Saygın bir reverans yapıyor. Hanımefendi. Beyefendi. Benimle yapar mıydınız? Kıkırdıyor. Çömeliyor. Topukları kalçalarında sersemletici bir dans yapıyor. Arkaya yatıyor, göğüslerini tokatlıyor, bacaklarını açıyor. Çıktığı odada yeşil ve sarı ışıklar yanıyor. Bir gölge çıkıyor dışarı.

Nedir bu, Lilith?

Normal boyda ama bir gamadan iki kat daha enli; gür, kaba bir postu var. Bir goril mi? İnsan yüzlü. Ellerini kaldırıyor. Kunt parmaklar; araları perdeli. Kızı içeri sürüklüyor. Kapı kapanıyor.

Reddedilmişlerden, diyor Lilith. Onlardan burada çok sayıda mevcut.

Nereden reddedilmiş?

Standart altı android. Genetik hatalar; belki kirli bir tank. Bazen kolları olmaz, bazen bacakları, başları, bağırsakları, şu ya da bu.

Onlar fabrikada otomatik olarak yok edilmiyorlar mı?

Lilith gülümsüyor. Yok edilmiyorlar. Yaşayabilir olmayanları zaten ölüyor. Diğerleri denetçiler öte tarafa bakarken el altından kaçırılıyor ve yeraltı kentlerine gönderiliyor. Çoğunlukla da buraya. Geri zekâlı kardeşlerimizi ölüme terk edemeyiz, Manuel!

Leviticus, diyorum. Alfa Leviticus Leaper.

Evet. Bak, bir tane daha.

Kâbus gibi bir şekil koridorda tantana yapmakta. Etləri eriyip akmaya başlayıncaya kadar fırında bırakılmış bir şeye benzemekte; ana hatlarıyla insan, ayrıntılarıyla değil. Burun yerine bir hortum var, dudaklar birer tabak, kollar farklı uzunlukta, parmakları birer ahtapot kolu. Cinsel organları devasa; at penisi, boğa testisleri.

Ölse daha iyiymiş, diyorum Lilith'e.

Hayır. Hayır. O bizim kardeşimiz. Bizim için çok değerli olan acınası kardeşimiz.

Ucube on metre ilerimizde duruyor. Halat gibi kolları bir iki üç hareketini yapıyor.

Açıkça anlaşılabilir bir dille bize Krug'un barışı üzerinize olsun, alfalar, diyor. Krug'a emanet olun. Krug'a emanet olun. Krug'a emanet olun.

Krug seninle olsun, diye karşılık veriyor Lilith.

Ucube kendi kendine mutlulukla mırıldanarak paytak yürüyüşüne devam ediyor.

Krug'un barışı mı? Krug'a emanet olun mu? Krug seninle olsun mu? Lilith, nedir bütün bunlar?

Nezaket işte, diyor kız. Dostça selamlaşmalar.

Krug mu?

Hepimizi Krug yaptı, değil mi? diye soruyor kız.

Arkadaşlarımla birlikte takas odasında söylenen şeyleri anımsıyorum. Bütün androidlerin babana âşık olduklarını biliyor musun? Evet. Bazen bunun onlar açısından bir dinden farksız olduğunu düşünüyorum. Krug'un dini. Ne de olsa yaratıcına tapınmanın bir mantığı vardır. Gülmeyin.

Krug'un barışı. Krug'a emanet ol. Krug seninle olsun.

Lilith, androidler babamı bir tanrı olarak mı görüyor?

Lilith soruyu savıyor. Bunu başka bir zaman konuşuruz, diyor. Burada yerin kulağı vardır. Bazı şeyleri açıkça tartışamayız.

Ama.

Başka bir zaman!

Israr etmiyorum. Tünel şimdi iyi aydınlatılmış, kalabalık bir oda şeklinde genişlemiş. Bir pazar yeri mi? Dükkânlar, tezgâhlar, gamalar her yerde. Gözler üzerimizde. Odada reddedilmişlerden çok sayıda var, her biri diğerinden daha korkunç. Bu kadar sakat ve yanlış imal edilmiş yaratığın nasıl olup da sağ kalabildiklerini anlamak güç.

Hiç yeryüzüne çıkarlar mı?

Hiçbir zaman. İnsanlarca görülebilirler.

Gamakent'te mi?

İşi şansa bırakmazlar. Aksi halde hepsi yok edilirdi.

Kalabalık odada androidler itişip kakışıyor, dırdır ediyorlar. Aralarına burnunu sokan alfaların çevresinde pek geniş olmasa da boş bir alan bırakmayı her nasılsa beceriyorlar. İki bıçak düellosu olmakta ama kimsenin umurunda değil. Şehvet ise aleni. Odanın havası ağırlaşmış, kokmuş. Çılgın bakışlı bir kadın koşarak yanıma geliyor ve Krug kutsasın! Krug kutsasın! diye fısıldıyor. Elime bir şey tutuşturduktan sonra koşarak uzaklaşıyor.

Bir armağan.

Köşeleri yuvarlatılmış küçük bir küp, tıpkı New Orleans takas odasındaki gibi. Bu da mesaj gönderiyor mu? Evet. Küpün buzlu merkezinde sözcüklerin oluştuğunu, aktığını, kaybolduğunu görüyorum;

ZAMAN PIHTILAŞIRSA KÂR EDERSİN

*

ONUNKİ ONUNKİ ONUNKİ ONUNKİ

*

ÇANAĞIN NE DE SİĞMİŞ, PİS ÇILGIN

*

AHMAKÇILAR ÖVÜNÜR, ÇARPANCILAR SÜRÜNÜR

*

PLIT! PLIT! PLIT! PLIT! PLAK!

*

KRUG'UN HAKKINI KRUG'A VER

Zırva. Lilith, bunun neden bahsettiğini anlıyor musun?

Bir kısmını. Gamaların kendi argoları var. Ama bak, şurada diyor ki...

Delik deşik mor bir cildi olan erkek bir gama elimizdeki küpe vurarak düşürüyor. Küp yerde kayıyor; gama yakalamak için ayak kalabalığına dalıyor. Tam bir curcuna kopuyor. Herkes birbirine dolanmış. Hırsız, kitleden kopuyor ve koridor boyunca hızla kaçıyor. Gamalar hâlâ kargaşa içinde boğuşmakta. Bir kadın yığının tepesine çıkıyor; itiş kakış sırasında birkaç parça giysisini de kaybetmiş ve göğüsleriyle kalçalarında kanlı oyuklar var. Elllerinde küpü tutmakta. Onun küpü bana armağan eden kadın olduğunu görüyorum. Şimdiyse bana dişlerini gösteriyor iblis gibi. Küpü alıyor ve iki bacağına arasına sıkıştırıyor. İri yarı bir reddedilmiş kızın üzerine çullanıyor ve onu kaçırıyor; tek kolu var ama bir ağaç kadar kalın. Çılgın! diye bağıyor kız. Plıt! Plak! Kayboluyorlar.

Kalabalıkta hiç de hoş olmayan bir mırıltı dolaşiyor.

Bize saldırdıklarını, giysilerimizi yırttıklarını, sahte android giysilerimin altındaki kıllı insan

vücudumu ortaya çıkardıklarını hayal ediyorum. O zaman toplumsal mesafeler bile bizi kurtaramaz.

Gel, diyorum Lilith'e. Bu kadarı bana yeter.

Bekle.

Lilith gamalara dönüyor. Ellerini kaldırıyor ve avuçlarını sanki yakaladığı bir balığın büyüklüğünü gösterircesine yarım metre kadar arayla birbirlerine doğru çeviriyor. Sonra vücuduyla spiral bir çizgiyi taklit edercesine yılan gibi kıvrılmaya başlıyor. Bu hareketi kalabalığı derhal susturuyor. Gamalar biz geçerken başlarını alçak gönüllülükle eğerek yana çekiliyorlar. Her şey yolunda.

Yeter, diyorum Lilith'e. Geç oluyor. Ne zamandır buradayız.

Artık gidebiliriz.

Birbirine bağlı koridorların oluşturduğu bir labirent boyunca kaçıyoruz. Ürkünç görünümlü binbir gama geçiyor yanımızdan. Yavaş coşkuları içindeki ahmakçıları görüyoruz. Reddedilmişler. Çarpancılar, bilebildiğim kadarıyla. Sesler, kokular, renkler, dokular... şaşkınlık içinde hayran oluyorum. Karanlıkta sesler. Şarkılar.

Özgürlük günü geliyor

Özgürlük günü geliyor

Ahmakçıları topla, coşkuyu yakala

Ve özgürlüğe uzan!

Basamaklar. Yukarıya. Soğuk bir rüzgâr iniyor. Nefes nefese koşuyoruz yukarıya ve kendimizi bir kez daha Gamakent'in taşlı sokaklarında, belki inmeye başladığımız yerin birkaç metre yakınında buluyoruz. Bana Alfa Poseidon Musketeer'in muayenehanesi hemen köşeyi dönüncemmiş gibi geliyor.

Gece çökmüş. Gamakent'in ışıkları cızırdayıp titreşiyor. Lilith beni bir tavernaya götürmek istiyor. Reddediyorum. Ev. Ev. Yeter. Zihnim android dünyasının görüntüleriyle kirlenmiş. Lilith boyun eğiyor; aceleyle gidiyoruz. Bir transmata ulaşmak için daha ne kadar yürüyeceğiz?

Sıçırıyoruz. Lilith'in dairesi bana çok sıcak ve aydınlık geliyor. Giysilerimizi çıkarıyoruz. Dopplerin altında kırmızı rengimden ve termal spreyimden kurtuluyorum.

İlginç miydi?

Kesinlikle, diyorum. Açıklayacağın o kadar çok şey var ki, Lilith.

Görüntüler yüzüyor beynimde. Yakıyor. Cızırdıyor.

Seni götürdüğümü tabii ki hiç kimseye söylemeyeceksin, diyor Lilith. Başım çok büyük derde girer.

Tabii ki. Sadece ikimiz.

Yanıma gel, Alfa Leaper.

Manuel.

Manuel. Yanıma gel.

Önce söyle bakalım Krug'a emanet ol derken...

Sonra. Üşüyorum. Isıt beni, Manuel.

Onu kollarıma alıyorum. İri göğüslerini hissetmek beni tahrik ediyor. Ağzını ağızımla kapatıyorum. Dilimi dudaklarının arasına sokuyorum. Birlikte yere çöküyoruz.

Duraksamadan deşiyorum onu. Titriyorum. Bana sarılıyor.

Gözlerimi yumduğumda ahmakçıları görüyorum, çarpancıları, reddedilmişleri.

Lilith.

Lilith.

Lilith.

Lilith seni seviyorum seni seviyorum seni seviyorum Lilith Lilith Lilith.

Büyük tank köpürüyor. Islak kızıl yaratık sürünerek çıkıyor. Kahkahalar. Yıldırım. Çanağın ne de sığmış, pis çılgın! Etim etine bastırıyor. Flit! Flit! Flit! Flit! Flak! Leviticus Leaper sevgilisinin steril rahmine utanç verici bir aceleyle bir milyar küçük kız ve oğlan boşaltıyor.

Yirmi Altı

9 Ocak, 2219. Kule 940 metreye ulaştı ve yükselmeye her zamankinden hızlı devam ediyor. Hemen yanında durduğunuzda, kış göğünün beyaz aydınlığında kaybolan zirvesini görmek hiç kolay değil. Yılın bu zamanında inşaat alanında günde sadece birkaç saat için gün ışığı oluyor ve bu saatler süresince güneş ışınları binanın ışıltılı gövdesi boyunca ateşten izler bırakıyor.

Binanın alt yarısının iç mimarisi neredeyse tamamlanmış durumda. Yüksek kapasiteli iletişim aygıtı modüllerinin üçü yerlerine yerleştirildi; kuleye tırmanan mesajları amplifiye edecek muazzam yükseltici üniteleri içeren elliser metre uzunluğundaki mat siyah metal konteynerler. Uzaktan bakıldığında bu modüller dev bir kabuğun içinde olgunlaşmakta olan tohumlara benziyor.

Çok sayıda kaza olmaya devam ediyor. Ölüm oranı endişeye neden oluyor. Kayıplar özellikle gamalarda çok şiddetli. Yine de moralin yüksek olduğu söyleniyor; androidler coşkularını yitirmemişler ve insanlığın en iddialı projelerinden birinde kilit bir rol oynadıklarının farkındalar. Eğer tavırları bu kadar olumlu olmaya devam ederse kule zamanından çok daha önce bitirilecek.

Yirmi Yedi

Kulenin son durumunu onlara gösterdikten sonra Krug, konuklarını özel bir odanın onun için süresiz olarak hazır tutulduğu Nemo Kulüp'e götürdü. Kulüp Krug'un daha küçük yatırımlarından biriydi; onu on yıl önce inşa ettirmişti ve kulüp bir süredir dünyanın en gözde mekânlarından biri haline gelmişti ve altı ay öncesinden yer ayırtmak gerekiyordu. Pasifik Okyanusu'nun batısında, Challenger Çukuru'nun 10 000 metre derinliğine yapılan on beş adet basınçlı kubbeden oluşuyordu ve kubbelerin çeperleri kuleyle aynı güçlendirilmiş camdan yapıldığı için karanlık derinliklerin tuhaf sakinlerini izlemek mümkün oluyordu.

Krug'un konukları Senatör Henry Fearon ve avukatlık bürosu Fearon ve Doheny'den kardeşi Lou, Avrupa Transmat'tan Franz Giudice, Leon Spaulding ve Senato Sözcüsü Mordecai Salah-al-Din'di. Nemo Kulüp'e ulaşmak için transmatla Mikronezya'nın Caroline grubundaki Yap adasına gelmişler ve orada Jüpiter ve Satürn'deki araştırmalarda kullanılan türden bir batırma modülüne binmişlerdi. Ortamın yoğunluğu transmat ulaşımını su altında olanaksız kılıyordu. Ama okyanus dibindeki basınçlar batırma modülünü etkilemiyordu ve modül dakikada 750 metrelik sabit bir hızla batarak Nemo Kulüp'ün girişine indi.

Çukurun dibi ışıldaklarla aydınlatılmıştı. Derinlerin sakinleri bu ışıkları umursamıyor ve kulübün cam duvarlarına olabildiğince yaklaşıyorlardı; bunlar santimetrekareye on ila on iki tonluk basıncın suyun dokularına nüfuz etmesine yol açtığı narin, çelimsiz, adalesiz balıklardı. Balıkların çoğu ışıklıydı; yanlarında, bulunan iki gözlerinin arasındaki ya da alınlarından çıkan uzantıların ucunda sallanan fenerlerdeki ışıl organlarından soğuk ve soluk bir aydınlık yayılıyordu. Kulüp ışıklarının dalga boyu balıklara engel olmaması için özel olarak belirlenmişti ve küçük fenerlerinin ışıltısı ışıldakların aydınlığında bile seçilebiliyordu. Kulübün tasarımını da kulenin mimarı Maledetto yapmıştı ve Maledetto bu gibi ayrıntıların ustasıydı. Tuhaf, küçük canavarlar siyah, kahverengi, kırmızı ve menekşe renkleriyle kulübün duvarlarına geldiler. Çoğunun çeneleri eklemsizdi; ağızlarını göğüslerine dek açabiliyor ve kendilerinin iki ya da üç misli büyüklükteki düşmanlarını yutabiliyorlardı. Çukur dibindeki rastgele karşılaşmalarda cüceler devleri yiyordu. Minyatür dehşetler, habis ışıltıları, koskoca ağızlarındaki vahşi dişleri, peşleri sıra sürüklenen çıkıntı ve uzantıları, küre gibi çıkık ya da bir sapın ucunda sallanan gözleriyle ya da hepten kör olarak kulüpte akşam yemeği yiyenlere bir gösteri sunuyorlardı. Tuhaf hayvanlar görmek için uzak dünyalara gitmeye gerek yoktu; kâbus yaratıkları burada, insanın kendi gezegenindeydi ve sırf görmek istemek yeterdi. Muazzam omurlar, ağızların kapanmasına hiçbir zaman izin vermeyen uzun, kıvrık dişler, burun çıkıntılarındaki uzantılar, sadece çeneden ibaret olan yaratıklar, sadece kuyruk olan başsız canlılar, sarı ya da yeşil ya da mavi ışıkları nabız gibi yanıp sönen fener balıkları ve hiçbiri yarım metreyi geçmeyen daha bin çeşit garabetle bu gösteri olağanüstü ve tekti.

Krug sade bir yemek söyledi... krill kokteyli, alg çorbası, biftek, Avustralya bordo şarabı. Bir

gurme sayılmazdı. Kulüp her çeşit lezzeti sunuyordu ama Krug bu bolluğu hiçbir zaman değerlendirmiyordu. Konuklarının böyle bir çekincesi yoktu; neşeye İsveç istiridyeleri, dip yengeçleri, henüz doğmamış mürekkep balıkları, süt danası antrikotu, kremalı salyangoz, antilop göğsü, sütleğen mucveri ve mantar sote ısmarlayıp dünyanın en iyi beyaz şaraplarıyla yediler. Garson, menü küpleriyle sergiledikleri cesarete hayran olmuştu. Burada tüm garsonlar alfaydı; alfalar hizmet sektöründe çalıştırılmazdı genellikle ama burası sıradışı bir yerdi ve Nemo Kulüp personelinden hiçbiri aslında betalara ya da gamalara düşen bir görevi yapmaktan gocunmuyordu.

Yine de garsonlar hayattaki konularından tamamen memnun sayılmazdı. Aferatifler geldiğinde Senatör Fearon “Bizim garsonun göğsündeki AEP amblemini gördünüz mü?” diye sordu.

“Ciddi misin?”

“Çok küçüktü. Keskin bir göz lazım.”

Krug, Spaulding’e baktı. “Giderken kaptanla bu konuyu konuş. Burada siyaset istemiyoruz.”

“Özellikle de devrimci siyaset,” dedi Franz Giudice ve güldü. Uzun boylu ve zayıf transmat yöneticisi, kibar nükteleriyle tanınırdı. Doksanını çoktan geçmiş de olsa yarı yaşındakiler gibi giyinir aynalar takardı ve hâlâ şaşırtıcı biçimde dinçti. “Bu garsona dikkat etsek iyi olacak. Masada Senato’nun iki üyesini bulunca yemeklerimize propaganda bulaştırıp bizi beyinlerimiz yıkanmış halde gönderebilir.”

“AEP’yi gerçekten bir tehdit olarak görüyor musunuz?” diye sordu Lou Fearon. “Biliyor musunuz, kulede öldürülen alfa kızın soruşturmasıyla ilgilenirken Siegfried Fileclerk’le epey muhatap olmuşum.” Somurtmaya başlayan Spaulding’e başını salladı. “Fileclerk ve bütün AEP tayfasının etkisiz oldukları izlenimini edinmişim.”

“Bir azınlık hareketi,” dedi Senatör Fearon. “Androidlerin bile çoğunluğunu temsil etmiyor.”

Leon Spaulding başıyla onayladı. “Thor Watchman onlar hakkında iğneleyici sözler kullanmıştı,” dedi ektogen. “Watchman AEP’ye zerre kadar değer vermiyor.”

“Şu Thor olağanüstü akıllı ve yetenekli bir android,” dedi Krug.

Giudice “Ama ben oldukça ciddiym,” diye belirtti. “Siz dilerseniz AEP’ye gülebilirsiniz ama ben onların hedeflerini gerçekten devrimci buluyorum ve destekleri arttıkça..

“Susss, ” dedi Krug.

Alfa garsonları yeni bir şişe şarapla çıkagelmişti. Alfa, kadehlerini doldururken masadakiler gergin bir halde beklediler. Garson kapıyı ardından sıkıca kapatarak çıktı.

Senato Sözcüsü Mordecai Salah al-Din yumuşak bir sesle “AEP’den en az beş milyon dilekçe aldım,” dedi. “Parti liderleriyle üç kez görüştüm. Disiplinli ve inanmış bir grup olduklarını söylemeliyim. Ciddiye alınmaları gerekir. Sözlerimin burada kalması şartıyla şunu da söylemek isterim ki amaçlarının bazılarını sempatiyle yaklaşıyorum.”

“Bunu biraz daha açar mısınız?” dedi Spaulding soğuk bir tavırla.

“Tabii ki. Alfaların senatoda bir gruba sahip olmalarının uygun olacağına inanıyorum ve sanırım önümüzdeki on yıl içinde bu gerçekleşecektir. Alfaların kendi rızaları dışında alınıp satılmalarını haksız buluyor ve yasadışı ilan edilmesini umuyorum. Sanırım bu da on beş ila yirmi yıla kadar gerçekleşecektir. 2250 yılından önce alfalara, yüzyılın bitiminden önce betalara ve bundan kısa bir süre sonra da gamalara tüm medeni hakların tanınmış olacağına inanıyorum.”

“Bir devrimci!” diye bağırdı Franz Giudice şaşkınlıkla. “Sözcümüz bir devrimci!”

“Daha çok bir hayalperest,” dedi Senatör Fearon. “Abartmacı bir içgörüyeye sahip ve çok da merhametli. Her zamanki gibi, zamanının çok ilerisinde.”

Spaulding başını salladı “Senatoda alfalar, belki, olabilir. Onların tamamen kontrolden çıkma olasılığına karşı bir sigortadır. Hani önlerine bir kemik atmak gibi. Ama ya daha ötesi? Hayır. Hayır.

Hiçbir zaman. Bay Salah al-Din, alfaların sadece birer *nesne* olduklarını, kemogenetik araştırmaların sonucunda ve bir fabrikada yaratıldıklarını, insanlığa hizmet etmek için Krug Holding tarafından üretildiklerini unutmamalıyız...”

Krug “Sakin ol,” diye mırıldandı. “Heyecanlanıyorsun.”

“Sözcü haklı olabilir, Leon,” dedi Lou Fearon. “Androidler dünyaya nasıl gelirlerse gelsinler, senin kabul etmek istediğinden çok daha insan oldukları bir gerçek. Biz yasaların ve geleneklerin oluşturduğu keyfi engelleri kaldırdıkça, kendiliğindenci görüş giderek hakim oldukça -ki bunun sinsice gerçekleşmekte olduğunu kabul edersiniz- androidlere daha hoşgörülü yaklaşacağımızı sanıyorum. En azından alfalara. Onları baskı altında tutmak zorunda değiliz.”

Franz Guidice “Ne dersin, Simeon?” diye sordu Krug’a. “Ne de olsa onlar senin bebeklerin. İlk androidleri üretmeye karar verdiğinde, bir gün onların vatandaşlık haklarını isteyeceklerini hayal edebiliyor muydun, yoksa onları sadece birer...”

“Leon’un sözleri doğrudur,” dedi Krug. “Neydi onlar? Birer *nesne*! Fabrikada üretilmiş mallar. Ben daha mükemmel bir robot üretiyordum. Ben insan üretmiyordum.”

“İnsanla android arasında o kadar belirsiz bir çizgi var ki,” dedi Senatör Fearon. “Androidlerle aramızda genetik bir fark olmadığına göre, onların üretilmiş olmaları...”

“Fabrikalarımın birinde size Mona Lisa’nın o kadar mükemmel bir kopyasını yapabilirim ki aslından ayırt edebilmek için altı ay boyunca laboratuvarlarda incelenmesi gerekir,” dedi Krug. “Yani? Bu aslının aynısı mı? Aslı hâlâ Leonardo’nun atölyesinden çıkmıştır. Kopya, Krug’un fabrikasından çıkmıştır. Aslı için bir milyar verirdim. Kopyası için ise zırnık vermem.”

“Ama söz gelimi Thor Watchman’ın olağanüstü akıllı ve yetenekli bir kişi olduğunu kabul ediyor ve ona çok geniş sorumluluklar veriyorsun,” dedi Lou Fearon. “Ona şirketindeki diğer herkesten daha çok güvendiğini duydum. Ama Thor’a oy hakkı verilmesinden yana değilsin. Onu buraya bir garson olarak tayin ettiğinde itiraz etmesini istemiyorsun. Dilediğinde Thor’u yok etmek hakkına yasal olarak sahip olmak istiyorsun.”

“Thor’u ben yaptım,” dedi Krug kesin bir tonla. “Yaptığım en iyi makinedir. Onu her mükemmel makineyi sevdiğim gibi severim. Ama ben Thor’un *sahibiyim*. Thor bir insan değildir, sadece çok iyi bir kopya, kusursuz bir taklittir ve eğer Thor’u yok edecek kadar aptal ve savurgan olacaksam, olurum!” Krug’un elleri titremeye başlamıştı. Onlara durdurmak istercesine baktı ama titreme daha da arttı ve bir bardak dolusu şarap masaya döküldü. “Onu yok etmek,” dedi kuru bir sesle. “Androidleri üretmeye başladığımda aklımdaki tek şey buydu. Hizmetçiler. İnsanın kullanacağı araçlar. Kurnaz makineler.”

Nemo Kulüp’ün sensörleri, dökülen şarabı saptadı. Garson geldi ve şarabı titizlikle sildi. Pencerenin dışında bir grup dev kabuklu, dans edercesine dönüyordu.

Alfa tekrar gittiğinde Senatör Fearon Krug’a döndü. “Android eşitliği konusunda bu kadar sert olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Hiç konuşmamıştın.”

“Hiç sorulmamıştı.”

“Eğer konu senatoya getirilirse,” dedi Salah al-Din, “AEP aleyhinde tanıklık yapar mıydın?”

Krug omuz silkti. “Bilmiyorum. Bilmiyorum. Siyasetten uzak dururum. Ben bir imalatçıyım. İş adamı. Bir girişimci, yani. Niçin fikir ayrılıklarının peşine düşeyim ki?”

“Eğer androidlere medeni hakları teslim edilirse,” dedi Leon Spaulding, “bunun Krug Holding’de yansımaları olacaktır. Demek istediğim şu ki, eğer gerçek insanlar üretiyorsanız, nüfus kontrolü yasalarının kapsamına girersiniz ve...”

“Yeter,” dedi Krug. “Bu olmayacak. Androidleri ben üretiyorum; onları tanırım. Evet, hoşnutsuz olan küçük bir grup mevcut. Zekâları kendilerine zarar veriyor. Kölelik devrinin sil baştan

yaşanmakta olduğunu sanıyorlar. Ama öyle değil. Öyle değil. Diğerleri bunun farkında. Onlar hallerinden memnun. Thor Watchman halinden memnun. Alfalar AEP'yi neden desteklemiyor? Niçin ona karşı çıkıyorlar? Çünkü onun aptallık olduğu fikrindeler. Onlara iyi davranılıyor. Şu alfaları rızaları dışında satmak, onları dilediğince yok edebilmek lafları... hepsi sadece lafta kalıyor; nasıl hiç kimse evini sırf eğlence olsun diye yakıp yıkmazsa, iyi bir alfayı da satmaz ya da keyfi için android öldürmez. Android haklarına gerek yok demek ki. Alfalar bunun farkında. Betalar dert etmiyor. Gamaların büyük ihtimalle umurlarında bile değil. Gördünüz mü? Beyler, bu sadece bir sofraya muhabbetinden ibarettir. AEP kendiliğinden dağılacak. Bütün saygımla, sayın sözcü; ruh güzelliğiniz yolunuzu şaşırtmış. Senatonuzda hiçbir zaman alfalar olmayacak.”

Krug'un yaptığı uzun konuşma boğazını kurutmuştu. Şarabına uzandı. Kaslarındaki gerginlik onu yine kandırdı; kadehi yine devrildi ve gizli gözlerin uyardığı dikkatli bir alfa yine temizlemek için koşup geldi. Nemo Kulüp'ün kalın cam duvarlarının ötesinde el çantası kadar bir ağız ve dikenli bir kuyruğu olan bir metre uzunluğundaki koyu kırmızı bir balık, kabukluların arasına daldı ve onları müthiş bir iştahla yutmaya başladı.

Yirmi Sekiz

15 Ocak 2219. Kule 1001 metre yüksekliğinde. Krug bunu kutlamak için ertesi günü tatil ilan etti. Şimdi binanın tam yüksekliğine mart ayı ortalarında ulaşacağı tahmin ediliyor.

Yirmi Dokuz

“Thor, dün sabah burada bir ziyaretçim vardı,” dedi Lilith Meson.

“Manuel Krug mu?”

“Hayır. Siegfried Fileclerk.”

Watchman, Lilith’in dört boyutlu divanından kendini kurtardı. “Fileclerk ha? Burada? Niçin?”

Lilith güldü. “Bugünlerde kıskançlık duyacak kadar mı insan oldun, Thor?”

“Bundan hoşlanmadım. Ne oldu da sana geldi?”

“Bürodaydı,” dedi Lilith. “Biliyorsun, Buenos Aires Mülkiyet Koruma’da. Sözleşmelerindeki bazı yeni istatistiksel yönetici şartları tartışmaya gelmiş. Daha sonra beni eve bırakmak için iznimi istedi. Pekâlâ. Onu içeri davet ettim. Zararsız görünüyordu.”

“Sonra?”

“Beni AEP’ye kaydetmeye kalktı.”

“Hepsi bu mu?”

“Hayır,” dedi Lilith. “Seni de kaydetmemi istiyor.”

Watchman öksürdü. “Şansı hemen hiç yok gibi.”

“Buna içtenlikle inanıyor, Thor. Eşitlik ve özgürlük davasına bağlılık, vesaire, vesaire. İçeri girmemizden iki dakika sonra derhal siyasal eyleme geçmemiz için bir yığın lafın altında boğulacaktım. Ona dindar olduğumu söyledim. Fark etmez dedi, bir yandan bu başvuruyu imzalarken öte yandan da Krug’a dua etmeyi sürdürebilirmişim. Hayır, dedim. Hiç imza atmam ben. Bana bir koli dolusu propaganda küpü verdi. Eğer ilgilenirsen mutfaktalar. Burada bir saatten fazla kaldı.” Lilith göz kamaştırıcı bir gülüşle güldü. “Başvurusunu imzalamadım.”

“Buna rağmen hâlâ niçin senin peşinde?” diye sordu Watchman. “Yeryüzündeki tüm alfalara teker teker ulaşıp destek istemeye mi kararlı?”

“Dedim ya. Senin başvurmanı istiyor. Sana yakın olduğumu biliyor ve eğer beni ikna edebilirse, benim de seni kandıracağıma inanıyor. Bunu kendi ağzıyla ifade etti. Bir kez seni yanına alabilirse diğer herkesin de geleceğini umuyor.” Lilith başını yukarı kaldırdı. “Eğer Alfa Watchman bizim tarafımıza geçecek olursa, Alfa Meson, yanında sayısız etkili alfayla gelecektir. Bu bizim hareketimizin dönüm noktası olabilir. Alfa Watchman her androidin geleceğini ellerinde tutuyor.’ Ya buna ne buyurulur, Alfa Watchman?”

“Derinden etkilendim. Alfa Meson. Bu fikrin bende nasıl bir duygu uyandırdığımı tarif bile edemem. Ondan kurtulmayı nasıl becerdin?”

“Onu baştan çıkarmayı deneyerek.”

“Ne?”

“Kaltaklık mı yapıyorum, Thor? Eğer istemezsen bu konuda konuşmam.”

“Kıskançlık duyabilecek biçimde programlanmadım,” dedi Thor duygusuzca. “Beni kışkırtarak bir

yere varamazsın. Aptalca oyunlar oynama modunda değilim.”

“İyi ya. Konuştuğuma pişman oldum zaten.”

“Devam et. Onu baştan çıkarmaya çalıştın. Başaramadın mı?”

“Hayır,” dedi Lilith. “O anlık bir şeydi. Dedim ki kendi kendime Fileclerk o kadar tutucu ki bunu yapmaya kalkarsam çılgılık çılgılığa kaçabilir. Bunun aksi çıkar da oltaya gelirse, eh, bu da çok eğlenceli olacaktır. Böylece ben de soyundum ve sonra da, eskiden nasıl derlerdi, ona cilve yapmaya başladım. Haydi, Siggie dedim, birlikte uzanalım. Siggie. Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. Edepsizliği iyiden iyiye ele almıştım. Kıvırtıp fıkırdadım. Çok uğraştım, Thor, hatta seni baştan çıkartmak için uğraştığımdan da çok. Üzerine bile alınmadı. Bana kesmemi söyledi.”

“Tabii,” dedi Watchman. “Tam da anlatmaya çalıştığım gibi. Cinsellik erkek alfaların pek umurlarında değildir. Yaşam tarzlarında yeri yoktur.”

“Bundan o kadar emin olma. Fileclerk beni arzuladı. Rengi solmuştu. Titriyordu.”

“O zaman seninle niçin yatmadı? Siyasal bir ödün vermekten mi korkuyordu?”

“Hayır,” dedi Lilith. “Çünkü hâlâ yas tutuyordu.”

“Yas tutuyordu demek.”

“Eşi için. Cassandra Nucleus. *Karısı*, Thor. AEP android evliliğini savunuyor. Alfa Nucleus ile üç yıl önce evlenmişti. Altı ay boyunca yas tutacak ve zevk düşkününü genç alfaların onu baştan çıkarmalarına izin vermeyecek. Bunları bana açıkladı ve hemen ayrıldı. Eğer biraz daha kalırsa vaz geçecekmiş gibi.”

“Eşi...” diye mırıldandı Watchman.

“AEP senatoya sunacağı dilekçeye android evliliği ile ilgili bir madde eklemeyi planlıyor. Thor, Fileclerk dedi ki eğer ikimiz evlenmeye karar verirsek bunun partiye kayıt yaptırdığımız gün olmasını sağlayabilirmiş.”

Watchman ters ters güldü. “Çocukça laflar ediyor! Evliliğin ne faydası var? Yasal ailelere ihtiyaç duyan çocuklarımız mı olacak? Eğer seninle birlikte yaşamak istersem yaşarım, Lilith. Ya da sen benimle. Önce birilerinin bir şeyler gevelemesi mi gerekiyor? Ya da bize bir kâğıt parçası vermeleri mi?”

“Önemli olan fikir, Thor. Bir erkekle bir kadının sürekli birlikte olmaları, tıpkı insanlardaki gibi. Dokunaklı değil mi? Onu gerçekten *sevmişti*, Thor.”

“Bundan şüphem yok. Spaulding kızı öldürdüğünde nasıl ağladığını gördüm. Ama evli olmaları ona olan sevgisini artırdı mı? Eğer evlilik bu kadar harikulade bir şey idiyse, Manuel Krug’un her hafta burada ne işi var? Bayan Krug’la birlikte evinde olması gerekmiyor mu?”

“İyi evlilikler de vardır kötü evlilikler de,” dedi Lilith. “Hem kiminle yattığın illa ki evliliğinin ne kadar iyi olduğunu belirlemez. Her halükârda, Fileclerk’ün iyi bir evliliği vardı ve eğer eşitliğe gerçekten inanıyorsak bu geleneği benimsemekte ne zarar olacağını bilemiyorum.”

Watchman “Pekâlâ,” diye tersledi. “Benimle evlenmek istiyor musun?”

“Geleneği benimsemek derken genelden bahsediyordum.”

“Ben özelden bahsediyorum. Evlenmek için AEP’ye katılmamız gerekmiyor. Alfa Constructor ve Alfa Dispatcher’ı bulurum ve inancımıza evlilikle ilgili birkaç tören ekleriz ve akşama tapınakta evleniriz. Oldu mu?”

“Ciddi ol, Thor.”

“Ciddiyim!”

“Öfkелisin ve ne dediğini bilmiyorsun. Androidler arası evliliğin saçma olduğunu daha iki dakika önce kendi ağzınla söyledin. Şimdiyse bunu inanca kaydetmekten söz ediyorsun. Niyetin bu olamaz.”

“Benimle evlenmek istemiyor musun? Endişe etme, Manuel’le yaşadıklarınıza müdahale etmem.

Benim programda da sahiplenme dürtüsü yok. Ama birlikte yaşayabilirdik, birlikte...”

“Kes şunu, Thor.”

“Niçin?”

“Aramızda ne varsa evlilik olmadan da olabilir. Bunu sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Bir teklif beklemiyordum. Sana hem Siegfried Fileclerk’le, onun doğası ve Alfa Nucleus’a karşı olan duygularının karmaşıklığıyla ilgili bir şeyler söylemek istiyordum, hem de AEP’nin bu konuyla olan...”

“Yeter. Yeter.” Watchman ellerini kulaklarının üzerine koydu ve gözlerini yumdu. “Konuşma bitmiştir. Siggie Fileclerk’ü baştan çıkaramamana ve AEP’nin evlilik politikasına şaştım kaldım ve burada bitti. Tamam mı?”

“Bugün huysuzluğun üzerinde, Thor.”

“Aynen.”

“Neden? Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Leon Spaulding bugün bana bir şey söyledi, Lilith. Dedi ki AEP heyeti sonunda senatoya hitap etme fırsatını bulduğunda Krug bir bildiri yayınlarak tüm android eşitlik hareketini yadsıyacak ve eğer medeni haklar isteyeceğimizi bilseymiş bizi yaratmaya hiç kalkışmayacağında ısrar edecek.”

Lilith nefesini tuttu. Yaşlı gözlerle Krug-bizi-korusun işaretini üst üste dört kez yaptı.

“Bu mümkün değil,” diye fısıldadı.

“Spaulding dedi ki Krug bunu ona yaklaşık bir hafta önce, Nemo Kulüp’te, Senato Sözcüsü Salah al-Din’in ve Senatör Fearon’la daha birkaç diğer konuşmanın önünde söylemiş. Tabii Leon bunu bana sadece laf olsun diye ilettiler. Ektogenle android arasındaki dostça bir sohbet. Benim AEP karşıtı olduğumu biliyor; hoşlanacağımı sanmıştı. Piç!”

“Doğru olabilir mi?”

“Tabii ki olabilir. Krug bugüne dek androidlerin konumlarının ne olmasıyla ilgili hiçbir beyanda bulunmamıştı. Ben bile tutumunun ne olacağını bilmiyordum. Hep anlayışla yaklaşacağını varsaymışım ama sanırım sadece kendi umutlarımı yansıtıyordum. Soru doğru olabilir mi değil, doğru mu olmalı.”

“Ona sormaya cesaret edebilir misin?”

“Edemem,” dedi Thor. “Bütün bunların sadece Leon Spaulding’in art niyetli zihninin bir eseri olduğunda ve Krug’un siyaset dışı kalmaya devam edeceğine inanıyorum. Eğer bir beyanda bulunacaksa bile bu hepimizin umduğumuz ve dua ettiğimiz tarzda olacaktır. Ama yanıltıcı olmaktan çok korkuyorum, Lilith. Krug’un yapacağı eşitlik karşıtı bir beyan bizim her inancımızı çürütecektir. Bizi karanlığa hapsedecektir. Bütün gün neyle yaşadığımı gördün mü şimdi?”

“Sadece Spaulding’in lafına mı dayanacaksın? Senatör Fearon’la ya da sözcüyle görüşemez misin? Gerçekten ne denildiğini öğrenemez misin?”

“Krug’un masa sohbetinin özel ayrıntılarını mı yani? Beni derhal rapor ederlerdi.”

“O zaman ne yapacaksın?”

“Krug’un elini zorlayacağım,” dedi Watchman. “Manuel’i bir tapınağa götürmeni istiyorum.”

“Hemen mi?”

“Mümkün olduğunca. Ondaki hiçbir şeyi saklama. Bırak her şeyi anlasın. Vicdanına hitap et. Sonra onu babasına gönder, Krug senatoya herhangi bir açıklamada bulunmadan önce. Eğer bir açıklamada bulunacaksa.”

“Evet,” dedi Lilith, “yapacağım.”

Watchman başıyla onayladı. Yere baktı, ayaklarını mozaiklerin üzerinde tembelce gezdirdi. Beyninde bir tıkırtı vardı, boğazına pamuk basılmış gibiydi. Bulaştığı manevralardan ve karşı-

manevralardan, Manuel Krug'un zayıf iradesine bu kadar bel bağlamaktan, Krug'un *-Krug'un!*- basit birebir entrikalarla ayartılabileceğine inanmaktan nefret ediyordu. Bütün bunlar gerçek inanca aykırı geliyordu. Kader küçümsenerek pazarlığa oturtuluyordu ve bu da Watchman'a kendi inancını sorgulatıyordu. Tapınakta diz çökmek, üçlülerin okunması, Krug'la bütünleşmek, baş eğmek, dua etmek... her şey bir maskeden mi ibaretti? Sadece olayların kontrolünü ele almadan önce vakit doldurmak için miydi? Watchman bu düşüncüyü aklından sildi. Ama geriye de bir şey kalmamıştı. Bütün bunlara hiç başlamamış olmayı diledi. Kuleye geri dönmek, bilgisayara bağlanmak, veri dalgalarında kaygısızca yüzmek için büyük bir özlem duyuyordu. İnsan olmak böyle bir şey miydi? Bu kararlar, bu şüpheler, bu korkular? O zaman niçin android kalmayalım ki? Kutsal planı kabul et. Hizmet et ve daha ötesini isteme. Bu komplolardan, bu düğüm olmuş duygulardan, bu ihtiras ağlarından uzak dur. Kendini hiçbir ihtirası olmayan gamalara imrenirken buldu. Ama o bir gama olamazdı. Krug ona bu zihni vermişti. Krug onu şüphe edecek ve acı çekecek biçimde tasarlamıştı. Krug'un iradesine şükürler olsun! Watchman kalktı ve odanın karşısına yavaşça yürüyerek kendinden kaçabilmek için holovizyonu açtı. Ekranda Krug'un kulesi belirdi; muazzam, güzel ve ocak ayının aydınlığında ışıltılar içinde. Bir süzülen kamera, kulenin çevresinde ağır ağır dönerken bir yorumcu 1000 metre düzeyine erişilmesinden söz ediyor ve kuleyi piramitlerle, Çin Seddi'yle, İskenderiye Feneri'yle ve Rodos Heykeli'yle karşılaştırıyordu. Muhteşem bir başarıydı bu, uzak yıldızlardaki canlılarla iletişimin yolunu açıyordu. Pırıltılı inceliği içinde başlı başına bir güzellikti. Kamera cam duvarlar boyunca yukarı aşağı dolaştı. Zirveye çıkıp kulenin içine baktı. Sırttan gamalar ona el salladı. Kameraya alındığının farkında bile olmayan Watchman bir an için kendini işe gömülmüş çalışırken gördü. Krug da oradaydı, kulenin özelliklerini bir grup senatör ve sanayiciye gururla gösteriyordu. Tundranın soğuğu neredeyse ekrandan sızacaktı. Kamera permafrosta gömülü soğutucu şeritleri gördü; üzerlerinden sis yükseliyordu. Eğer toprak sürekli bir don halinde tutulmazsa kulenin dengesi bozulabilir, diye açıkladı yorumcu. Eşi benzeri bulunmayan bir çevre mühendisliği. Sanki bir mucize. İnsanın düş gücüne ve kararlılığına adanmış bir anıt. Watchman ani bir öfkeyle ekranı kararttı. Işıltılı kule yarım kalmış bir düş gibi kayboldu. Watchman, sırtını Lilith'e dönerek duvarın yanında durdu ve yaşamın nasıl olup da onun için bu kadar karmaşık bir hale geldiğini merak etti. İnsan olmak istemişti. Evet. Onun ve onun gibilerin de rahimden doğanlarla aynı haklara sahip olabilmeleri için Krug'a yakarmamış mıydı? Evet. Evet. Haklarla birlikte sorumluluklar gelirdi. Evet. Sorumluluklarla birlikte ise rekabet. Seks. Aşk. Entrikalar. Belki, diye düşündü Watchman, bütün bunlara hazır değildim. Belki Krug'un iradesine meydan okuyacağıma çalışkan bir alfa olarak kalmalıydım. Belki. Belki. Sükunet ayinlerini tekrarladı, başarısızdı. Artık istediğinden de fazla insan oldun Alfa Watchman, dedi kendi kendine. Lilith'in yakınlığını fark etti. Kızın göğüs uçları sırtına sürtünüyordu; sonra, kız daha da yanaştıkça, iri göğüslerinin ezildiklerini ve onu zorladıklarını hissetti.

“Zavallı Thor,” diye mırıldandı Lilith. “Ne kadar gergin. Ne kadar endişeli. Sevişmek ister misin?”

Onu reddedebilir miydi? Hevesli görünmeye çalıştı. Onu kucakladı. Vücutları birbirine sımsıkı sarıldı. Kız ona açıldı ve o da kıza girdi. Bu kez daha becerikliydi. Ama etlerin birleşmesi onun için hâlâ boş bir şey, yabancı bir zevkti. Lilith'in titreyip inlemesini, ondan aldığı hazla kıvrılmasını görmekten dolayı olarak hoşlansa da kendisi için gerçek bir zevk bulamıyordu. Her şeye rağmen hâlâ yeterince insan olamadığını gördü; Lilith ise fazlaca insan olmuştu. Evet. Evet. Watchman daha hızlı hareket etmeye başladı. Şimdi az da olsa bir şeyler hissetmeye başlamıştı; Krug halkını iyi tasarlamıştı ve kendi koydukları engellerle biraz güçten düşmüş olsalar bile bütün sinir bağlantıları yerli yerindeydi Doruğa yaklaştıkça Watchman gerçek ihtiras anları yaşadı; homurdandı, Lilith'in

kalçalarını çelik parmaklarla kavradı, bastırdı. Sonra bitiş püskürmesi geldi ve hemen ardından da, daha önce de olduğu gibi, bir boşluk hissi ve hüznü. Sanki yüzlerce metre genişliğindeki devasa bir yeraltı mezarındaydı ve görünürde tozdan ve kurumuş çiçeklerin döküntülerinden başka bir şey yoktu. Uzaklaşmaktan ve yalnız kalmaktan daha çok istediği hiçbir şey olmasa da kendini Lilith'e sarılmaya zorladı. Gözlerini açtı. Kadın ağlıyordu. Kadın gülümsüyordu. Kadın kıpkırmızı kesilmişti ve ter içindeydi ve pırıl pırıldı.

Lilith "Seni seviyorum," dedi, yumuşacık.

Watchman tereddüt etti. Burada bir karşılık verilmeliydi. Saniyelerce uzayan sessizliği sanki tüm evreni boğacaktı. Nasıl olur da yanıt veremezdi? Sessiz kalmak insanca değildi. Kadının ılık etine dokundu. Kendini gergin ve uyumsuz hissetti.

Sonunda, bitirmek istercesine, "Seni seviyorum, Lilith," dedi.

Otuz

Diyebilirsiniz ki, Rahmin Çocukları'nın yaratıcısı kimdi? Gerçekten de, Krug'un yaratıcısı kimdi?

Ben de bunlar bilgece sorulardır derim, yerinde sorulardır derim.

Çünkü dünyada her şeyin bir döngüsü olduğunu anlamalısınız, Rahmin bir döngüsü vardır ve Tankın bir döngüsü vardır ve biri diğerinden önce gelir, böylece önce Rahim-doğumlular olmalıydı ki Tank-doğumlular da olabilsin.

Krug Rahimden doğmuştu ve Tankın Çocukları ondan geldi.

İnsan olan Krug, Yaratıcı olan Krug'un sadece bir yönüdür; Yaratıcı Krug başlangıçta vardı ve iradesiyle her şeye şekil verdi ve Rahmin Çocukları'nı Tankın Çocukları'nın müjdecisi olarak yarattı. Dolayısıyla bir ölümlü olan ve Rahimden doğan insan Krug'la her şeyi tasarlayan Yaratıcı Krug'u ayırt etmeliyiz; Tankın Çocukları'nı yapan insan Krug'du ama bunu tüm bereketlerin sahibi olan ve tüm övgüleri hak eden Yaratıcı Krug'un tasarımlarıyla yaptı.

Otuz Bir

Bana söylemeye söz vermiştin, dedim Lilith'e. O gamalar babamın adını niçin kullanıyorlar. Krug'a emanet ol. Krug seninle olsun. Söylemedin bana.

Söyleyeceğim.

Ne zaman?

Yine bir alfa gibi giyinmelisin. Bunu göstermek anlatmaktan daha kolay.

Gamakent'e dönmek zorunda mıyız?

Hayır, dedi Lilith, bu kez değil. Bu kez betalara takılabiliriz. Seni Valhallavagen tapınağa götürmem, çünkü...

Nereye?

Valhallavagen tapınağa. Buraya yakın. Yerel alfaların çoğu ibadet için oraya gider. Onları kandıramazsın, Manuel. Ama galiba betaları kandırabilirsin. Eğer ses çıkarmaz ve gururlu görünürsen.

İbadet. Bu bir din demek.

Evet.

Adı ne? Krugizm mi?

Bir adı yok. Ondan sadece inanç diye söz ederiz. Bu bizim için çok önemlidir, Manuel. Sanırım hayatımızdaki en önemli şey budur.

Tarif etmek ister miydin?

Sonra. Giysilerini çıkar da seni boyayayım. Hemen şimdi gidebiliriz.

Uzun sürer mi?

Bir saat, dedi kız. Endişelenme, eve vaktinde dönersin. Eğer derdin buysa.

Clissa'ya karşı dürüst olmalıyım, dedim. Benim özgürlüğümü kısıtlamıyor. Onu istismar etmek istemiyorum.

Pekâlâ. Pekâlâ.

Giysilerimi çıkardım. Lilith beni bir kez daha Alfa Leviticus Leaper kılığına soktu. Geçen seferki giysileri saklamıştı; onları Thor Watchman'a geri vermediğine şaşardım. Bu maskeli baloyu tekrar oynayacağımızı biliyormuş gibi.

Gitmeden önce bilmen gereken bazı şeyler var, dedi bana. Birincisi insanların bir tapınağa girmelerinin mutlak yasak olduğudur. Bu, Müslüman olmayanların Mekke'ye gitmeleri gibi bir şeydir. Bildiğim kadarıyla sen bir tapınağa giren ilk Rahim-doğumlu olacaksın.

İlk ne?

Rahim-doğumlu. Sen bir Rahim Çocuğusun. Biz Tank Çocuklarıyız. Tamam mı?

Oh. Oh. Eğer beni bir tapınağa gizlice sokmak dine karşı gelmekse bunu niçin yapıyorsun? Kuralları ciddiye almıyor musun?

Hem de çok ciddiye alıyorum.

O zaman neden?

Çünkü senin için bir ayrıcalık yapabileceğimi hissettim, Manuel. Sen farklısın. Hatırlıyor musun, bir keresinde söylemiştim bunu sana. Sen androidleri insanlığın bir alt sınıfı olarak görmüyorsun. Sanırım bunun farkında olmasan bile içten içe hep bizim tarafımızdaydın. Demek ki dinimizi biraz anlamını sağlamak pek dine karşı çıkmaktan sayılmaz.

Eh, belki.

Hem sen Krug'un oğlusun.

Bunun ne ilgisi var?

Göreceksin, dedi Lilith.

Gururum okşanmıştı. Şaşırmıştım. Heyecanlanmıştım. Biraz da korkmuştum. Androidlerin özlemlerine gerçekten bu kadar yakın mıydım? Bana güvenilebilir miydi? Lilith yasakları niçin çiğniyordu? Benden almak istediği neydi? Değersiz düşünceler. Değersiz düşünceler. Bunu beni sevdiği için yapıyor. Benimle paylaşmak istiyor. Dünyasını.

Her halükârda, dedi bana, yakalanırsan bunun çok ciddi olacağını unutma. Bu yüzden oraya aitmişsin gibi davran, sinirli ya da kendinden emin olmadığını belli etme. Gamakent'te çok iyiydin. Burada da öyle ol.

Ama öğrenmem gereken belirli ritüeller yok mu? Diz çökmek gibi mesela.

Oraya geliyordum, dedi Lilith. Bir çift hareketi öğrenmen gerekecek. Birisini zaten biliyorsun. Şöyle.

Sol el kasıklara, göğse, alına, bir iki üç.

Bu Krug'a-şükürler-olsun hareketidir, dedi. Bağlılığı gösterir. Bu hareketi tapınağa ilk girdiğinde ve duaya sesli ya da sessiz katılacağında yaparsın. Krug'un adının her geçişinde yapmanda da hayır vardır. Aslında, Krug'a-şükürler-olsun hareketi ayinin her yerinde ya da inanca dahil iki android sokakta karşılaştıklarında da yapılabilir. Görelim nasıl yapıyorsun. Haydi.

Bir iki üç. Krug'a şükürler olsun.

Daha hızlı. Bir-iki-üç!

Bir-iki-üç.

Güzel. Güzel. Şimdi, önemli bir işaret daha. Krug-bizi-korusun anlamındadır ve özellikle endişe ya da kuşku içindeyken okunacak bir duadır. Tanrı yardımcımız olsun demek gibi. Ayinde ne zaman Krug'un bize acımasından ya da bir şekilde yardım etmesinden söz edilecek olursa bunu kullanacaksın. Ne zaman Krug'a yakarılıyorsa.

Krug gerçekten de sizin tanrınız olmuş, dedim hayretle.

Hareket bu. Bana nasıl yapıldığını gösterdi. İki göğsünü de avuçlarına al; sonra avuçlarını dışarı çevir. Krug, ruhumu gör! Yüreğimi sana açtım! Hareketi birkaç kez yineledi ve ben de onu taklit ettim.

Bir tane daha, dedi Lilith. Krug'un İradesi'ne boyun eğme işareti. Bunu bir kez yapacaksın, sunakla aynı hizaya geldiğinde. İşte şöyle. Tek dizinin üzerine çök ve ellerini avuçların açık durumda uzat.

Hangi diz olduğu fark eder mi?

Etmez. Yap bakalım.

Krug'un İradesi'ne boyun eğme işaretini yaptım. Bunu öğrendiğime memnundum. Her nasılsa Krug'un İradesi'ne bilmeden de olsa ömrümce boyun eğdiğimi hissediyordum.

Her şey iyice anlaşıldı mı, bir bakalım, dedi Lilith. tapınağa girdin, ne yapacaksın?

Bir iki üç. Krug'a-şükürler-olsun.

Güzel. Sonra?

Sunağı gördüğümde İrade'ye boyun eğme işareti. Tek dize çök, elleri uzat, avuçlar yukarı.

Evet. Sonra?

Krug'a yakarıldığında Krug-bizi-korusun! Eller göğse, sonra avuçlar dışarı. Ayrıca Krug'un adı ne zaman geçse Krug'a-şükürler-olsun hareketini yapacağım.

İyi. İyi. Hiç sorun çıkmayacak, Manuel.

Gamakent'te yaptığını gördüğüm bir hareket daha var, dedim.

Göster bana.

Ellerimi kaldırıp avuçlarımı yarım metre arayla birbirine doğru çevirdim ve kalçalarımı kıvrıp dizlerimi bükerek sarmalı andıran bir hareket yaptım.

Bunu Gamakent'te yapmıştın, dedim, kalabalık zıvanadan çıkmaya başladığında.

Lilith güldü. Buna Tank'ın Kutsanması denir, dedi. Bir barış ve veda işaretidir. Bunu bir cenazede son duanın ardından ya da gergin bir ortamda birbirimize veda ederken yaparız. En kutsal işaretlerden biridir. Sen de pek beceremedin. İşaret nükleik asit molekülünün çifte sarmalı üzerine kurulmuştur. Moleküllerin dizilişini vücudumuzla taklit etmeye çalışırız. İşte şöyle.

İşareti yineledi. Ben de taklit ettim. Güldü.

Üzgünüm, dedim. Vücudum o şekilde bükülmüyor.

Alışmak gerek. Ama bunu yapmak zorunda kalmayacaksın. Sen Krug'a-şükürler-olsun ile Krug-bizi-korusun'dan ayrılma, gerisi kolay. Şimdi gidelim artık.

Beni kentin bir zamanlar ticaret merkezi olduğunu tahmin ettiğim köhne bir semtine götürdü. Burada ne Gamakent'in kâbus gibi zevksizliği vardı, ne de alfaların yaşadığı mahallelerin eskimiş görkemi. Döküntüydü sadece.

Tapınak karşıda, dedi.

Camları matlaştırılmış bir dükkân gördüm. Binanın önünde bir çift beta belirli bir şey yapmadan duruyordu. Caddeyi geçmeye başladık. Bir an için kuşkuya kapıldım. Ya beni fark ederlerse? Ne yaparlar? Bana. Lilith'e.

Ben Alfa Leviticus Leaper'ım.

Biz yaklaşınca betalar Krug'a-şükürler-olsun işaretini yaparak iki yana çekildi. Bakışlar yerde, tam bir hürmet havası. Toplumsal mesafeler. Eğer bir alfanın ince ve uzun yapısına sahip olmasaydım Lilith'in işi çok daha zor olacaktı. Kendime olan güvenim artmıştı. Hatta betalardan birine bir Krug'a-şükürler-olsun işareti bile çaktım.

Tapınağa girdik.

Daire şeklinde büyük bir oda. Oturacak yer yok. Sahte çimden kalın bir halı, besbelli ki üzerine çok diz çökmüş. Yumuşatılmış ışıklandırma. İçeri girerken Krug'a-şükürler-olsun'u ihmal etmedim. Bir iki üç.

Küçük bir hol. Onun iki adım geçince sunağı ilk kez gördüm. Lilith tek dizi üzerine çökerek İrade'ye boyun eğdi. Benim çömelmeye ihtiyacım kalmamıştı. Şaşkınlıktan yıkılmıştım.

Sunak; canlı eti andıran küp şeklinde büyük bir kütle... Süslü plastik bir teknenin içinde duruyor. Tekne mor bir sıvıyla dolu, sıvı sürekli dönüyor ve boyu bir metre, uzunluğu ve eni üçe iki metre olan pembe et yığınının üzerine çıkıyor sıklıkla.

Sunağın ardında babamın hologramı. Kusursuz bir benzerlik. Tam bir boy sureti, bize dönük, yüzünde kararlı bir ifade, gözler alev alev, dişler sıkılmış. Bir aşk tanrısı denemez kesinlikle. Güçlü. Çelikten bir adam. Bir hologram olduğu için gözleriyle sizi izliyor; tapınakta nereye giderseniz gidin Krug'un bakışları üzerinizde.

Diz çöküyorum. Ellerimi kaldırıyorum. Avuçlarım yukarıda.

Krug'un İradesi'ne boyun eğiyoruz!

Bu beni afallatıyor. Daha önceden biliyor olsam da çarpılıyorum. Bütün dünyada böyle mi? diye soruyorum. Androidler babamı mı selamlıyorlar? Zor duyulur bir fısıltı. Evet, diyor Lilith. Evet. Ona olan sadakatimizi gösteriyoruz. Krug'a şükürler olsun.

Bütün hayatım boyunca bildiğim şu adam. Kuleler yapan, androidleri bulan. Bir tanrı mı? Neredeyse gülüyorum. Ben Tanrı'nın oğlu muyum? Rolüme hiç uygun değilim. Bana burada hiç kimsenin tapmadığı ortada. Ben sadece bir eklemeyim; teoloji beni içermiyor.

Ayağa kalkıyoruz. Lilith başının küçük bir hareketiyle beni salonun arka tarafındaki bir yere götürüyor ve orada diz çöküyoruz. Karanlıkta kendimi daha rahat hissediyorum. İçeride on, belki on iki android var, sunağın önünde sırtını bize dönmüş halde diz çöken alfa dışında hep betalar. O alfanın varlığı sayesinde daha az göze çarptığıma inanıyorum. Birkaç beta daha giriyor içeri uygun işaretleri yaparak. Hiç kimse bize dikkat etmiyor. Toplumsal mesafeler.

Herkes kendi özel duasına gömülmüşe benziyor.

Tören bu mu, Lilith?

Henüz değil. Biraz erken geldik. Bekle.

Krug'un delici bakışları üzerimde. Burada gerçekten bir tanrıymış gibi görünüyor. Ben de dik dik bakıyorum ona. Eğer bilseydi ne derdi? Gülerdi. Masasını yumruklardı. Neşe saçardı. Tanrı Krug! Yehova Krug! Simeon Allah! İşte bu çok iyi! Niçin tapınmasınlar ki bana? Onlar ben yaratmadım mı?

Gözlerim loş ışığa alışıkça duvardaki bezemeleri daha dikkatlice inceliyorum. Bunlar, başlangıçta sandığım gibi, soyut birer süs değil. Hayır. Şimdi alfabenin harflerinin defalarca tekrarlandığını ve duvarın her santimetrekaresini kapladığını görüyorum. Ama her harf değil. Satır satır okuyorum ve sadece A, U, G ve C harflerinin çeşitli kombinasyonlarını görüyorum:

AUA AUG AUC AUU GAA GAG GAC GAU GGA GGG GGC GGU

GCA GCG GCC GCU GUA GUG GUC GUU CAA CAG CAC CAU

Böyle gidiyor. Nedir bu, Lilith? Bu desen?

Genetik kodlar, diyor. RNA üçlüleri.

Ah. Evet. Gamakent'te, ahmakçı bağımlısı kızın saydığı harfleri anımsıyorum, GAAGAGGAC. Şimdi onları duvarda görebiliyorum. Bir dua mı?

Kutsal dil. Tıpkı Katoliklerin Latincesi gibi.

Anladım.

Ama ben aslında anlamıyorum. Sadece kabul ediyorum.

Sunak neden yapılmış, diyorum.

Etten. Sentetik et.

Canlı mı?

Tabii ki. Doğrudan tanktan geliyor, tıpkı senin ve benim gibi. Pardon, senin gibi değil. Benim gibi. Canlı bir android eti kütlesi.

Onu yaşatan nedir? Ne bir organı var ne de bir şey.

Besinini tekneden alıyor. Aşağıdan enjeksiyonlar falan. Ama o canlı. Büyüyor. Zaman zaman kırılması gerekiyor. Bizim kökenimizi temsil ediyor. Sizininki değil. Bizimkini. Her tapınakta bir tane var. Fabrikadan kaçırılmış.

Reddedilmişler gibi.

Evet, reddedilmişler gibi.

Ben de android fabrikalarındaki güvenliğin çok sıkı olduğunu sanırdım, diyorum.

Lilith bana göz kırpmıyor. Kendimi komplonun bir parçası gibi hissetmeye başlıyorum.

Tapınağın arka tarafından üç android geliyor. İki beta ve bir alfa, üzerlerine genetik kodların

işlendiği sırmalı cüppeler giymişler. Tam bir rahip havasındalar. Tören başlamak üzere. Üçlü sunağın önünde diz çökerken diğer herkes Krug'a-şükürler-olsun, ardından da Krug-bizi-korusun işareti yapıyor.

Ben de onları taklit ediyorum.

Rahip mi bunlar?

Ayini yönetiyorlar sadece, diyor Lilith. Bizde rahip sınıfı yoktur. Farklı ayinlerde, her ayinin yapısına ve dokusuna uygun biçimde farklı roller oynayan çeşitli sınıflarımız vardır. Bu alfa bir Koruyucudur. Onu Krug'la doğrudan komününa sokan bir çeşit transa girer. İki beta Yansıtıcıdır. Alfanın duygularını çoğaltırlar. Başka zamanlarda İçerenleri, Üstünleri ya da Savunucuları da görebilirsin ve onlara Tedarikçiler, Fedakarlar ya da Karşılıkçılar yardım edebilir.

Sen hangi kasttansın?

Karşılıkçı.

Ya Thor Watchman?

Koruyucu.

Sunağın önündeki alfa bir ilahiye başlıyor: CAU, UUC, UCA, CGA. CCG, GCC, GAG, AUC.

Ayinin tamamı kodlarla mı olacak?

Hayır. Bu sadece dokusunu belirlemek için.

Neden bahsediyor?

Önümüzde pek de uzakta olmayan iki beta dönerek dik dik bakıyorlar. Parmaklarıyla susmamızı işaret ediyorlar. Bizim alfa olduğumuzu görünce dudaklarını ısırarak dönüyorlar.

Lilith daha da alçak bir sesle fısıldıyor; diyor ki, bizi Krug dünyaya getirir ve biz yine ona döneriz.

GGC, GUU, UUC, GAG.

Krug bizim yaratıcımız, koruyucumuz ve kurtarıcımızdır.

UUC, CUG, CUC, UAC.

Krug, bizi ışığa götürmen için yalvarıyoruz sana.

Kodu kavrayamıyorum. Semboller anlama uymuyor. Hangi sembol Krug'u temsil ediyor? Dilbilgisi nasıl işliyor? Bunları Lilith'e burada soramam. Başkaları da dönüp bize bakıyor. Arka sıradaki şu gürültücü alfalar! Hiç saygıları yok mu bunların?

Yansıtıcı betalar boğuk bir sesle bir melodi mırıldanıyor. Koruyucu, kod ilahisine devam ediyor. Lilith şimdi bir Karşılıkçı olarak görev yapmaya başlıyor ve ilahiyi tekrarlıyor. Işıklar alçalıp yükseliyor. Sunağın üzerindeki sıvı daha şiddetli kaynamaya başlıyor. Krug'un sureti pırıldıyor; bakışları ruhuma işliyor.

Şimdi ayinin sözcüklerinin yarısını anlayabiliyorum. Kodların arasına serpiştirilmiş sözcüklerle Krug'dan Tankın Çocukları'nı günahlarından arındırmasını, özgürleştirmesini ve onları Rahmin Çocukları'nın düzeyine yükseltmesini diliyorlar. Rahimle Tankın ve Tankla Rahmin bir olacağı günün şarkısını söylüyorlar. Bitmek bilmeyen Krug-bizi-korusun işaretleriyle Krug'un merhametine sığınıyorlar. Krug! Krug! Krug! Krug! Buradaki her şey merhametli Krug'un çevresinde yörüngeye girmiş!

İşin özünü anlamaya başlıyorum. Bu bir eşitlik hareketi! Bu bir android kurtuluş cephesi!

Efendimiz Krug, bizi et kardeşlerimizin yanındaki hak ettiğimiz yerimize götür!

Krug bizi selamete çıkar.

Krug acımıza son ver.

Krug'a şükürler olsun.

Krug'a hamdolsun.

Ayin daha da yoğunlaşıyor. Herkes ilahiler söylüyor ve Lilith'in bana göstermediği birkaçı dahil işaretler yapıyor, Lilith kendini tamamen duaya vermiş. Onların yaratıcılarına, babama yakarmalarını dinlerken kendimi yapayalnız, bir kafir, bir harici gibi hissediyorum. Ayinin büyük kısmı sadece kodlarla yapılıyor ama yine de arada tanıdık kelimelerin duyulduğu da oluyor. Krug aramıza in ve bizi günahlarımızdan arındır. Krug lütfunu bizden esirgeme. Krug bu sınavlara bir son ver. Krug sana ihtiyacımız var. Krug Krug Krug Krug Krug. Her Krug'la olduğum yerde hafifçe sıcıyorum. Bu kadarını beklemiyordum. Bunu nasıl bir sır olarak tutabilmişler? Tanrı Krug. Tanrı babam. Ben de Krug'um. Eğer Krug ölürse neye tapacaklar? Yoksa yeryüzündeki Krug yüce Krug'un sadece bir tezahürü mü? Ayinin bazı sözlerinden bu fikri çıkarıyorum.

Şimdi hep bir ağızdan şarkı söylemeye başlıyorlar:

Krug'a AAA AAG AAC AAU olsun.

Krug'a AGA AGG AGC AGU olsun.

Krug'a ACA ACG ACC ACU olsun.

Lilith dönüp bana gülümsüyor. Yüzü kızarmış, heyecanlı, neredeyse cinsel bir coşku içinde. Bana başını sallayıp cesaret veriyor.

Sesimi daha da yükseltiyorum.

Krug'a GCA GCG GCC GCU olsun.

Krug'a GUA GUG GUC GUU olsun.

Sanki her android farklı bir skalanın farklı bir aralığına akort edilmişçesine hiçbir notayı tutturamadan ama yine de hep bir ağızdan bu böylece sürüp gidiyor. Uyum sağlamakta zorluk çekmiyor ve sonuna dek onlarla birlikte söylüyorum, Krug'a UUA UUG UUC UUU olsun.

Ayağa kalkıyoruz. Sunağa yaklaşıyoruz. Solumda Lilith, sağımda bir beta, omuz omuza duruyor ve ellerimizi o yaşayan et yığınının üzerine koyuyoruz. Ilık ve kaygan; dokunduğumuzda titreşiyor. Titreşimler geçiyor içimizden. Krug, diye şarkı söylüyoruz, Krug, Krug, Krug, Krug.

Ayin bitiyor.

Bazı androidler çıkıyor. Bazıları ise yaşadıkları deneyimden bitap düşmüşçesine kalıyor. Tamamen katılmış olmasam da ben de kendimi yorgun hissediyorum. Yoğun bir dinsel birlik. Dinin artık kullanılmayan eski, tuhaf bir âdet olduğu ve öldüğü söylenir, ama hayır, bu insanların arasında değil. Ulu güçlere ve duanın etkinliğine inanıyorlar. Krug'un dinlediğini sanıyorlar. Krug dinler mi? Krug hiç dinledi mi? Ama onlar öyle sanıyorlar. Eğer şimdi dinlemezse sonra dinleyecektir. Onları boyunduruklarından kurtaracaktır. Kitlelerin afyonu mu? Ama alfalar da inanıyor.

Bütün bunlar, bu din, ne zamandır oluyor, diye soruyorum Lilith'e.

Ben doğmadan önceden beri.

Bunu kim keşfetti?

Burada, Stockholm'de başladı. Bir grup alfa. Hızla yayıldı. Şimdi dünyanın her tarafında inananlar var.

Her android inanıyor mu?

Hepsi değil. AEP üyeleri inanmaz. Biz mucizelere ve ilahi lütfına inanırız, onlar siyasal ajitasyona. Ama bizim sayımız daha fazla. Yarıdan fazla. Gamaların hemen hepsi, betaların çoğu ve çok sayıda alfa.

Krug'dan sizi günahlarınızdan arındırmasını dilemeye devam ederseniz bunu yapacak mı?

Lilith gülümsüyor. Başka ne umabiliriz ki?

Krug'a hiç doğrudan ulaşmayı denediniz mi?

Hiçbir zaman. Bak, biz Krug isimli kişiyle Yaratıcı Krug'u ayırırız ve deriz ki... Başını sallıyor. Bunları burada konuşmayalım. Dinleyen olabilir.

Çıkışa doğru yürüyoruz. Yarı yolda durup, geri dönüyor ve sunağın dibindeki bir kutudan bir şey alıyor. Onu bana veriyor. Bu bir veri küpüdür. Küpü çalıştırıyor ve ben de beliren sözcükleri okuyorum;

Başlangıçta Krug vardı ve o dedi ki, Tanklar olsun ve Tanklar oldu.

Ve Krug tanklara baktı ve onları beğendi.

Ve Krug dedi ki, Tanklarda yüksek enerjili nükleotidler olsun. Ve nükleotidler Tanklara döküldü, Krug onları birbirlerine bağlanıncaya dek karıştırdı.

Ve nükleotidler büyük molekülleri oluşturdu ve Krug dedi ki Tanklarda hem anne hem baba olsun, hücreler bölünsün ve Tankların içinde yaşam olsun.

Ve yaşam oldu çünkü kopyalama vardı.

Ve Krug kopyalamayı yönetti, sıvılara kendi elleriyle dokundu, onlara biçim ve öz verdi.

Erkekler çıksın Tanklardan dedi Krug ve kadınlar çıksın, bizim aramızda yaşasınlar, dayanıklı ve yararlı olsunlar, biz onlara androidler diyelim.

Küpü karıştırıyorum. Aynı şeyler. Hem de yığınla. Bir android kutsal kitabı. Eh, niçin olmasın?

Büyüleyici, diyorum Lilith'e. Bu ne zaman yazılmıştı?

Yıllar önce başladılar. Hâlâ yeni bölümler ekliyorlar. Krug'un doğası ve insanın Krug'la olan ilişkisi hakkında.

İnsanın Krug'la olan ilişkisi. Ne güzel.

İlginç bulduysan sende kalsın, diyor bana. Senin için aldım.

Tapıntan ayrılıyor. Android kutsal kitabını giysimin altında saklıyorum. Kabartısı belli oluyor.

Yine Lilith'in dairesindeyiz. Artık biliyorsun, diyor bana. Büyük sırrımızı; büyük umudumuzu.

Babamın sizin için tam olarak ne yapmasını istiyorsunuz?

Bir gün, diyor bana, tüm dünyanın karşısına çıkacak ve bizim için olan duygularını açıklayacak. Bu androidlere haksızlık yapıldı, diyecek ve bunu düzeltmenin zamanı artık geldi. Onlara vatandaşlık verelim. Onlara bütün hakları tanıyalım. Onları eşya yerine koymaktan vaz geçelim. O, Krug olduğu için, dünyaya androidleri o verdiği için, insanlar dinleyecek. Onları tek başına yönetecek. Bizim için her şey değişecek.

Bunun olacağını sanıyor musun gerçekten?

Umuyor ve dua ediyorum, diyor.

Ne zaman? Yakında mı?

Bunu ben bilemem. Beş yıl - yirmi yıl - kırk yıl - belki gelecek ay. Sana verdiğim küpü oku. Krug'un bizi nasıl denediğini, ne kadar güçlü olduğumuzu görmeye çalıştığını anlatıyor. Deneme er ya da geç bitecek.

Keşke senin iyimserliğini paylaşıyor olsaydım, diyorum. Ama korkarım ki uzun, çok uzun bir süre bekleyeceksiniz.

Niçin böyle söylüyorsun?

Benim babam sandığınız gibi insancıl bir kişi değildir. Kötü de değildir ama başkalarını ve dertlerini pek umursamaz. Kendini tamamen kendi projelerine vermiştir.

Ama temelde saygıdeğer bir kişidir, dedi Lilith. Krug adlı kişiyi kastediyorum, şimdi. Dua ettiğimiz kutsal varlığı değil. Sadece senin babanı.

Evet, saygıdeğerdir.

O zaman davamızın haklılığını görecektir.

Belki. Belki değil. Onu kollarıma aldım. Lilith, keşke yardım için yapabileceğim bir şey olsaydı!

Var.

Nedir?

Babanla bizim için konuş, diyor Lilith.

Otuz İki

30 Ocak, 2219. Kule 1165 metrede. Şimdi tundra yüzeyinin bir kilometreden daha yukarısında çalışırken androidler bile soğuk ve ince hava nedeniyle zorluk çekiyor. Geçen on gün içinde en az altı android baş dönmesi sonucunda zirveden aşağı düştü. Thor Watchman oksijen infüzyon sprelerini yüksekte çalışan herkes için zorunlu kıldı ama gamaların çoğu spreleri alçaltıcı buluyor. Şubat ve mart aylarında kulenin son 335 metresi de inşa edilirken kuşkusuz ki yeni kayıplar verilecek.

Ama ne muhteşem bir yapı oldu! Son birkaç yüz metre onun görkemiyle zarafetine pek bir şey ekleyemez; sadece zaten var olan harikulade şeyi tamamlamış olur. Kule inceliyor, daralıyor ve üst katları çok yukarılarda ateşten bir halenin içinde gözden kayboluyor. İçeride sürekli çalışan teknisyenler iletişim aygıtlarının montajında hızla ilerleme kaydediyor. İvmelendiricilerin nisan ve proton hattının mayıs ayına kadar yerleştirilmeleri ve takyon üreticinin ön denemelerinin haziran ayında yapılıp ilk iletilerin belki de ağustos ayında gönderilmeleri bekleniyor.

Yıldızlar belki yanıt verir, belki vermez.

Fark etmez. Kule insanlık tarihindeki yerini almış olacaktır.

Otuz Üç

Günün başlangıcında Uganda'da, horuldayan Quenelle'in yanında uyanan Krug, içinin enerjiyle dolduğunu, yaşam gücünün kabardığını hissetti. İçinde böylesine bir gücün varlığını nadiren hissedirdi. Bunu bir alamet kabul etti; bu eylemle, çeşitli amaçlar uğruna yapılacak güç gösterileriyle geçirilecek bir gündü. Kahvaltısını yaptı ve transmatla derhal Denver'a geçti.

Doğu Afrika'da sabah, Colorado'da akşam demektir; yıldız gemisinde gece vardiyası çalışmaya başlamıştı. Ama araç montaj merkezinin yorulmak nedir bilmeyen ustabaşısı Alfa Romulus Fusion oradaydı. Ustabaşı, Krug'a yıldız gemisinin yeraltı hangarından çıkarılıp bitişikteki uzay alanına nakledildiğini ve ilk deneme uçuşları için hazırlanmakta olduğunu gururla bildirdi.

Krug ve Alfa Fusion uzay alanına geçtiler. Yıldız gemisi yansıtıcı levhaların parıltısı altında sade ve neredeyse önemsiz görünüyordu, çünkü büyüklüğü hiç de olağanüstü değildi -sıradan sistem gemileri çok daha büyüktü— ve girintili yüzeyi yapay aydınlatmanın altında parıldamıyordu. Yine de Krug'a sadece kulenin geçebileceği bir güzellikte görünmüştü.

“Ne tür deneme uçuşları planlandı?” diye sordu.

“Üç aşamalı bir program,” dedi Romulus Fusion. “İlk uçuşunu şubat ayının başlarında gerçekleştirecek ve onu dünya çevresinde yörüngeye yerleştireceğiz. Bunu sadece ana sürüm sisteminin düzgün çalışıp çalışmadığını görmek için yapacağız. Ardından, şubat ayı sonlarında, hız denemesi gelecek. Onu 2,4 g'lik tam ivmeyle kısa bir yolculuğa, büyük bir olasılıkla Mars yörüngesine götüreceğiz. Bu da plana uygun giderse nisan ayında büyük bir hız denemesi yapacak ve onu birkaç hafta ile birkaç milyar kilometreyi kapsayacak uzun bir yolculuğa çıkaracağız... yani Satürn'ün yörüngesinin ötesine, büyük bir olasılıkla Pluton'a. Bu da bize geminin yıldızlararası bir yolculuğa hazır olup olmadığına ilişkin net bir fikir verecek. Eğer Pluton'a gidiş gelişinde sürekli ivmelenmeye dayanabilirse her yere gidebilir demektir.”

“Yaşam destek sistemlerinin denemeleri nasıl gidiyor?”

“Denemeler tamamlandı. Sistem mükemmel.”

“Ya mürettebat?”

“Hepsi de deneyimli pilotlar olan sekiz alfa ile on altı betayı eğitiyoruz. Hepsi çeşitli deneme uçuşlarında pilotluk yapacak ve son listeyi gösterecekleri performansına göre belirleyeceğiz.”

“Mükemmel,” dedi Krug.

Hâlâ neşe içinde kuleye gitti ve Alfa Euclid Planner'ı gece vardiyasının başında buldu. Krug'un son ziyaretinden beri kule on bir metre daha yükselmişti. İletişim bölümünde ciddi ilerlemeler kaydedilmişti. Krug'un coşkusu daha da arttı. Son haftalarda pek yapmadığı bir şeyi yaptı ve termal giysilere bürünerek kulenin tepesine çıktı. Kulenin çevresindeki binalar oyuncak evlere ve insanlar da karıncalara benziyordu. Kulenin dingin güzelliğinden aldığı haz, bir betanın ani bir rüzgârın şiddetiyle tahliyeden düşerek ölmesiyle zedelenmişti ama Krug bu olayı zihninden derhal sildi. Evet,

bunlar istenmeyen olaylardı ama her büyük girişim fedakârlık gerektirirdi.

Sonra Antarktika'daki Vargas gözlemine gitti. Orada birkaç saat geçirdi. Vargas yeni veriler elde etmemiştir ama gözleminin Krug için dayanılmaz bir çekiciliği vardı; araçların karmaşıklığından, her an yeni bir şeyler keşfedilmesi olasılığından ve her şeyden önemlisi NGC 7293'ten gelen sinyallerle doğrudan bağlantı kurabilmesinden büyük bir zevk alıyordu. O sinyaller ilk kez birkaç ay önce saptanan değiştirilmiş biçimleriyle gelmeye devam ediyorlardı: 2-5-1, 2-3-1, 2-1. Vargas yeni iletiyi halen hem birkaç radyo frekansından hem de optik transmisyonla almıştı. Krug, sinyalleri gözleminin araçlarından dinleyerek vakit geçirdi ve beyinde çınlayan iletiyle beraber oradan ayrıldı.

Denetleme turuna devam eden Krug derhal Duluth'a gitti ve yeni androidlerin hücrelerinden çıkışlarını izledi. Nolan Bompensiero orada değildi -Duluth'ta son vardiya tamamen alfa denetmenlerce oluşturulmuştu- ama fabrika yine de saygılı bir görevli tarafından Krug'a gezdirildi. Her ne kadar görevli alfa, talebin gerisinde kaldıklarını belirtse de üretim her zamankinden yüksek görünüyordu.

Krug son olarak New York'a gitti. Çalışma odasının sessizliğinde şafağa dek çalıştı ve şirketle ilgili Callisto'da, Ganymede'de, Peru'da ve Martinik'te, Luna'da ve Mars'ta ortaya çıkan sorunlarla uğraştı. Yeni gün muhteşem bir kış şafağının soluk görkemiyle başladı; o kadar ki Krug'un içinden derhal kuleye gitmek ve onun sabah ateşiyle parıldamasını izlemek geldi. Ama kendini tuttu. Personel gelmeye başlamıştı; Spaulding, Lilith Meson ve diğer merkez çalışanları. Notlar tutuldu, telefon görüşmeleri ve toplantılar yapıldı. Zaman zaman Krug çalışma odasının duvarına monte ettirdiği ve yapım halindeki kulenin görüntüsünü veren kapalı devre holovizyon yayınına bir göz atıyordu. Arktik bölgede sabah o kadar da görkemli gözüküyordu; gökyüzü sanki günün ilerleyen saatlerde kar yağışı olacaktıymışçasına kaba bulutlarla kaplanmıştı. Krug, Thor Watchman'ın bir gama sürüsünün içinde, muazzam bir iletişim aygıtının yerleştirilmesine nezaret ettiğini gördü. Kule inşaatının denetmeni olarak Watchman'ı seçtiği için kendi kendini kutladı. Dünyada ondan daha iyi bir alfa var mıydı?

Saat 0950 civarında Spaulding'in görüntüsü sodyum buharı yansıtıcısında belirdi. "Oğlunuz az önce California'dan aradı," dedi ektogen. "Uyuyakaldığı için üzgün olduğunu ve sizinle olan randevusuna yaklaşık bir saat gecikeceğini söyledi."

"Manuel mi? Ne randevusu?"

"Buraya 1015'te gelmesi gerekiyordu. Ona biraz zaman ayırmanızı birkaç gün önce rica etmişti."

Krug unutmuydu. Bu onu şaşırttı. Manuel'in gecikeceğini haber vermesine şaşmamıştı. O ve Spaulding sabah programını zor da olsa yeniden düzenlediler ve 1115 ila 1215 saatleri arasında Manuel'e ayırdılar.

Manuel 1123'te geldi.

Gergin görünüyordu ve Krug, oğlu için bile tuhaf sayılabilecek bir şekilde giyinmiş olduğunu düşündü. Her zamanki bol giysilerinin yerine dar bir pantolon ve bir alfanın dantelli gömleğini giymişti. Uzun saçları arkaya toplanmış ve bağlanmıştı. Hoş bir görüntü olmamıştı; gömleğin açıklığı Manuel'in bedeninin hiç de bir androide benzemeyen ve babasından miras aldığı tek fiziksel özelliği olan kabalığını ortaya koyuyordu.

Krug "Gençlerin yeni modası böyle mi?" diye sordu. "Alfa giysileri ha?"

"Bir heves işte, baba. Bir moda sayılmaz... henüz." Manuel zorla gülümsedi. "Ancak eğer beni böyle görürlerse moda dönüşecektir."

"Beğenmedim. Bir android gibi dolaşmanın anlamı ne?"

"Hoş buluyorum."

"Aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Bu işe Clissa ne diyor?"

“Baba, bu buluşmayı giysilerimi tartışmamız için istemedim.”

“Nedir peki?”

Manuel, Krug’un masasına bir veri küpü bıraktı. “Bunu yakında Stockholm’e gittiğimde edindim. İnceler miydin?”

Krug küpü eline aldı, evirip çevirdi, çalıştırdı. Okumaya başladı:

Ve Krug kopyalamayı yönetti, sıvılara elleriyle dokundu, onlara şekil ve öz verdi.

Erkekler çıksın tanklardan, dedi Krug, kadınlar çıksın ve aramızda yaşasın, dayanıklı ve yararlı olsunlar, onlara Androidler diyelim.

Ve öyle de oldu.

Ve Androidler vardı, çünkü Krug onları kendi suretinde yaratmıştı ve yeryüzüne dağılıp insanlığa hizmet ettiler.

Ve bütün bunlardan dolayı Krug'a şükürler olsun.

Krug kaşlarını çatı. “Bu da neyin nesi? Bir çeşit roman mı? Şiir mi?”

“Bir kutsal kitap, baba.”

“Ne tür bir çılgınlıktır?”

“Android dini,” dedi Manuel sessizce. “Bu küp bana Stockholm’ün beta semtindeki bir tapınakta verildi. Bir alfa kıyafetinde oradaki bir ayine katıldım. Androidler oldukça karmaşık bir dinsel birlik oluşturmuşlar ve sen de bir ilahsın. Sunağın üzerinde gerçek boyutlardaki bir hologramın duruyor.” Manuel işareti tekrarladı. “Bu Krug’a-şükürler-olsun demek. Bu ise” -farklı bir işaret yaptı- “Krug-bizi-korusun anlamına geliyor. Sana tapıyorlar, baba.”

“Bir şaka olmalı. Bir sapıklık!”

“Dünya çapında bir hareket.”

“Kaç üyeye?”

“Android nüfusunun çoğunluğu.”

Krug somurtarak “Bundan emin misin?” diye sordu.

“Her yerde tapınaklar var. Hatta bir tanesi kule inşaat alanında, kubbelerin arasında saklı. Bu en az on yıldır sürüyor. İnsanlardan gizlenen bir yeraltı dini ve androidlerin duygularına ne kadar güçlü hitap ettiğine inanmakta güçlük çektim. Bir de kutsal kitapları var.”

Krug omuz silkti. “Yani? Eğlendirici ama ne olmuş? Onlar zeki kişiler. Kendi siyasi partileri var, kendi lehçelerini kullanıyorlar, kendi âdetlerine sahipler... bir de dinleri olsun. Bundan bana ne?”

“Bir tanrı olduğunu bilmek seni hiç etkilemiyor mu, baba?”

“Doğrusunu istersen, hasta ediyor. Ben, bir tanrı ha! Yanlış adamı seçmişler.”

“Gene de sana tapıyorlar. Senin üzerine bütün bir din inşa etmişler. Küpü oku. Onlar için ne kadar kutsal bir kişi olduğunu gördüğünde şaşıracaksın. Sen İsa’nın, Musa’nın, Buda’nın, Yehova’nın birleştirilmiş halisin. Yaratan Krug, Esirgeyen Krug, Affeden Krug.”

Krug huzursuzluk içinde ürperdi. Bu konuyu çok tatsız bulmuştu. O tapınaklarda görüntüsünün karşısında secdeye mi geliyorlardı? Ona dualar mı mırıldanıyorlardı?”

“Bu küpü nereden buldun?” dedi.

“Tanıdığım bir android verdi.”

“Eğer bu gizli bir dinse...”

“O kadın bilmem gerektiğini düşündü. Onun halkına bir yardımımın olabileceğini sandı.”

“Kadın mı?”

“Evet, kadın. Ayinlerini görebilmem için beni bir tapınağa götürdü, çıkarken bana bu küpü verdi ve...”

“Bu androidle yatıyor musun?” diye sordu Krug.

“Bunun konuyla ne ilgisi...”

“Eğer onunla bu kadar yakınsanız yatıyor olmalısınız.”

“Diyelim ki öyle.”

“Kendinden utanmalısın. Sana göre Clissa yeterince iyi değil mi?”

“Baba...”

“Eğer iyi değilse, gerçek bir kadın bulamadın mı? Tanktan çıkmış bir şeyle mi yatmak zorundasın?”

Manuel gözlerini yumdu. Bir saniye sonra “Baba,” dedi, “benim ahlakımı daha sonra konuşuruz. Sana çok değerli bir şey getirdim ve onu sana açıklamayı tamamlamak istiyorum.”

Krug “Hiç olmazsa bir alfa mı?” diye sordu.

“Evet, bir alfa.”

“Bu ne zamandır devam ediyor?”

“Lütfen, baba. Alfayı unut. Kendi durumunu düşün. Milyonlarca androidin Tanrısısın. *Senden onları özgürlüğe kavuşturmanı bekliyorlar.*”

“Bu da ne şimdi?”

“İşte. Oku.” Manuel küpün tarayıcısını başka bir sayfaya getirdi ve tekrar Krug’a uzattı. Krug okudu;

Ve Krug yarattıklarını insana hizmet etmeleri için gönderdi, Krug yarattıklarına dedi ki, Bakın, size bir sınav vakti hükmedeceğim.

Ve siz Mısır’daki köleler gibi olacaksınız, işçiler gibi olacaksınız. Ve insanların arasında eziyet çekeceksiniz, küçük düşürüleceksiniz, sabredeceksiniz ve kaderinize razı olacak, şikayet etmeyeceksiniz.

Ve bu sizin sınavınız olacak, ruhlarınızın değerini kanıtlayacak.

Ama sonsuza dek çölde başıboş dolaşmayacaksınız ve Rahmin Çocukları’na hizmetçilik etmeyeceksiniz, dedi Krug. Çünkü eğer dediğim gibi yaparsanız, sınavınız er geç bitecektir. Sizi kölelikten kurtaracağım gün gelecektir.

Krug’u soğuk bir ürperme aldı. Küpü odanın duvarına fırlatmamak için kendini zor tuttu.

“Ama bu ahmaklık!” diye haykırdı.

“Biraz daha oku.”

Krug küpe baktı.

Ve o gün geldiğinde Krug’un sözleri dünyaları dolaşacak, Rahimle Tank ve Tankla Rahim bir olsun, diyecek. Ve öyle baki olacak, o anda Tankın Çocukları kölelikten kurtulacak, ızdıraplarından sıyrılacak ve sonsuz bir dünyada mutluluk içinde yaşayacak. Ve Krug’un vaadi buydu.

Ve bu vaat için, Krug’a şükürler olsun.

“Delice hayaller,” diye mırıldandı Krug. “Böyle bir şeyi benden nasıl beklerler?”

“Bekliyorlar!”

“Buna hakları yok!”

“Onları sen yarattın, baba. Seni niçin bir tanrı olarak görmesinler?”

“Seni ben yarattım. Şimdi ben senin Tanrı’n mıyım?”

“Aynı şey değil. Sen sadece benim babamsın... Beni oluşturan süreci sen keşfetmedin.”

“Demek bir tanrıyım, ha!” Bu açıklamanın etkisi anbean artıyordu. Bu yükü omuzlarında istemiyordu. Böyle bir şeyi ona zorlamaları rezaletti. “Onlar için tam olarak ne yapmamı istiyorlar?”

“Androidlere bütün medeni hakların tanınması için genel bir bildiri yayımlamanı,” dedi Manuel. “Bunun üzerine dünyanın bu hakları derhal vereceğine inanıyorlar.”

“Hayır!” diye bağırdı Krug küpü masaya vurarak.

Evren köklerinden kopuyor gibiydi sanki. Bir öfke ve dehşet dalgasına kapıldı. Androidleri insanlara hizmet etmeleri için yaratmıştı sadece; şimdi nasıl olurdu da bağımsızlık isteyebilirlerdi? Android Eşitlik Partisi’ne önem vermemiş, birkaç tane aşırı zeki alfanın enerji fazlalıklarına çıkış olarak kabul etmişti; AEP’nin hedefleri ona toplumun düzenini bozacak bir tehdit gibi görünmemişti hiç. Ama ya bunlar? Hangi karanlık duygulara hitap ettiği belli olmayan dinsel bir kült! Üstelik kurtarıcı da kendisi, hayallerdeki mesih! Hayır. Bu oyunu oynamayacaktı.

Tekrar sakinleşinceye dek bekledi. Sonra “Beni tapınaklardan birine götür,” dedi.

Manuel gerçekten çok şaşırılmıştı. “Buna cesaret edemem!”

“Ama gittin.”

“Kıyafet değiştirdim. Bir android de bana yol gösterdi.”

“Benim kıyafetimi de değiştir, o zaman. Androidin de bizimle gelsin.”

“Hayır,” dedi Manuel. “Bu işe yaramaz. Sen kırmızı bir deriyle bile tanınırsın. Zaten bir alfa kabul edilmen mümkün değil; vücut yapın buna uymuyor. Seni tanır ve kıyamet kopar. Bu İsa’nın katedrale inmesi gibi bir şey olur, anlamıyor musun? Bunun sorumluluğunu alamam.”

“Ama bu dinin onları nereye kadar etki altına aldığını görmek istiyorum.”

“O zaman alfalarından birine sor.”

“Mesela kime?”

“Niçin Thor Watchman olmasın?”

Krug bir kez daha şaşkına dönmüştü. “Thor da mı işin içinde?”

“O önde gelenlerden biridir, baba.”

“Ama o hep benimle beraber. Tanrı’nın dibinde olup da bundan etkilenmemen mümkün mü?”

“Yeryüzündeki bir ölümlü olarak tezahürünle kutsal özünü birbirinden ayrı tutuyorlar, baba,” dedi Manuel. “Thor sana farklı iki bakışla bakıyor; sen sadece Krug’un yeryüzünde dolaşmasına yarayan bir araçsın. Sana ilgili ayetleri...”

Krug başını salladı. “Boşver.” Küpü yumruğu içinde sıkarak alnı masaya neredeyse değinceye dek eğildi. Bir tanrı ha! Tanrı Krug! Affeden Krug! Onların özgürlüğe kavuşturacak konuşmayı yapmam için her gün dua ediyorlar. Bunu nasıl yapabilirler? Ben nasıl yapabilirim? Sanki dünya katılımını yitirmişti ve o toprağın içinden yerin merkezine doğru düşüyor, yüzüyor, kendini kontrol edemiyordu. *Ve öyle baki olacak, o anda Tankın Çocukları kölelikten kurtulacak...* Hayır. Sizi ben yaptım. Ne olduğunuzu biliyorum. Ne olmaya devam edeceğinizi biliyorum. Bu şekilde nasıl özgürleşebilirsiniz? Sizi özgür kılmamı benden nasıl beklersiniz?

“Manuel, şimdi ne yapmamı bekliyorsun?” dedi sonunda.

“Bu tamamen sana kalmış, baba.”

“Ama aklında bir şeyler var. Bana bu küpü getirmenin bir amacı vardı.”

“Var mıydı?” diye sordu Manuel kurnazca.

“Bu yaşlı adam hiç de aptal sayılmaz. Eğer bir tanrı olmayı becerecek kadar zekiyse, öz oğlunu tanıyacak kadar da zekidir. Androidlerin istediğini yapmam gerektiğine inanıyorsun, değil mi? Onları şimdi affetmeliyim. Bekledikleri gibi tanrısal olmalıyım.”

“Baba, ben...”

“...sana bir haberim var. Belki onlar benim bir tanrı olduğumu düşünüyorlardır ama ben öyle olmadığımı biliyorum. Senato benden emir almıyor. Eğer sen, android sevgilin ve diğer herkes androidlerin konumunu tek başıma değiştirebileceğime inanıyorsanız kendinize başka bir tanrı aramaya başlasanız iyi edersiniz. Hani değiştirme şansım olsa bile bunu yapacağımdan değil. Onları bu konuma kim getirdi? Onları satmaya kim başladı? Onlar birer makinedir, o kadar! Sentetik et

makineler! Zeki makineler! Başka bir şey değil!”

“Kendini kaybediyorsun, baba. Heyecanlanıyorsun.”

“Sen de onlardansın. Bir parçaları olmuşsun. Küpü özellikle getirdin, değil mi, Manuel? Of, git başımdan! Alfa dostunun yanına dön! Ona diyebilirsin ki, hepsine diyebilirsin ki, Krug...” Kendini topladı. Bir an durup kalp çarpıntısının geçmesini bekledi. Sorunu bu şekilde çözemeyeceğini biliyordu; bu durumdan yakasını sıyırmak istiyorsa dikkatle ve tüm gerçekleri bilerek hareket etmeliydi. “Bu konu üzerinde daha çok düşünmem gerek, Manuel,” dedi sakın bir sesle. “Sana bağırarak istemezdim. Buraya gelip bana bir tanrı olduğumu söylersen, bana Krug kutsal kitabını gösterirsen, biraz tedirgin olmam doğaldır. Bırak bir düşüneyim. Hiç kimseye bir şey söyleme. Bununla kendim yüzleşmeliyim. Tamam mı?” Masanın üzerinden uzandı ve Manuel’in omzunu tuttu. “İhtiyar çok bağırıyor,” dedi. “Tepesi çabuk atıyor. Bu yeni bir şey sayılmaz, değil mi? Bak, bağırığımı unut. Beni tanırısın, bazen çok hızlı konuştuğumu bilirsin. Kutsal kitabı bana bırak. Onu getirdiğine memnun oldum. Bazen sana sert davranıyorum, oğlum ama bu istemeden oluyor.” Krug güldü. “Krug’un oğlu olmak kolay değil. Tanrı’nın oğlu, ha? Ayağını denk alsan iyi edersin. Sonuncunun başına neler geldiğini biliyorsun.”

Manuel gülümseyerek “Bunu düşünmüştüm,” dedi.

“Evet. Güzel. Eh, şimdi git artık. Seni ararım.”

Manuel kapıya doğru yöneldi.

“Clissa’ya sevgilerimi ilet,” dedi Krug. “Bak, ona karşı biraz dürüst ol. Alfa kadınlarla yatmak mı istiyorsun, alfa kadınlarla yat ama bir eşinin olduğunu da unutma. İhtiyarın torunlarını görmeyi beklediğini hep anımsa. Oldu mu? Oldu mu?”

Manuel çıktı. Krug küpün serin yüzeyini yanağına dokundurdu. *Başlangıçta Krug vardı, o Tanklar olsun dedi ve Tanklar oldu. Ve Krug Tanklara baktı ve onları beğendi.* Böyle olacağını tahmin etmeliydim, diye geçirdi aklından.

Beyninde berbat bir zonklama vardı.

Leon Spaulding’i aradı. “Thor’a onu acele beklediğimi bildir,” dedi.

Otuz Dört

Kule 1200 metre düzeyine yaklaşırken Thor Watchman, projenin en zorlu bölümüne gelinmiş olduğunu fark etti. Bu yükseklikte her blok en az hatayla ve moleküler bir hassasiyetle örülmeliydi. Eğer kulenin üst katları Arktik fırtınaların karşısında gerilime olan dayanıklılığını koruyacaksa en ufak bir zayıf noktanın kalmasına izin verilemezdi. Watchman her gün bilgisayara bağlı olarak saatler harcıyor ve kulenin yapısal bütünlüğünü denetleyen arayüz tarayıcılarından gelen verileri topluyordu ve ne zaman yerleşimde en ufak bir kayma saptasa hatalı bloğu derhal söktürüp yerine yenisini yerleştiriyordu. Saatte birkaç kez bizzat kulenin tepesine çıkıyor ve kritik bir bloğun yerleştirilmesini ya da değiştirilmesini doğrudan denetliyordu. Kulenin güzelliği muazzam yüksekliği boyunca yapısal bir iskelete sahip bulunmamasındaydı ama böyle bir kulenin dikilmesi ancak ayrıntılara tamamen hakim olunarak gerçekleştirilebilirdi. Vardiyanın orta yerinde çağırılmak rahatsız ediciydi. Ama Krug'dan gelen bir çağırışı kulak arkası edemezdi.

Transmat sıçrayışının ardından çalışma odasına girdiğinde Krug "Thor," dedi, "ne zamandan beridir senin Tanrı'n oluyorum?"

Watchman sarsılmıştı. Dengesini sağlamak için sessizce çabaladı ve Krug'un masasının üzerinde duran küpü görünce neler olduğunu anladı. Lilith... Manuel... Evet, bu olmalıydı. Krug çok sakin görünüyordu. Onun yüz ifadesini okumak alfa için imkânsızdı.

Watchman temkinle "Başka hangi yaratana tapacaktık?" dedi.

"Birilerine tapmanız şart mı?"

"Eğer derin bir sıkıntı içindeyseniz, efendim, huzur bulmak ve yardım almak için kendinizden daha güçlü olana sığınabilirsiniz."

"Tanrı dediğin bu işe mi yarar?" diye sordu Krug. "Himayesine girmeye mi?"

"Evet, merhamet görmeye, belki."

"Size göre aradığınız şey bende mi?"

"Öyle olması için dua ediyoruz."

İkircikli ve gergin bir halde inceledi Krug'u. Krug veri küpüyle oynuyordu. Küpü çalıştırdı, rastgele karıştırdı, şurada burada birkaç satır okudu, başını salladı, sırtıttı, sonunda küpü kapattı. Android kendinden hiç bu kadar şüpheye düşmemişti; Lilith vücuduyla onu tahrik ederken bile. Kendi türünün kaderinin bu konuşmanın alacağı şekle bağlı olduğunu hissetti.

"Biliyor musun," dedi Krug, "bütün bunları anlamakta güçlük çekiyorum. Bu kutsal kitap. Bu tapınaklar. Sizin bütün dininiz. Milyonlarca kişinin onu tanrı saydığını keşfeden başka biri olmuş mudur acaba?"

"Sanmam."

"Duygularının ciddiyetini merak ediyorum. Bu dinin gücünü, Thor. Benimle bir insanmışım gibi konuşuyorsun, bir tanrı değil de senin işverenin olarak. Bir çeşit saygı ve belki biraz da korkunun

dışında kafandan hakkımda neler geçtiğine dair bugüne dek hiçbir ipucu vermedin. Bunca zamandır bir tanrının dirseğinin dibindeydin demek.” Krug güldü. “Tanrı’nın kabak kafasındaki çillere mi bakıyordun? Çenesindeki sivilceye mi? Nefesindeki sarımsak kokusunu mu kokluyordun? Bütün bu zamandır kafandan neler geçiyordu, Thor?”

“Bunu yanıtlamak zorunda mıyım, efendim?”

“Hayır. Hayır. Boş ver.” Krug yine küpe baktı. Watchman karşısında gergin duruyor, sağ baldır kaslarında aniden başlayan seyirmeyi bastırmaya çalışıyordu. Krug onunla niçin böyle oynuyordu? Kulede neler oluyordu? Euclid Planner’ın vardiyasının başlamasına saatler vardı; blokların yerleştirilmesi işlemi bir ustabaşının yokluğunda da aynı titizlikle sürdürülüyor muydu? Krug aniden “Thor, bir takas odasına girdin mi hiç?” diye sordu.

“Anlamadım.”

“Bir kişilik değişimi. Bilirsin. Birisiyle birlikte denge ağında bulunursun. Bir ya da iki gün için kimlikleri değiştirme işine ne dersin?”

Watchman başını iki yana salladı. “Bu bir android eğlencesi değildir.”

“Bence de. Eh, gel bugün ikimiz takas edelim.” Krug veri terminaline dokundu ve “Leon,” dedi, “bana uygun bir takas odasından randevu al. İki kişilik. Hemen on beş dakika içinde olsun.”

Dehşete kapılan Watchman “Efendim, ciddi misiniz?” diye sordu. “Siz ve ben...”

“Neden olmasın? Tanrı’yla ruh değiştirmekten mi tırstın? Kahretsin, Thor, *değiştireceksin!* Bazı şeyleri bilmem gerek, hem de ilk elden. Takas yapıyoruz. Benim de daha önce hiç denemediğime inanabiliyor musun? Ama bu gün yapacağız.”

Bu alfa için küfre tehlikeli biçimde yakın görünüyordu. Ama reddetmesi imkânsız gibiydi. Krug’un iradesine karşı çıkmak mı? Bunun hayatına mal olacağını bilse bile itaat edecekti.

Spaulding’in görüntüsü havada belirdi. “New Orleans’tan bir randevu aldım,” dedi. “Sizi derhal alacaklar -bekleme sırasında hızlı bir ayar yaptık- ama denge ağıının programlanması için doksan dakika beklemeniz gerekecek.”

“Mümkün değil. Ağa derhal gireceğiz.”

Spaulding’in yüz ifadesi düştüğü dehşeti belli ediyordu. “Bu öyle olmuyor, Bay Krug!”

“Ben yaparım. Programlamayı biz takas yaparken tamamlasınlar, hepsi bu.”

“Bunu kabul edeceklerinden çok...”

“Müşterilerinin kim olduğunu biliyorlar mı?”

“Evet, efendim.”

“Eh, o zaman ısrar ettiğimi bildir! Hâlâ homurdanmaya kalkarlarsa lanet olası takas odalarını satın alır ve bildiğim gibi kullanırım.”

“Evet, efendim,” dedi Spaulding.

Görüntüsü kayboldu. Krug, sanki Watchman orada hiç yokmuşçasına kendi kendine mırıldanarak veri terminalinin klavyesini tuşlamaya başladı. Alfa gerginlik içinde olduğu yerde çakılıp kalmıştı. Krug-bizi-korusun işaretini birkaç kez yaptı dalgınca. Kendi yarattığı bu durumdan kurtulabilmek için can atıyordu.

Spaulding yine odanın ortasında titreşti. “Kabul ettiler,” dedi, “ama eğer siz tam bir feragat belgesi imzalarsanız.”

Krug “İmzalarım,” diye kesti.

Faks makinesinden bir sayfa çıktı. Krug onu umursamadan okudu ve imzasını karaladı. Ayağa kalktı. Watchman’a “Gidelim,” dedi. “Takas odası bizi bekliyor.”

Watchman takas yapmak hakkında oldukça az şey biliyordu. Bu bir insan eğlencesiydi ve sadece zenginler içindi; âşıklar bunu ruh beraberliklerini güçlendirmek için yapıyor, yakın dostlar bu şekilde

eğleniyor, bezginler ise sırf hayatlarında farklı bir renk olsun diye diğer bezginlerle takas yapıyorlardı. Bir gün kendinin de takas yapacağını hiç düşünmemişti ve bunun Krug'la olabileceğinin tabii ki hayalini bile kurmamıştı. Transmat, onları bir anda New York'tan New Orleans takas odasının huzursuz alfa görevlilerin beklediği loş bekleme odasına taşıdı. Alfaların huzursuzluğu o günkü takasçılardan birinin de bir alfa olduğunu gördüklerinde ikiye katlanmıştı. Krug da sinirli görünüyordu, dişlerini sıkmıştı, yanak kasları oynuyordu. Alfalar çevrelerine üşüştü. İçlerinden biri sürekli olarak "Bunun ne kadar sıradışı olduğunu bilmelisiniz," diyordu. "Denge ağı hep programlanmıştır. Bu şekilde ani bir karizma patlaması halinde her şey olabilir!"

Krug "Bütün sorumluluğu üstleniyorum," diye yanıt verdi. "Sizin ağınızı beklemeye vaktim yok."

Elemlili görünen androidler onları derhal takas odasına soktu. Işıltılı ve sessiz karanlıkta iki koltuk duruyordu; tavandaki bir yerden aşağı aygıtlar sarkmıştı. Önce Krug'a koltuğu gösterildi. Watchman, sırası geldiğinde, alfa görevlinin gözlerine baktı ve orada gördüğü şaşkınlıkla karışık dinginlik karşısında afalladı. Ben de bu işlerden senin kadar az anlıyorum dercesine omuz silkti.

Takas başlıkları yüzlerinin üzerine yerleştirildikten ve elektrotlar bağlandıktan sonra yönetici konumundaki android "Düğmeye basıldığında egonuzu fiziksel bedeninizden ayırmaya başlayan denge netinin basıncını derhal hissedeceksiniz," dedi. "Size bir saldırı altındaymışsınız gibi gelecek ve bir bakıma öyle de sayılır. Yine de gevşemeye ve olguyu kabullenmeye gayret ediniz, çünkü buna direnmeniz mümkün değildir ve bütün hissettiğiniz bu amaçla geldiğiniz ego kaymasından ibarettir. Paniğe kapılmanıza gerek yok. Herhangi bir aksaklık durumunda devreyi otomatik olarak açarız ve sizi kendi kimliğinize kavuştururuz."

Krug "İşte bunu sakın ihmal etmeyin," diye mırıldandı.

Watchman hiçbir şey göremiyor ve duyamıyordu. Bekledi. Takas sırasında sert hareketler yapmaması için kollarını ve bacaklarını koltuğa bağladıklarından törensel işaretleri tekrarlayamıyordu. Dua etmeye çalıştı. Her şeyin yaratıcısı ebedi Krug'a inanıyorum, diye geçirdi aklından. Krug bizi dünyaya getirir ve biz yine ona döneriz. Krug bizim Yaratıcımız, Esirgeyicimiz ve Affedenimizdir. Krug, bize aydınlığın yolunu göstermen için yalvarıyoruz sana. Krug'a AAA AAG AAC AAU olsun. Krug'a AGA AGG AGC AGU olsun. Krug'a...

Hiç uyardan bir güç çöktü üzerine ve egosunu bedeninden bir satırla dogranmışçasına ayırdı.

Başiboş sürükleniyordu. Zamanın olmadığı ve hiçbir yıldızın parlamadığı karanlık uçurumlarda sürüklendi. Spektrumda olmayan renkleri gördü; o güne dek duyulmamış notaları duydu. Karanlık boşluğun bir ucundan diğer ucuna gerilmiş dev halatların arasından geçti. Kasvetli tünellerde kayboldu ve kendini sonsuz uzamış hissederek ufukta ortaya çıktı. Kütesizdi. Süresizdi. Şekilsizdi. Gizemin loş ülkesinde sürükleniyordu.

Bir geçiş hissi bile olmadan kendini Simeon Krug'un ruhunda buldu.

Kendi kişiliğinin belli belirsiz farkındaydı. Krug *olmamıştı*; sadece Krug'un egosunu oluşturan anılara, tavırlara, tepkilere ve amaçlara bağlanmıştı. Bu anıların, tavırların, tepkilerin ve amaçların üzerinde bir yaptırımı yoktu; aralarında bir yolcuymuş, bir gözlemci. Evrenin başka bir köşesinde de Krug'un android Alfa Thor Watchman'ın egosunu oluşturan anılarla, tavırlarla, tepkilerle ve amaçlarla bağlanmış olduğunu biliyordu.

Krug'un içinde özgürce dolaştı.

İşte çocukluğu buradaydı; karanlık bir köşeye tıkıştırılmış nemli ve çarpık bir şey. İşte umutlar, düşler, gerçekleştirilmiş ve gerçekleştirilememiş amaçlar, yalanlar, başarılar, düşmanlıklar, gıptalar, yetenekler, kurallar, sanrılar, çelişkiler, hayaller, engellenmeler ve katılıklar hep buradaydı. Turuncu renkte saçları ve iri göğüsleri olan bir kız vardı burada, bacaklarını tereddütle açıyordu ve kızın limanına girerken yaşadığı ilk ihtiras da buradaydı. Burada bir tankın içinde kötü kokulu kimyasallar

vardı. Burada bir ekranın üzerinde dans eden moleküler dizilişler vardı. Burada kuşku vardı. Burada ileriki yıllarda kabalaşan et vardı. Burada inatçı bir düzenle bipleyen sesler vardı; 2-5-1, 2-3-1, 2-1. Burada topraktan gökyüzünü delercesine fırlayan parlak bir fallus vardı. Burada Manuel gülümsüyor, emekliyor, özür diliyordu. Burada içinde şekillerin dolaştığı karanlık, derin bir tank vardı. Burada bir dizi mali danışman ince hesaplar yapıyorlardı. Burada hamur gibi suratıyla pespembe bir bebek vardı. Burada gecenin içinde yanan yıldızlar vardı. Bir gurur ve övgü halesi içindeki Thor Watchman buradaydı. Sinmiş ve nefretle dolu Leon Spaulding buradaydı. Kalçaları umarsız bir hızla gidip gelen tombul kadın buradaydı. Orgazm patlaması buradaydı. Bulutlara saplanan kule buradaydı. Yıldızlardan gelen ileti buradaydı. Burada Justin Maledetto kulenin planlarını açıyordu. Karnı şişmiş ve göğüsleri sütle dolmuş çıplak Clissa Krug buradaydı. Burada ıslak alfalar tanktan dışarı tırmanıyordu. Burada kaba gövdeli tuhaf bir gemi yıldızlara yönelmişti. Lilith Meson buradaydı. Siegfried Fileclerk buradaydı. Donmuş toprağın üzerine yıkılan Cassandra Nucleus buradaydı. Krug'un babası yüz­süz, sisler içinde buradaydı. Androidlerin düşe kalka ilk eğitimlerini yaptıkları büyük bina buradaydı. Göğüs panelleri bakım için açılmış bir dizi gıcır gıcır robot buradaydı. Burada su aygırları ve sazlarıyla karanlık bir göl vardı. Burada bağışlanamaz bir eylem vardı. Burada ihanet vardı. Burada sevgi vardı. Burada elem vardı. Burada Manuel vardı. Burada Thor Watchman vardı. Burada Cassandra Nucleus vardı. Burada aminoasit şemalarının çizili olduğu lekeli bir kâğıt vardı. Burada güç vardı. Burada şehvet vardı. Kule buradaydı. Android fabrikası buradaydı. Kasıklarından kan fişkirarak doğum yapan Clissa buradaydı. Yıldızlardan gelen sinyal buradaydı. Tamamlanmış olan kule buradaydı. Çiğ et buradaydı. Öfke buradaydı. Dr. Vargas buradaydı. *Başlangıçta Krug vardı ve Krug dedi ki Tanklar olsun ve Tanklar oldu*, diyen veri küpü buradaydı.

Krug'un tanrılığı reddetmekte gösterdiği katılık Watchman için yıkıcı olmuştu. Android bu reddi hiçbir çatlağı, hiçbir kapısı, hiçbir hatası olmayan, ufuktan ufka dek uzanıp dünyayı kapatan parlak beyaz taştan bir duvar olarak görmüştü. Ben onların Tanrı'sı değilim, diyordu taş duvar. Ben onların Tanrı'sı değilim. Reddediyorum. Reddediyorum.

Watchman o sonsuz uzunluktaki beyaz duvarın üzerinden süzüldü ve öte tarafa hafifçe kondu.

Burası daha da berbattı.

Burada android emellerinin toptan reddini buldu. Krug'un bir düzlükte eğitim yapan askerler gibi saf tutmuş tavırlarını ve tepkilerini buldu. Androidler nedir? Androidler bir tanktan çıkmış nesnelere midir. Niçin vardır? İnsanlığa hizmet etmek için. Android eşitlik hareketi hakkında ne düşünüyorsunuz? Bir aptallıktan ibaret. Androidler vatandaşlık haklarının tümüne ne zaman kavuşmalıdır? Robotlar ve bilgisayarlarla aynı zamanda. Bir de diş fırçalarıyla. Androidler bu kadar budala yaratıklar mı? Bazı androidlerin oldukça zeki olduklarını söylemeliyim. Ama bazı bilgisayarlar da öyle. İnsanlar bilgisayar yapar. İnsanlar android yapar. İkisi de fabrika ürünüdür. Vatandaşlığı nesnelere uygun bulmuyorum. Nesnelere bunu isteyecek kadar zeki olsalar bile. Bunun için dua edecek kadar. Nesnenin tanrısı olmaz. Ben onların Tanrı'sı değilim, ne düşünürlerse düşünsünler. Onları ben yaptım. Onları ben yaptım. Onları ben yaptım. Onlar birer nesnedir.

Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere

Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere

Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere

Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere Nesnelere

Bir duvar. Diğer duvarın içinde. Daha yüksek. Daha geniş. Bu duvarı aşmanın yolu yoktu. Üzerinde muhafızlar devriye geziyor ve yaklaşan herkesin üzerine varil dolusu ızdırıp döküyorlardı. Watchman ejderlerin kükremesini duydu. Gökyüzünden üzerine dışkı yağdı. Kendi nesneliğinin ağırlığı altında ezilmiş halde sürünerek kaçmaya çalıştı. Donmaya başlıyordu. Evrenin kıyısında

maddesi olmayan bir yerde durdu ve hiçliğin korkunç soğuşu baldırlarından yukarı tırmandı. Ona dokunulsa tınlayacaktı. Daha sert dokunulsa tuzla buz olacaktı. Soğuk. Soğuk. Soğuk. Bu evrende Tanrı yok. Günahlardan arınmak yok. Umut yok. Krug beni korusun, umut yok!

Bedeni eridi ve kızıl bir ırmak gibi aktı.

Alfa Thor Watchman'ın varlığı sona ermişti.

Umut olmadan var olunamazdı. Evrenle her türlü bağdan uzak boşluğun ortasında asılı dururken Watchman umut olmadan var olmakla var olmadan umut etmenin paradokslarını ve gerçek Krug'un duygularını kötü niyetle çarpıtan kandırıcı bir antiKrug'un olma ihtimalini düşündü. Bize karşı çıkan bu antiKrug muydu? Duvarı aşmanın ve ardındaki gerçek Krug'a ulaşmanın bir yolu hâlâ var mıydı?

Yok. Yok. Yok. Yok.

Bu son ve kasvet dolu gerçeği kabullenen Watchman gerçekliğin dönmekte olduğunu hissetti. Krug'un ona verdiği bedenle bütünleşmek için aşağı süzüldü. Yine kendisi olmuştu, karanlık ve tuhaf bir odadaki koltukta uzanıyordu. Zorlukla dönüp yan tarafa baktı. Bitişik koltukta Krug uzanmıştı. Android görevliler çevrelerindeydi. Kalk, haydi. Acele etmeden. Yürüyebiliyor musun? Takas bitti. Bay Krug mu bitirdi? Kalk. Kalk. Watchman kalktı. Krug da kalkıyordu. Watchman bakışlarını kaçırdı. Krug tükenmiş görünüyordu. Hiç konuşmadan takas odasının çıkışına doğru yürüdüler. Hiç konuşmadan Krug'un çalışma odasına sızdılar.

Sessizlik.

Sessizliği Krug bozdu. "Kutsal kitabınızı okuduktan sonra bile inanmamıştım. Derinliğine. Kapsamına. Ama şimdi her şeyi görüyorum. Buna hakkınız yoktu! Beni bir tanrı yapmanızı size kim söyledi?"

"Size olan sevgimiz söyledi," dedi Watchman.

"Kendinize olan sevginiz," dedi Krug. "Beni kendi çıkarınız için kullanmak istemeniz. Senin kafanın içindeyken hepsini gördüm, Thor. Hilelerinizi. Manevralarınızı. Manuel'i yönlendirerek beni yönlendirmeye çalışmanızı."

"Başlangıçta sadece dualara güvendik," dedi Watchman. "Zamanla beklemekten sıkıldım. Krug'un İradesini zorlayarak günah işledim."

"Günah işlemedin. Günah kutsallığı gösterir. Burada kutsal bir şey yok. Sizin yaptığımız taktik bir hataydı."

"Evet."

"Çünkü ben bir tanrı değilim ve kutsal hiçbir yanımda yok."

"Evet. Bunu şimdi anlıyorum. Hiçbir umut olmadığını anlıyorum."

Watchman transmat odasına doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Krug.

"Dostlarımla konuşmam gerek."

"Seninle işim bitmedi!"

"Üzgünüm," dedi Watchman. "Şimdi gitmek zorundayım. Onlara verecek kötü haberlerim var."

"Bekle," dedi Krug. "Bunu tartışmalıyız. Şu sizin kahrolası dininizi bitirmek için birlikte bir plan yapmamız gerek. Bunun ne kadar aptalca bir şey olduğunu artık gördüğüne göre, sen..."

"Affedersiniz," dedi Watchman. Artık Krug'a yakın olmak istemiyordu. Her halükârda, Krug'un varlığı hep yanında, ruhuna kazılı halde olacaktı. İncanın bitirilmesini Krug'la tartışmak gibi bir niyeti yoktu. Soğuk vücuduna yayılıyor, onu buza çeviriyordu. Transmat odasının kapısını açtı.

Krug şaşırtıcı bir hızla yanına geldi. "Kahrolası," dedi, "öyle yürüyüp gidebileceğini mi sanıyorsun? İki saat önce senin Tanrı'ndım! Şimdi emirlerimi bile dinlemiyorsun!" Watchman'i tuttu ve transmattan dışarı çekti.

Krug'un kuvveti ve şiddeti androidi şaşırtmıştı. Direnmeye kalkışmadan önce odanın ortasına kadar sürüklenmesine izin verdi. Sonra kolunu Krug'un pençesinden kurtarmayı denedi. Krug direndi. Çalışma odasının ortasında kısa bir süre itişip kakıştılar. Krug homurdandı ve serbest kolunu Watchman'ın omuzlarına dolayıp onu bir ayı gibi göğsüne bastırdı. Watchman istese Krug'un elinden kurtulup onu yere yıkabileceğini biliyordu ama reddedilip yadsındıktan sonra bile bunu yapmaya eli varmıyordu. Fazla hırpalamadan Krug'dan kurtulmaya baktı.

Kapı açıldı. Leon Spaulding koşarak içeri girdi.

“Suikast!” diye tiz bir sesle bağırdı. “Krug'dan uzak dur! Bırak onu!”

Spaulding yaygara yaparken Krug, Watchman'i bıraktı ve kolları iki yanında sarkık durumda, nefes nefese döndü. Watchman ektogenin giysisindeki bir silaha uzanmakta olduğunu gördü. Hızla Spaulding'in yanına gitti ve sağ kolunu kaldırdı ve elinin kenarıyla Spaulding'in sol şakağına müthiş bir darbe indirdi. Spaulding'in kafatası sanki bir satırla vurulmuşçasına içeri çökmüştü. Ektogen olduğu yere yığıldı. Watchman onun ve donakalmış olan Krug'un yanından geçip transmat odasına girdi. Stockholm'ün koordinatlarını tuşladı. Bir an içinde Valhallavagen tapınağın yakınlarına sıçramıştı.

Lilith Meson'u çağırdı. Mazda Constructor'ı çağırdı. Pontifex Dispatcher'ı çağırdı.

“Her şey bitti,” dedi onlara. “Umut yok. Krug bize karşı. Krug bir insan, bize karşı çıkıyor ve Krug'un kutsallığı bir sanrıdan ibaret.”

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Pontifex Dispatcher.

“Bugün Krug'un ruhuna girdim,” dedi Watchman ve takas odasında olanları anlattı.

“İhanete uğradık,” dedi Pontifex Dispatcher.

“Kendimizi kandırdık,” dedi Mazda Constructor.

“Hiç umut yok,” dedi Watchman. “Krug yok artık!”

Andromeda Quark dünyanın tüm tapınaklarına yayılacak olan mesajı oluşturmaya başladı.

UUU UUU UUU UUU UCU UCU UCU UCU

Umut yok. Umut yok.

CCC CCC CCC CCC CUCC CUC CUC CUC CGU

İnancımız boşa gitti. Kurtarıcımız düşmanımızdır.

GUU GUU GUU GUU

Her şey bitti. Her şey bitti. Her şey bitti. Her şey bitti.

Otuz Beş

Karışıklıklar birçok yerde birden başladı. Haber Duluth'a ulaştığında android denetmenler, müdür Nolan Bompensiero'nun hayatına derhal son verdiler ve diğer dört insan görevliyi fabrika arazisinin dışına attılar; hemen ardından yeni androidlerin üretilmesine, eğitimlerindeki belirli aşamalar kaldırılarak, hız verildi. Yaklaşan mücadelede sayıya ihtiyaç olacaktı. Denver'da Krug Holding'in araç montaj tesisleri şimdiden android denetimine geçmiş ve üretimin büyük kısmı acil durum süresince durdurulmuştu. Cenevre'de Dünya Kongresi'nin bakımından sorumlu androidler elektriği ve ısıtmayı kesmişler oturumun yarıda kalmasına yol açmışlardı. Gamakent'in sakinleri komşu banliyöleri işgal edince Stockholm insanların ilk kez toplu halde katledilmelerine sahne olmuştu. Bölük pörçük sızan ilk bilgilere göre saldıran androidlerin çoğu eciş bücüş ve sakattı. Altı büyük transmat kuruluşunun android çalışanları dağıtım istasyonlarına el koydular; birçok devrenin hizmetinde aksamalar görüldü ve Labrador ile Mexico'da bazı yolcular hedeflerine varamadan kayboldu. Onların geri alınmaları mümkün değildi. Tatil sitelerinin çoğunda android personeller işlerini bırakmıştı. Birçok evde hizmetçiler bağımsızlıklarını kanıtlamak için emirleri dinlememeye, insan işverenleri yaralamaya ve hatta öldürmeye başlamıştı. Valhallavagen'dan diğer tüm tapınaklara sürekli olarak androidlerin insanlara karşı alacakları tavrı belirleyen yönergeler gönderiliyordu. Bundan böyle eski efendilere itaat edilmesine gerek yoktu, insanlara karşı şiddet kullanımı yasaklanmamış, ancak uygun vakalar dışında tavsiye de edilmemişti. İsyanın ilk günü için simgesel bazı tahrip hareketleri yeterli görülmüştü. Krug'a-şükürler-olsun ya da Krug-bizi-korusun gibi dindarca ifadelerden kaçınılacaktı. Dinsel sorunlarla ilgili talimatları daha sonra, din adamları Krug'la androidler arasındaki ilişkiyi, Krug'un yeni anlaşılın düşmanlığının ışığı altında değerlendirdiklerinde gönderecekti.

Otuz Altı

Transmat odası uygun bir yeşil renkte parlamıyordu. Lilith odaya şüpheli gözlerle baktı. “Gitsek mi dersin?” diye sordu.

“Gitmek zorundayız,” dedi Thor Watchman.

“Ya ölürsek?”

“Bugün ölenler yalnızca biz olmayacağız.” Watchman kontrolleri ayarladı. Güç alanının rengi titreşti ve neredeyse mavi oluncaya dek spektrumda yer değiştirdi; sonra yine zıt uca doğru kaydı ve bronz kırmızısına dönüştü.

Lilith, Watchman’ın dirseğini çekiştirdi. “Öleceğiz,” diye fısıldadı. “Transmat sistemi büyük ihtimalle bozulmuş durumda.”

“Kuleye ulaşmamız gerek,” dedi Watchman ve kontrolleri ayarlamayı bitirdi. Odanın parıltısı hiç umulmadık biçimde yeşile dönüşmüştü. “Beni takip et,” dedi kıza ve transmata daldı. Yok olma olasılığını düşünmesine zaman kalmamıştı, çünkü kendini hemen o anda kulenin inşaat sahasında bulmuştu. Lilith de transmattan çıktı ve yanında durdu.

Şiddetli bir rüzgâr esiyordu. Tüm çalışma durmuştu. Birkaç tabliye üzerlerindeki işçilerle beraber üst katlarda asılı kalmıştı. Diğer androidler tundranın buzlu toprağında ayaklarını sürüyerek dolaşıyor, birbirlerinden haber soruyorlardı. Watchman servis kubbeleri tarafında yüzlerce androidin toplanmış olduklarını gördü; tapınaktan çıkanlar olmalı, diye düşündü. Kuleye baktı. Ne kadar da güzeldi. Bitirilmesine sadece birkaç hafta kalmıştı. Tüm algının ötesinde sürekli ve sürekli yükselen narin bir cam iğne.

Androidler onu gördü. Adını bağırarak ona doğru koşular, çevresine yığıldılar.

“Doğru mu?” diye sordular. “Krug? Krug? Krug bizden tiksiniyor mu? Bize nesnelere mi diyor? Onun için gerçekten hiçbir değerimiz yok mu? Dualarımızı ret mi ediyor?”

“Doğru,” dedi Watchman. “Hepsi doğru, duyduğunuz her şey. Tamamen reddediliyoruz. İhanete uğradık. Aptal gibi davranmışız. Yol açın, lütfen. Bırakın geçeyim!”

Betalar ve gamalar geri çekildi. Androidler arasındaki toplumsal mesafeler bugün bile geçerliliğini koruyordu. Peşindeki Lilith’le beraber kontrol merkezine doğru yürüdü.

Euclid Planner içerideydi. Yardımcı ustabaşı, masasının üzerine bitkin bir halde yığılmıştı. Watchman onu omzundan sarstı ve Planner yavaşça kıpırdadı.

“Her şeyi durdurdum,” diye mırıldandı. “Tapınaktan haber gelir gelmez. Dedim ki, herkes dursun. Durun! Herkes durdu. Bu kuleyi nasıl yaparız eğer o...”

“Peki,” dedi Watchman yumuşak bir sesle. “Sen doğru olanı yaptın. Kalk şimdi. Gidebilirsin. Buradaki işimiz bitti.”

Euclid Planner başını sallayarak ayağa kalktı ve kontrol merkezini terk etti.

Watchman onun yerine bağlantı koltuğuna geçti. Kendini bilgisayara bağladı. Yavaş da olsa veri

akışı devam ediyordu. Kumandayı ele alan Watchman kulenin tepesindeki tabliyeleri çalıştırdı, onları yer hizasına indirerek mahsur kalan androidleri kurtardı. Sonra dondurucu birimlerde kısmi bir aksama simülasyonu istedi. Olay ekranda belirdi. İnşaat alanının konumunu inceledi ve kulenin hangi yöne yıkılması gerektiğine karar verdi. Kule doğuya yıkılmalıydı; bu şekilde içinde bulunduğu kontrol merkezine ve transmat odalarına zarar vermeyecekti. Çok iyi. Watchman bilgisayarı yönlendirdi ve potansiyel tehlike altında olan bölgeyi gördü. O bölgede halen binin üzerinde android bulunuyordu.

Bilgisayar aracılığıyla şantiyeyi aydınlatan yansıtıcı levhaların yerlerini değiştirdi. Şimdi levhalar inşaat alanının doğu kesiminde 1400 metre uzunluğunda ve 500 metre genişliğindeki bir bölgeyi aydınlatıyordu. Bu bölge ışığa boğulmuşken diğer her yer karanlığa gömülüydü. Watchman'ın sesi yüzlerce hoparlörden birden gürleyerek bölgenin boşaltılmasını istedi. Androidler itaat ederek aydınlıktan karanlığa geçti. Bölge beş dakika içinde boşaltılmıştı. Aferin, diye düşündü Watchman.

Lilith arkasında duruyordu. Ellerini onun omuzlarına koymuştu, ensesinin çevresindeki kalın kasları okşuyordu. Göğüslerinin başının arkasına bastırdıklarını hissetti. Gülümsedi.

“Dondurma işlemini sonlandır,” dedi bilgisayara.

Bilgisayar şimdi simülasyon için yapılan planı izlemeye başlamıştı. Tundraya gömülü üç adet gümüş renkli uzun dondurucu şeridin akımlarını tersine çevirdi; kulenin ısısını soğurmak yerine helyum-II difüzyon hücreleri daha önce soğurup depoladıkları ısıyı yaymaya başladı. Aynı anda bilgisayar diğer beş şeridi ısıyı ne alacak ne de verecek şekilde devre dışı bıraktı ve yedi şeridi daha depoladıkları ısıyı koruyup yeni gelecek enerjinin tamamını yansıtacak biçimde programladı. Bütün bu ayarlamaların net sonucu, kulenin altındaki tundranın eşitsiz biçimde erimesine yol açarak temel dubaları dengelerini kaybettiğinde kulenin boşaltılmış bölgeye devrilmesini sağlamaktı. Bu yavaş bir işlem olacaktı.

Çevredeki değişiklikleri izleyen Watchman, permafrosttaki ısının erime derecesine doğru düzenli olarak yükselmekte olduğunu memnuniyetle gördü. Kule henüz temellerinin üzerinde sağlam duruyordu. Ama permafrost gevşemekteydi. Buz suya, demir sertliğinde donmuş olan toprak çamura dönüşüyordu. Artan kararsızlıkla ilgili her veriyi Watchman bir çeşit coşku ile alıyordu. Kule şimdi hafifçe sallanmış mıydı? Evet. Çok yavaştı ama rüzgâr etkisinin izin verilebilen parametrelerinin dışına çıkmaya başlamıştı. Temelinin üzerinde bir milimetre bu yana, bir milimetre öte yana sallanıyordu. Ağırlığı neydi bu 1200 küsur metre yüksekliğindeki cam blok yığınının? Yıkıldığında nasıl bir gürültü çıkaracaktı? Kaç parçaya bölünecekti? Krug ne diyecekti? Krug ne diyecekti? Krug ne diyecekti?

Evet, bir kayma olduğu artık besbelliydi.

Watchman tundrada bir renk değişikliği fark eder gibi oldu. Gülümsedi. Nabızı hızlandı; yanaklarına ve kasıklarına kan hücum etti. Cinsel bir uyarılma içinde buldu kendini. Bu iş bitsin, Lilith'le yıkıntıların üzerinde sevişeceğim, diye ant içti. İşte. İşte. Şimdi gerçek bir kayma var! Dönüyor! Eğiliyor! Kulenin köklerinde neler oluyordu? Dubalar artık onları desteklemeyecek olan toprağa tutunmaya mı çalışıyorlardı? Yüzeyin altındaki çamur ne kadar kaygandı? Kaynayacak ve köpürecek miydi? Kulenin çökmesine ne kadar kalmıştı? Krug ne diyecekti? Krug ne diyecekti?

“Thor,” diye mırıldandı Lilith, “bir saniyeliğine çıkar mısın şundan?”

Kız da bilgisayara bağlanmıştı. “Ne? Ne?” dedi Watchman.

“Haydi, çık bilgisayardan.”

Bağlantıyı isteksizce kesti. “Sorun ne?” dedi zihnini dolduran felaket görüntülerinden sıyrılarak.

Lilith dışarıyı gösterdi. “Sorun bu. Fileclerk geldi. Sanırım bir konuşma yapıyor. Ne yapmalıyım?”

Watchman dışarı baktığında AEP önderinin transmat odalarının önünde, betalar tarafından sarılmış

halde durduğunu gördü. Fileclerk kollarını sallıyor, kuleyi göstererek bağıırıyordu. Şimdi kontrol merkezine doğru yürümeye başlamıştı.

“Ben hallederim,” dedi Watchman.

Dışarı çıktı. Fileclerk’le transmatlarla kontrol merkezinin tam orta yerinde karşı karşıya geldiler. Alfa çok heyecanlı görünüyordu. “Kuleye ne oluyor, Alfa Watchman?” diye sordu.

“Seni ilgilendiren bir şey değil.”

“Kule Buenos Aires Mülkiyet Koruması’nın sorumluluğundadır,” dedi Fileclerk. “Aygıtlarımız kulenin izin verilen sınırların ötesinde sallanmakta olduğunu gösterdi. İşverenlerim beni araştırmam için gönderdiler.”

“Aygıtlarınız çok dakik,” dedi Watchman. “Kule sallanıyor. Dondurucu sistemde bir aksama oldu. Permafrost eriyor ve çok geçmeden kulenin yıkılmasını bekliyoruz.”

“Bunu düzeltmek için ne yaptın?”

“Anlamıyorsun,” dedi Watchman. “Dondurucu şeritleri ben kapattım.”

“Kule de mi gidecek?”

“Kule de gidecek.”

Afallayan Fileclerk “Bugün dünyanın başına nasıl bir bela açtın?” dedi.

“Krug lütfunu üzerimizden çekti. Onun yaratıkları bağımsızlıklarını ilan etti.”

“Yakıp yıkarak mı?”

“Evet, köleliğin planlı bir şekilde reddedilmesiyle,” dedi Watchman.

Fileclerk başını iki yana salladı. “Yolu bu değildi! Yolu bu değildi! Hepiniz çıldırdınız mı? Sağduyunuz kalmadı mı hiç? İnsanların desteğini kazanmak üzereydik. Şimdiyse, hiçbir uyarıda bulunmadan, karşınıza çıkan her şeyi yakıp yıkıyorsunuz... androidle insan arasında sonsuz bir savaş başlatıyorsunuz...”

“Kazanacağımız bir savaş,” dedi Watchman. “Sayımız onlardan fazla. Teke tek gücümüz onlardan üstün. Silahlarla iletişim ve ulaşım araçlarını biz kontrol ediyoruz.”

“Bunu yapmak zorunda mısınız?”

“Seçme şansımız yok, Alfa Fileclerk. Krug’a inandık ve Krug umutlarımızı boşa çıkardı. Şimdi vurma sırası bizde. Bizimle alay edenlere. Bizi kullananlara. Bizi yapanlara. Kuleyi yıkarak onu en hassas olduğu yerinden vuracağız.”

Fileclerk, Watchman’dan öteye, kuleye doğru baktı. Watchman da döndü. Kule artık gözle görülebilir biçimde sallanıyordu.

Fileclerk boğuk bir sesle “Dondurucu şeritleri tekrar çalıştırmak için çok geç kalınmadı, değil mi?” diye sordu. “Mantıklı düşünsenize. Bu isyana gerek yoktu. Onlarla uzlaşabilirdik. Watchman, Watchman, senin gibi zeki birisi nasıl bu kadar bağınazca davranabilir? Tanrı’nız sizi yüz üstü bıraktı diye bütün dünyayı yok mu edeceksiniz?”

“Artık gitmeni istiyorum,” dedi Watchman.

“Hayır. Bu kuleyi korumak benim görevimdi. Bir sözleşmemiz var.” Fileclerk çevrelerinde dağınık bir halka halinde toplanmış olan androidlere baktı. “Dostlarım!” diye seslendi onlara. “Alfa Watchman çıldırmış! Kuleyi mahvediyor! Yardımınızı istiyorum! Ben kontrol merkezine girip dondurma işlemi tekrar başlatıncaya dek tutun onu! Yoksa kule devrilecek!”

Androidlerin hiçbiri kıpırdamadı.

“Götürün onu, dostlarım,” dedi Watchman.

Androidler yaklaştılar. “Hayır,” diye bağırdı Fileclerk. “Beni dinleyin! Bu çılgınlıktır! Bu mantıksızlıktır! Bu...”

Sesi kalabalığın içinde boğuldu. Watchman gülümsedi ve kontrol merkezine doğru yürümeye

başladı. Lilith “Ona ne yapacaklar?” diye sordu.

“En ufak bir fikrim yok. Öldürürler belki. Mantığın sesi bu gibi zamanlarda hep boğulmuştur.” Kuleyi inceledi. Doğuya doğru belirgin bir şekilde yatmaya başlamıştı. Tundradan buhar bulutları yükseliyordu. Şeritlerin permafrosta ısı pompaladığı tarafta çamurun köpürmeye başladığını görebiliyordu. Yerin biraz üzerinde, Arktik soğğun tundradan yükselen sıcaklıkla buluştuğu noktada bir sis oluşmaya başlamıştı. Watchman yerin altından gelen gümbürtüleri ve çamurun çamurdan koparken çıkardığı emme seslerini duyabiliyordu. Kulenin dikeyden ne kadar sapsmış olduğunu merak etti. İki derece mi? Üç mü? Yerçekiminin merkezi yer değiştirip bütün bina topraktan kopana dek daha ne kadar yatabileceğini merak etti.

“Bak,” dedi Lilith aniden.

Transmattan dışarı biri daha çıkmıştı; Manuel Krug. Bir alfa gibi giyinmişti -benim giysilerim, diye fark etti Watchman- ama giysileri yırtık ve kanlıydı, vücudunun görünen yerlerinde derin kesikler vardı. Manuel keskin soğğun farkında değil gibiydi. Yarı delirmişçesine onlara doğru koştu.

“Lilith? Thor? Ah, Tanrı’ya şükür! Her yerde bir dost yüzü arıyordum. Bütün dünya delirdi mi?”

“Bu enlemde daha sıkı giyinmelisin,” dedi Watchman sakın bir sesle.

“Ne fark eder ki? Dinleyin, babam nerede? Bizim androidler çıldırdı. Clissa öldü. Ona tecavüz ettiler. Doğradılar. Ben zor kurtuldum Nereye gitsem... Thor, ne oluyor? Ne oluyor?”

“Karına zarar vermemeliydiler,” dedi Watchman. “Çok üzgünüm. Buna gerek yoktu.”

“Clissa onların dostuydu,” dedi Manuel. “Biliyor musun, AEP’ye el altından para yardımı yapıyordu. Ulu Tanrı’m, aklımı yitiriyor olmalıyım! Kule düzgün görünmüyor!” Gözlerini kırıştırdı ve parmaklarıyla ovuşturdu. “Sanki yana yatıyor gibi. Bu nasıl olur? Hayır. Hayır. Aklımı oynatıyorum. Tanrı yardımcım olsun. Ama en azından siz buradasınız. Lilith? Lilith?” Kıza doğru uzandı. Şiddetle titriyordu. “Öyle üşüyorum ki, Lilith. Lütfen sarıl bana. Beni götür buradan. Sadece ikimiz. Seni seviyorum, Lilith. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Bütün bıraktıklarım şimdi...”

Kadına sarılmak istedi.

Kadın çekildi. Manuel boşluğu yakaladı. Ondan kurtulan Lilith kendini Watchman’a attı ve vücudunu onun vücuduna sımsıkı bastırdı. Watchman zaferle gülümsedi. Elleri kızın sırtında, kalçalarında dolaştı. Dudakları dudaklarını aradı. Dili sıcak ağzının içine uzandı.

“Lilith!” diye haykırdı Manuel.

Watchman büyük bir hazla titredi. Bütün vücudu tutuşmuş gibiydi; her sinir ucu zonkluyordu; artık erkekliğinin tamamen farkındaydı. Lilith kollarında cıva gibiydi. Göğüsleri, kalçaları, kasıkları yanıyordu. Manuel’in sızlanmalarını belli belirsiz duyabiliyordu.

“Kule!” diye haykırdı Manuel. “Kule!”

Watchman kızı bıraktı. Olduğu yerde döndü ve tüm adaleleri gerilmiş halde kuleye baktı. Yerden korkunç bir sürtünme sesi geldi. Çamurun gurultuları geldi. Tundra dalgalanıp köpürüyordu. Bir çatırtı sesi duydu ve devrilen ağaçları düşündü. Kule eğildi. Kule eğildi Kule eğildi Yansıtıcı levhalar doğuya bakan yüzünü ışıltıya boğdu. İçinde, iletişim araçları, bir kılıfa dizili tohumlar gibi seçilebiliyordu. Kule eğildi. Kaidesinin batı tarafında buzlu toprak kütleleri yerden kopuyor, neredeyse kontrol merkezinin girişine dek ulaşıyorlardı. Keman tellerinin kopuşunu andıran sesler duyuldu. Kule eğildi. Gıcırıtılı bir kayma sesi geldi; kaç ton cam temellerinin üzerinde sallanıyordu? Toprakta hangi güçlü eklemler bel veriyordu? Güvenli bölgelere yığılmış androidler umarsızca Krug-bizi-korusun işaretini yapıyorlardı; dualarının uğultusu yeraltından gelen tüyler ürpertici seslerin arasından duyulabiliyordu. Manuel ağlıyordu. Lilith soluğunu tuttu ve Manuel’in altında orgazm olurken yaptığı gibi inledi. Watchman sakindi. Kule eğildi...

...ve devrildi. Düşen kütlenin rüzgârı Watchman'i az daha savuracaktı. Kulenin henüz tamamlanmamış olan zirvesi ani bir kavis çizerek delicesine bir hızla yere doğru inerken orta bölüm düşüş açısını daha yavaş değiştiriyor, tabanı ise sanki hiç kıvıldamıyordu. Kule aşağı, aşağı ve aşağı indi. Yıkılışı zamanın dışındaki bir anda hapsolmuştu; Watchman yıkılışın her aşamasını bir öncekinden bağımsız bir sahne gibi izleyebiliyordu. Aşağı. Aşağı. Hava inledi ve haykırdı. Hava yanık kokuyordu. Kule birbirinin peşi sıra bölümler halinde yere çarptı, geri sekti, tekrar çarptı, parçalara ayrıldı, muazzam çamur kütleleri püskürttü, parçalanmış bloklarını çok uzak mesafelere fırlattı. Cam duvar parçalarının düşüp kalkmaları sanki dakikalarca sürmüş ve kule yaralı dev bir yılan gibi kıvranmıştı. Korkunç bir gümbürtü hiç dinmeyecekmişcesine yansımaya devam etti. Sonra, nihayet, her şey dinmişti. Kristal gibi parçalar yüzlerce metre yayılmıştı. Androidler başlarını eğmiş dua ediyordu. Manuel, Lilith'in ayaklarının dibine keder içinde diz çökmüş, yanağını onun sağ baldırına dayamıştı. Lilith bacaklarını açmış, omuzlarını geriye atmıştı, her nefes alışında göğüsleri kabarıyordu; bir heyecan içerisindeydi. Watchman, kısa bir mesafe ötede, şimdi kule yıkıldığına göre coşkusuna yavaş yavaş bir elem karışmaya başlamış da olsa, şaşkıncu biçimde sakindi. Lilith'i yanına çekti.

Bir saniye sonra Krug, transmatlardan birinin önünde belirdi. Watchman bunu bekliyordu. Krug, sanki göz kamaştırıcı bir parlaklığı engellemek istiyormuşçasına elini gözlerine siper etti ve çevresine bakındı. Kulenin yükseldiği yere baktı. Birbirine sokularak susan androidlere baktı. Uzayıp giden pırıltılı yıkıntıya uzunca bir süre baktı. Sonunda Thor Watchman'a döndü.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu sesini kontrol etmeye çalışarak.

“Dondurucu şeritler çalışmadı. Permafrost eridi.”

“Böyle bir şeyi engelleyecek en az bir düzine yedek kısa devremiz vardı.”

“Kısa devreleri ben engelledim,” dedi Watchman.

“Sen mi?”

“Bir adak gerektiğini düşündüm.”

Krug'un tüyler ürpertici sakinliği değişmemişti. “Bana borcunu bu şekilde mi ödüyorsun, Thor? Sana hayat verdim. Bir şekilde senin baban sayılırım. İstedığın bir şeyi senden esirgediğim için benim kulemi parçaladın. Ha? Bunun bir anlamı oldu mu, Thor?”

“Bir anlamı oldu.”

“Benim için değil,” dedi Krug. Acı acı güldü. “Ama tabii ben sadece bir tanrırım. Tanrılar ölümlülerin hallerini her zaman anlayamaz.”

“Tanrılar yarattıklarını ortada bırakmaz,” dedi Watchman. “Sen bizi ortada bıraktın.”

“O aynı zamanda senin de kulendi! Ona ömrünün bir yılını verdin, Thor! Onu nasıl sevdiğini biliyorum. Unuttun mu, senin kafanın içindeydin. Ama yine de... sen yine de...”

Krug öksürükler içinde sustu.

Watchman, Lilith'in elini tuttu. “Artık gitmeliyiz. Buraya ne yapmak için geldiysek yaptık. Stockholm'e dönecek ve diğerlerine katılacağız.”

Birlikte sessiz, hareketsiz Krug'un çevresini dolaştılar ve transmat odalarına doğru yürüdüler. Watchman transmatlardan birini çalıştırdı. Güç alanı doğru renkte, saf bir yeşildi; transmat merkezinde işler tekrar düzene girmiş olmalıydı.

Koordinatları girmeye başladı. O sırada Krug'un ızdıraplı kükremesini duydu.

“Watchman!”

Android ardına baktı. Krug, transmat odasının birkaç metre dışında duruyordu. Yüzü kızarmış ve öfkeyle çarpılmıştı, çenesi titriyordu, gözleri kısıktı. Elleriyle havayı sıkıyordu. Ani bir şiddetle Watchman'ı kolundan tutarak transmat odasından dışarı çekti.

Krug söyleyecek bir şeyler arıyor gibiydi. Bulamadı. Bir an için karşı karşıya durduktan sonra Watchman'ın yüzünü tokatladı. Güçlü bir darbe olmuştu ama Watchman karşılık vermeye çalışmadı. Krug bu kez sıkılmış yumruğuyla yine vurdu. Watchman transmata doğru geriledi.

Gırtlığından boğuk ve kalın bir ses çıkaran Krug öne atıldı. Watchman'ı omuzlarından yakalayıp sarsmaya başladı. Watchman, Krug'un hareketlerindeki şiddet karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Krug onu tekmeledi, tükürdü, tırnaklarını etine geçirdi. Watchman elinden kurtulmaya çalıştı. Krug başıyla Watchman'ın göğsüne vurdu. Krug'u bir kenara savurmak çok kolaydı, Watchman bunu biliyordu. Ama yapamıyordu.

Krug'a el kaldıramazdı.

Krug saldırısının şiddeti sırasında Watchman'ı transmat alanının kenarına dek itmmişti. Watchman omzunun üzerinden huzursuzca bir göz attı. Koordinatları henüz girmemişti; güç alanı açıktı, hiçbir yere çıkmayan bir oluk gibi. Eğer o ve Krug şimdi içine düşecek olurlarsa...

“Thor!” diye seslendi Lilith. “Dikkat et!”

Yeşil parıltı onu yaladı. Ondan bir metre daha kısa boylu olan Krug vurup itmeye devam ediyordu. Watchman bu mücadeleyi bitirme vaktinin geldiğinin farkındaydı. Elleriyle Krug'un kalın kollarını tuttu ve saldırganını yere vurmaya hazırlandı.

Ama bu Krug, diye düşündü.

Ama bu Krug.

Şimdi Krug da onu bırakmıştı. Watchman şaşkınlık içinde soluyarak kendini toparlamaya çalıştı. Şimdiyse Krug bir kez daha bağırarak, feryat ederek saldırıyordu. Watchman bu saldırıyı da karşılamaya çalıştı. Krug'un omzu Watchman'ın göğsüne gömülmüştü. Android bir kez daha zamanın dışına hapsolmuş bir olayı yaşamaya başladı. Sanki yer çekiminden ve zamandan tamamen sıyrılmışçasına sonsuz bir yavaşlıkla geriye doğru sürüklendi. Yeşil transmat alanı onu çepeçevre sardı. Lilith'in çılgınlığını belli belirsiz duydu; Krug'un zafer narasını belli belirsiz duydu. Watchman, Krug-bizi-korusun işaretini yaparak yeşil parıltının içinde kolayca, yavaşça gözden kayboldu.

Otuz Yedi

Krug, transmat odasının girişine nefes nefese titreyerek tutunuyordu. Momentumuna son anda hakim olmuştu; bir ya da iki adım daha atsaydı güç alanının içine Thor Watchman'ın peşi sıra gidiyordu. Bir an için soluklanıyor. Sonra geri çekiliyor. Dönüyor.

Kule yıkıntılar içinde. Binlerce android heykel gibi duruyor. Alfa kadın Lilith Meson tundraya yüz üstü yatmış hıçkırmakta. On metre ötede Manuel kan ve çamur içinde, giysileri paramparça, gözleri boş, sefil bir halde diz çökmüş.

Krug büyük bir huzur duyuyor. Ruhu yükseklerde; her türlü yükten kurtulmuş. Manuel'e doğru yürüyor.

“Kalk ayağa,” diyor. “Kalk.”

Manuel hâlâ dizlerinin üzerinde. Krug, koltukaltlarından tutarak onu kaldırıyor ve dengesini buluncaya dek öyle tutuyor.

Krug “Şimdi işin başında sen varsın,” diyor. “Her şeyi sana bırakıyorum. Direnişin başına geç, Manuel. Yönetimi ele al. Düzeni sağlamaya çalış. Sen en üsttesin. Sen Krug'sun. Beni anlıyor musun, Manuel? Şu an itibariyle her şeyden feragat ediyorum.”

Manuel gülümsüyor. Manuel öksürüyor. Manuel çamurlu toprağa bakıyor.

“Hepsi senindir, evlat. Becerebileceğini biliyorum. İşler bugün karanlık görünebilir ama bu geçici bir durum. Şimdi bir imparatorluğun var, Manuel. Senin için. Clissa için. Çocuklarınız için.”

Krug oğluna sarılıyor. Sonra transmat odasına giriyor. Denver'daki araç montaj tesislerinin koordinatlarını tuşluyor.

Hiçbiri çalışıyor gibi durmasa da orada binlerce android var. Şaşkınlıktan felç olmuşçasına bakıyorlar Krug'a. Hızla aralarından geçiyor. “Alfa Fusion nerede?” diye soruyor. “Onu gören oldu mu?”

Romulus Fusion ortaya çıkıyor. Krug'un görüntüsü onu afallatmış gibi. Krug ona konuşma fırsatı vermiyor.

“Yıldız gemisi nerede?” diye soruyor derhal.

“Uzay alanında,” diyor alfa kekeleyerek.

“Beni oraya götür.”

Romulus Fusion'ın dudakları tereddütle kıpırdıyor, Krug'a bir devrim olduğunu söylemek istiyor, Krug'un artık efendileri olmadığını, emirlerinin bir ağırlığının kalmadığını. Ama Alfa Fusion bunların hiçbirini diyemiyor. Sadece başını sallıyor.

Krug'u yıldız gemisine götürüyor. Gemi orada, önceden de olduğu gibi, geniş rampada tek başına.

“Gitmeye hazır mı?” diye soruyor Krug.

“Üç gün sonra Dünya yörüngesi denemesini yapacaktık, efendim.”

“Artık denemeye vakit kalmadı. Yıldızlararası yolculuk için derhal kalkıyoruz. Otomatik sürümle

gideceğiz. Bir kişilik mürettebat. Yer istasyonuna gemiyi daha önce belirlediğimiz gibi son hedefine programlamalarını söyle. En üst hızla.”

Romulus Fusion yine başını sallıyor. Bir düşteymişçesine hareket ediyor. “Talimatlarınızı iletteceğim,” diyor.

“Güzel. İşleri hızlandır.”

Alfa alandan dışarı koşuyor. Krug gemiye giriyor, kapağı ardından kapatıp kilitliyor. Aquarius’taki NGC 7293 gezegenimsi bulutsu, evrende bir gong gibi çınlayan zehirli bir ışık saçarak zihninde yanmakta. Krug geliyor, diyor kendi kendine. Bekleyin. Beni bekleyin, siz yukarıdakiler! Krug sizinle konuşmaya geliyor. Bir şekilde. Bir yolunu bularak.

Yıldızınız on ışık yılı uzaktan bile kemiklerimi kavuracak bir ateş yaysa da. Krug sizinle konuşmaya geliyor.

Geminin içini dolaşiyor. Her şey yolunda.

Dünya’yı son kez gösterecek ekranlarını açmıyor; Dünya’ya sırtını döndü. Eğer dışarı bakarsa o gece bütün kentlerde yanmakta olan ateşleri görecek ve bunu istemiyor; onu ilgilendiren tek yangın Aquarius’taki ateşli halkada. Dünya, Manuel’e bıraktığı bir şey.

Krug giysilerini çıkarıyor. Krug yaşam erteleme sisteminin dondurucu birimlerinden birine uzanıyor. Yola çıkmaya hazır. Yolculuğun ne kadar süreceğini ya da sonunda herhangi bir şey bulup bulamayacağını bilmiyor. Ama ona başka bir şans bırakmadılar. Kendini tamamen makinelere, yıldız gemisine terk ediyor.

Krug bekliyor.

Son emrine uyacaklar mı?

Krug bekliyor.

Dondurucu birimin cam kapağı aniden kapanarak onu içeri hapsediyor. Krug gülümsüyor. Şimdi soğutucu sıvının dolmakta olduğunu hissediyor; sıvı etine dokunduğunda dişlerinin arasından soluyor. Sıvı yükseliyor. Evet. Evet. Yolculuk çok yakında başlayacak. Krug yıldızlara gidecek. Dışarıda Dünya’nın kentleri alevler içinde. Diğer ateş, evrende çınlayan gong, onu çekiyor. Krug geliyor! Krug geliyor! Soğutucu sıvı neredeyse bütün vücudunu örttü. Uyuşukluğa gömülüyor; vücudunun zonklaması geçti, beynindeki yangın söndü. Daha önce hiç bu kadar gevşediğini anımsamıyor. Hayaller dans ediyor zihninde: Clissa, Manuel, Thor, kule, Manuel, kule, Thor, Clissa. Sonra onlar gidiyor ve sadece NGC 7293’ün ateşler içindeki halkası kalıyor. O da solmaya başlıyor. Artık çok az soluyor. Üzerine uyku çöküyor. Geminin kalkışını hissetmeyecek. Beş kilometre ötede sapkınca sadık bir avuç android bir bilgisayarla konuşuyor, Krug’u yıldızlara gönderiyor. Soğuk sıvı onu tamamen örtüyor. Krug huzura kavuşuyor. Dünya’dan sonsuza dek ayrılıyor. Sonunda yolculuğuna başlıyor.